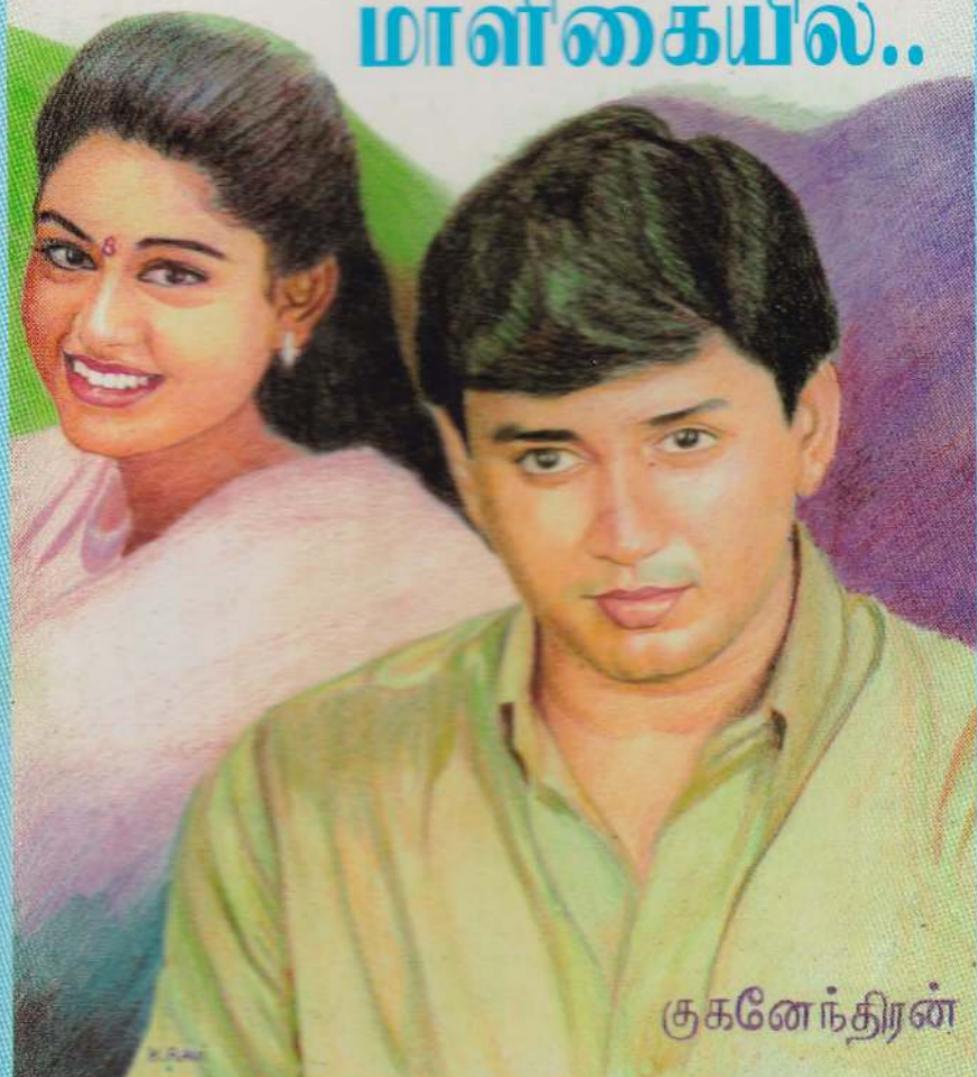

உள்ளமன்றம் மாரிகையில்..

குகனேந்திரன்

த... என் எடுத்தென்றும்
நோய் என்ன என்னில் . .

செற்றுமீது வரவக்கம்
நம்முள் அனைத்துதாழம்
அப்பகி இருப்பதனால்
நூணை நமிற என்னிடும்
பெற்றாள் நம்முள்ளது.

ஏ சௌகார்யம் என

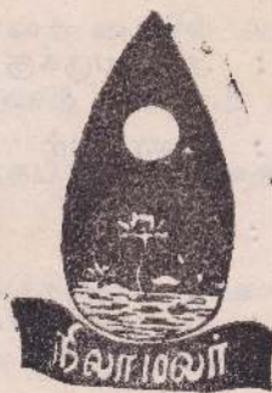
தமிழ்நாடு துறை மாநில கொச்சுவில் ,

உள்ளவீமன்னும் மாளிகையில் . .

செந்தமிழே வணக்கம்
தம்முள் அனைத்தையும்
அடக்கி இருப்பதனால்
தானோ தமிழ் எனப்பெயர்
பெற்றாள் தம்மன்னை.

குருநூல்திரண்

காங்கேசன்துறைச்சாலை, கொக்குவில்.

நூல் விபரம்

**நூல் தலைப்பு : உள்ளவீரன் நூல்
மாஸிகையில் ..**

ஆசிரியர் : குகனேந்திரன்

மொழி : தமிழ்

முதல் பதிப்பு : வைகாசி 2002

நிலாமலர் பதிப்பு : 03

அச்சு எழுத்து : 12புள்ளி

நூலின் அளவு : 1 x 8கிறவுண்

மொத்த பக்கங்கள் : 203

பிரதிகள் : 1000

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு : நிலாமலர்

அட்டைப்படம் : கே. ரவி

அச்சிட்டோர் : ஷாமளி அச்சகம்

நூலின் விலை : 95-00ரூபா

வனக்கம் வாசகர்களே!

யாழ்ப்பாணத் தடாகத்தில் நிலவின் ஓளியில் மலர்ந்த மூன்றாவது மலர். மொட்டாவதெல்லாம் மலராவதில்லை, மலராவதெல்லாம் காயாவதில்லை, காயாவதெல்லாம் கனியாவதில்லை, கனியாவதெல்லாம் கைக்கு வருவதில்லை. அதுபோலத்தான் பல இதயங்களில் நல்ல நாவல்கள் மொட்டுக் கட்டுகின்றன ஆனால் அது மலர்ந்து, காயாகிக், கனியாகி வாசகர்களாகிய உங்கள் கைகளுக்கு வந்து சுவை தரமுடியாமல் மொட்டிலேயே வாடி விழுந்து விடுகின்றன. அழகானதும் இனிமையானதுமான இந்த யாழ்ப்பாணம் மண்ணில் வண்ண வண்ண நாவல்கள் நிறையவே மலர்ந்து மணம் வீச வேண்டும் என்பதே எம் ஆசை. இதயங்கள் எல்லாம் அகல விரிந்து கொள்ள எடுத்து தென்றல் கைவீசிக்கொண்டு நடைபயிலும் யாழ்ப்பாணம் அன்னயே உன்மடியில் இம்மலரும் மணம் வீச எடுத்து.

என்றும் நேசமுடன்
நிலாமலர்
கொக்குவில்.

இனிய இதயங்களே!

ஆசிரியர் என்ற முறையில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டியதுகடமை. ஒரு நாவல் வாசகர்களால் பெரிதும் விரும்பப்படுவதற்கும் குறிப்பிட்டு பேசப்படுவதற்கும் சமூகப் பார்வை உடைய நல்ல கதையம்சமும் நல்ல பாத்திரப் படைப்பும்

அவசியம் என்பது என் கருத்து. ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த யாழ்ப்பாணத்திற்கும் தற்போது உள்ள யாழ்ப்பாணத்திற்கும் நிறையவே வேறுபாடுகள். காலாட்டம் நிறைய மாற்றங்களைப் பயிராக்கி இருக்கிறது. நடக்கும் மாற்றங்கள் நன்மையா? தீமையா? என்பதைச் சமுதாயமே தீர்மானிக்க வேண்டும்.

பெண்ணியல், பெண் உரிமை, பெண் சுதந்திரம் என்று பெரிய அளவில் ஒலிக்கிறது. கல்வியில் பெரிய பாய்ச்சல், வேலை வாய்ப்பில் கணிசமான மேய்ச்சல், ஆசிரியத் தொழிலில்..... அரசபணிமனைகளில்..... திரும்பிய இடங்களெல்லாம் பெண்கள். கல்வி கிடைத்து விட்டது கையில். காசம் சேர்ந்து விட்டது பையில். வாழ்க்கை ? ? ? பெண்மையே தனிமையில் நீண்ட பயணமா? தாய்மையே உன்னை ஆராதிக்கிறேன். சோகங்களே போய்விடுங்கள் இந்த அழகான யாழ்ப்பாணம் மண்ணை விட்டு என்று மட்டுமே சொல்லித் துடிக்கிறது நெஞ்சம்.

என்றும் அன்புடன்
குகளே ந்திரன்

உள்ளமொன்னும்

மாளிகையில்..

“**வாணி வந்திட்டுப் போ.**”

“**போ நான் ரீ.வி. பார்க்கப் போகிறேன்.**”

“**வரப்போகிறாயா? இல்லையா?**”

“**என்ன நீ வெருட்டுகிறாய்?**” என்று கேட்ட படி அவன் அருகே வந்தாள்.

“**இந்தா வங்கியில் வேலை வாய்ப்பு விண்ணப் பப் படிவம் எல்லாம் விற்று முடிஞ்சு போச்ச பத்து ரூபா கொடுத்து வாங்கி வந்தேன்.**”

“**நீயே நிரப்பிப் போடேன்.**”

“**மக்கு என்னிலும் பார்க்க ஏ. எல். இல் உனக்கு மாக்ஸ் அதிகம் அதைவிட முக்கியம் நீ கொமஸ் பாடங்கள் எடுத்திருக்கிறாய். என்னிலும்**

பார்க்க உனக்கு வங்கியில் வேலை கிடைக்க வாய்ப்பு அதிகம் இருக்கு.”

“நான் போடவில்லை” என்றபடி நடந்தாள்.

“வாணி” என்று கத்தினான்.

“ஏன்டா கத்துகிறாய் அவருக்கு என்ன காது செவிடா?” என்று தாய் பதிலுக்கு இரைந்தாள்.

“என்ன? என்ன? நான் விண்ணப்பம் போடவில்லை என்னை விடு. இதோ பார் இப்படி அதிகாரம் செலுத்துகிறதை என்னோடு வைச்சுக்காதே இல்லை கேட்கிறேன் நான் என்ன உனக்கு அடிமையா?”

“நீ ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் இதில் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டுப் போ.”

“ஆங்கிலத்திலா? தமிழிலா?”

“ஆங்கிலத்தில் போடு.”

“கையெழுத்தைப் போட்டவள் பேனாவை எறிந்துவிட்டுப் போனாள்.”

தானே விண்ணப்பப் படிவத்தை பூர்த்திசெய்து பதிவு அஞ்சல் மூலம் அனுப்பினான்.

“கீருாரி யாழ்ப்பாணமா?”

“இல்லை அஞ்சல் அலுவலகத்துக்கு.”

“ஏன்?”

“வர்த்தமானி பார்க்க.”

“என்ன வேலை?”

“வங்கியில் வெற்றிடம் இருப்பதாக சுகந்தி சொன்னாள்.”

அஞ்சல் பணிமனையில் கடைசியாக வந்த வர்த்தமானியைப் புரட்டினார்கள்.

“முடிவுத் திகதி சென்ற செவ்வாய்க் கிழமையடி. இனி எப்படி விண்ணப்பிப்பது? வா போகலாம்.”

“விண்ணப்பித்தால் வேலை கிடைக்குமாடி.”

“முயற்சி செய்து பார்க்கிறது நல்லது தானே. அதிஷ்டம் இருந்தால் கிடைக்கலாம் இல்லையா?”

பிரசாந் வங்கி விண்ணப்பப் படிவத்தில் கையெழுத்துப் போடும்படி கேட்டு தான் கையெழுத்து போட்டது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“நீ போ கெளரி நான் வீட்டுக்குப் போகி ரேன்.”

“அன்றி பிரசாந் எங்கே?”

“கிணற்றியில் தென்னம்பிள்ளைகள் நட்டுக் கொண்டிருந்தான் பார்.”

“பிரசாந்.”

அவன் திரும்பவே இல்லை.

“பிரசாந் சூப்பிடுகிறேன் இல்ல.”

“காது கேட்குது சொல்லு.”

“வங்கி வேலை வாய்ப்பு விண்ணப்பப் படிவத் தில்கையெழுத்து வைச்சேனே அனுப்பிவிட்டாயா?”

“அந்தத் தென்னம்பிள்ளையை எடுத்துவந்து இந்தக்குழியில் வை.”

“நீ வை.”

“உன் கைதான் ராசி.”

தென்னம்பிள்ளையை தூக்கிவந்து குழியில் வைத்தாள்.

மற்றத் தென்னம்பிள்ளைகளையும் குழிகளில் வை.

மண்ணைத் தள்ளி குழிகளை மூடினான்.

தண்ணீரை அள்ளி அவன் கைகளைக் கழுவ உதவினான்.

“என்ன கேட்டாய்?”

தன் கைகளை அமைப்பிக் கொண்டான்.

“வங்கி விண்ணப்பத்தை அனுப்பிவிட்டாயா? ”

“இல்லை”

“என்? ”

“நீ தான் வேண்டாம் என்றாயே.”

திரும்பி நடந்தாள்.

“என் கேட்கிறாய்? ”

“ஏய் வாணி வா இங்கே.”

“நான் போறேன்.”

“வரப்போகிறாயா இல்லையா? ”

திரும்பி வந்தாள்.

“என்மேல் உனக்கு அக்கறை இருந்தால் விண்ணப்பப் படிவத்தை நிரப்பி அனுப்பி இருக்கலாமில்ல? ”

“வா இப்போ நிரப்பி அனுப்புவோம்.”

“போன செவ்வாய்க் கிழமைதான் விண்ணப்பம் அனுப்ப கடைசித்திக்கு.”

“இதைக் கொண்டு போய் கவனமாக வைச்சிரு.”

“என்ன இது? ”

“அட பதிவுத்தபாலில் அனுப்பிய துண்டா இருக்கே!”

“அனுப்பி விட்டாயா!”

“சண்டை பிடித்தாலும் உனக்கு நல்லமனசு. அதனால் தான் உங்கூடப் பழகுகிறேன்.”

“நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைப்பார்களா?”

“யாருக்குத் தெரியும்?”

“உன் வாயால் அழைப்பு வரும் என்று சொல்லேன்.”

“நிச்சயம் அழைப்பு வரும். என் கைராசி அப்படி; எனக்கு நன்மைகள் வராது மற்றவர்களுக்கு நிறைய நன்மைகள் கிடைக்கும்.”

“நான் வாரேன்.”

“கொஞ்சம் நில்லு.”

“நேர்முகப்பரீட்சைக்கு அழைப்புவந்து உனக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்தால் எனக்கு என்ன தருவாய்?”

“பதிவு அஞ்சலில் அனுப்ப நீ செலவு செய்த முத்திரை என்பலப் காசை உடனே தந்திடுவேன்.”

“கஞ்சப் புத்தி போ போ.”

“நான் சும்மா வேடிக்கைக்குச் சொன்னேன்.”

“உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல்லு?”

“வங்கியில் வேலை செய்பவர்களுக்கு எவ்வளவு சம்பளம் தெரியுமா? ”

“தெரியவில்லை எவ்வளவு இருக்கும்? ”

“பத்தாயிரம். ”

“பத்தாயிரமா! அம்மாடி? ”

“வாயைப் பிளக்காதே இலையான் உள்ளே பூரப்போகுது. ”

“பத்து மாசத்தில் ஒருலட்சம். ”

“இப்பவே கணக்குப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட டாயா? ”

“ஐந்து வருடத்திற்கு ஐந்துலட்சம் சீதனக்காசைச் சேர்த்திடலாம். ”

“நீ எங்கே எனக்கு உதவப் போகிறாய்? ”

“இல்லை பிரசாந்! சொல்லு என்ன வேண்டும். ”

“ஒரு சைக்கிள் வாங்கித் தா. ”

“இவ்வளவு தானா? முதல் மாதச்சம்பளத்தில் வாங்கித் தாறேன். ”

சரி இப்போ ஜம்பது ரூபா தந்திட்டுப்போ. ”

“ஜம்பது ரூபாயா? சத்தியாமா இல்லை பிரசாந்.”

“சரி வேண்டாம் போ.”

“நம்பமாட்டாயா?”

“பத்து ரூபாய் தரட்டுமா?” அவ்வளவு தான் இருக்கு.”

“பிரசாந் பிரசாந்!”

“இங்கேயா இருக்கிறாய் உன்னை எங்கே எல்லாம் தேடுகிறது?”

“என்னை ஏன் நீ தேடுகிறாய்?”

“ஏன் தேடுவாங்க தேவைக்குத்தான்.”

“அதுதானே பார்த்தேன் தேவையில்லாமல் தேடுமாட்டாயே.”

“நீ கொழும்புக்குப் போகிறாயாமே.”

“யார் சொன்னது?”

“அன்றி.”

“அம்மாவுக்கு வேற வேலையில்லை.”

ஏன் நீ சொல்லவில்லை?”

“ஏன் உனக்குச் சொல்ல வேணும்?”

“நீ சொல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை அது தான் அன்றி மூலம் தெரிஞ்சிட்டேனே.”

“எப்போ போகிறாய்? ”

“பத்தாம் திகதி.”

“அப்பாடி நல்லதாய் போச்சு! ”

“ஏன்? ”

“ஒன்றுமில்லை பன் னிரண்டாம் திகதி போயேன்.”

“அப்படியும் போகலாம் ஏன் திகதியை மாற்ற வேண்டும்? ”

“ரொம்ப நல்லதாகப் போச்சு.”

சேட்டுப்பொத்தான் தைத்துக் கொண்டிருந்த வன் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

“தா நான் தைச்சுத் தாறேன்.”

“வேண்டாம் நானே தைச்சுக்கிறேன்.”

“தைக்கிறது எல்லாம் பெண்கள் வேலை ஆண்கள் எல்லாம் பெண்கள் வேலையைச் செய்யத் தொடங்கினதால் தான் பெண்கள் ஆண்கள் வேலையைச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டாங்க.”

“இப்போ நீ இங்கே இருந்து போகப்போகிறாயா இல்லையா? ”

“போகமாட்டேன் என்ன செய்வாய்? ”

பட்டென்று அவனிடம் இருந்த சேட்டைப் பறித்து எடுத்தாள்.

“கேட்டால் தரவேணும் இல்லாவிட்டால் இப்படித்தான் நடக்கும்.”

பொத்தானைத் தைக்கத் தொடங்கியவள்,

“பிரசாந்! உன்னால் ஓர் உதவி ஆகணும்.”

எழுந்திருக்க முயன்றவன் கையைப் பிடித் திமுத்து இருத்தினாள்.

“எங்கே போகிறாய்? இதைக் கொஞ்சம் படி.”

“அடுத்தவர் கடிதங்களைப் படிக்கும் பழக்கம் எனக்கு இல்லை.”

“என் கடிதத்தை நீ படிக்கலாம்.”

“இல்லை நான் மாட்டேன்.”

“நானே தாறேன் படியேன்.”

பிரித்துப் பார்த்தான்.

“அட நேர்முகப் பரிட்சைக்கு வரச்சொல்லி இருக்கு.”

தானும் உங்கூட வாறேன் பிரசாந்.”

“தர்மன் கொழும்புக்குப் போகிறான் அவன் கூடப் போகலாமே.”

வேண்டாம் அவன் கூடப்போக எனக்கு விருப் பமில்லை.”

“ஏன் மச்சான் தானே.”

“அங்கே தான் பிரச்சினை அவன் போக்கும் நடத்தையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“அவன் கூடப் போனால் தனியே தான் வந்திருக்கிறேன் என்று தப்பா நடந்தாலும் நடப் பான்.”

“நீ என்கூட வருவதை அம்மா விரும்பமாட்டா. இப்படிச் செய்.”

“உன் அம்மாவை அனுப்பி என் அம்மாவோடு கதைத்து என் அம்மா சம்மதித்தால் உன்னைக் கூட்டிச் செல்கிறேன்.”

“அன்றியிடம் நான் கதைக்கட்டுமா?”

“வேண்டாம் வேண்டாம் நான் தான் உன்னிடம் சொல்லி நீ கேட்பதாக அம்மா நினைப்பா.”

“ஏன் பயப்படுகிறாய்?”

“அம்மாவுக்கு எதிலும் சந்தேகம் நான் உன்னை விரும்பி விடுவேனோ என்று பயம்.”

“அன்றியின் பிள்ளை தானே நீயும். வெளிப் படையாக பேசும்சுபாவம் உனக்கும் ஏன் அப்படி?”

“எல்லோரும் ஒரேமாதிரியாக இருக்க முடியாது இல்லையா?”

“அதை விடு இப்போ நாறு ரூபா தா பிறகு

தாரேன்.”

“உனக்கு எல்லாமாக நாலாயிரத்து எண்ணுறு
ரூபா தந்திட்டேன்.”

“எல்லாத்தையும் எழுதி வைச் சிரு சீதனம்
வாங்கி உங்காசு முழுவதையும் தந்து விடுவேன்.”

“வெறும் வாய்ப்பந்தல்தான். நீ வேலையாகி
உழைச்சு கல்யாணம் பேசி, ஜீயோ இன்னும் எத்
தனை காலமோ?”

“சரி வட்டியோடு தருகிறேன்.”

“முதலே தருவாயோ தெரியாது வட்டி வேறு
தரப்போகிறாயா? நல்ல ஜோக்.”

“பிளிஸ் நூறு ரூபா தா அவசரம்.”

“என்ன அவசரம் அதைச் சொல்லு?”

“சொன்னால் தருவாயா?”

“முதலில் சொல்லு பிறகு தருவதைப் பற்றி
யோசிக்கிறேன்.”

“கஜன் கேட்டான் கொடுத்திட்டு வாங்கித்
தந்திடுகிறேன்.”

“தர்மனோடு திரிவானே அவன் தானே.”

“ஓம்.”

“உனக்கு தேவை என்றால் கேள் தருகிறேன்.”

கஜனுக்குத் தரமரட்டேன். அவன் ஒரு கழுதை.

“‘என் அவன் உனக்கு என்ன செய்தான்?’”

“‘வேண்டாம் விடு.’”

“‘இல்லை சொல்லு.’”

சிறிதுநேரம் யோசித்தாள்.

“‘அந்தக் கழுதையை விடு.’”

“‘இல்லை நடந்ததைச் சொல்லு.’”

“‘வேண்டாம் பிரசாந் அசிங்கமாக இருக்கும்.’”

“‘சொல்லப் போகிறாயா இல்லையா?’”

“‘உனக்குச் சொன்னால் என்ன.....’”

“‘சொல்லித் தொலையேன்.’”

“..... இருக்கு என்று சொன்னான்.”

முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

உனக்கே கேட்கக் கூச்சமாக இருக்கு. எனக்கு எவ்வளவு கூச்சமாக இருந்திருக்கும் அதிலும் பக்கத் தில் மீராவும் எங்கூட வந்தாள்.

“‘என்ன யோசிக்கிறாய்?’”

“‘எப்போ நடந்தது.’”

“‘என் அவனைப் போய் கேட்க்கப் போகிறாயா?’”

“உன் தங்கச்சியைப் பார்த்து ஒருத்தன் நீ கேட்டதுபோல் கேட்டால் என்னடா செய்வாய்? என்று கேட்காமல் விடமாட்டேன்.”

“வேண்டாம் பிரசாந் சேற்றில் தோய்ந்த பண் டியைத் தொட்டால் எங்க கைதான் அழுக்காகும் விலத்திப் போய்விடுவது தான் எங்களுக்கு நல்லது.”

“வயகுப் பெண்களைக் கண்டால் பகிடி விடுவது இளைஞருக்கு வழிமைதான் ஆனால் இங்கித மாகுப் பகிடி விடவேண்டும் விர்சமான சொற் களைப் பாவிக்கக்கூடாது.”

“ஓரே அடியாக கஜனோடு பேசுவதை நிறுத்தி விடாதே. மெல்ல மெல்ல குறைச்சு நிறுத்திவிடு.”

“இல்லை நான் கேட்கத்தான் போகிறேன்.”

“உனக்கென்ன பைத்தியமா?”

“நீ போய் அவனைக் கேட்க. நான் அவனுக்கு சொன்னது உனக்கு எப்படித் தெரியும் என்று உளகித்து விடுவான். பிறகு இரண்டு பேரின் பெயரும் சேர்ந்து அடிபடும் அது தேவையா?”

“சீ கெட்ட நாய்.”

“நா உனக்கு சொல்லி இருக்கக்கூடாது வற்புறுத்திக் கேட்டதால் சொன்னேன். இப்போ மனசுக்குள் துடிக்கிறாய்.”

“மறந்துவிடு பிரசாந் அழகான மனதில் தான் நல்ல எண்ணங்கள் பிறக்கும். அசிங்கமான மனசில் தான் அவலட்சணமான வார்த்தைகள் பிறக்கும். கஜனைப் போல் எத்தனையோ அசிங்கங்கள் வீதி யில் அலையுதுகள். எத்தனையோ பெண்கள் அந்த அசிங்கங்களின் கீழ்த்தரமான சொற்களால் மனம் நொருங்க மௌனமாகிப் போய்விடுகிறார்கள்.”

“செருப்பைக் கழற்றி மூஞ்சியில் விசுக்கவேண் டியது தானே.”

“நீ ஆண்பிள்ளை சுலபமாகச் சொல்லி விட்டாய் பெண்கள் நாங்கள் அப்படி நடந்திட முடியுமா? இந்தச் சமூகத்தில் ஆண்கள் சுலபமாகப் பெண்களைப் பழிவாங்க முடிகிறது.”

மௌனமாகப் பார்த்தான்.

“ஓட்டு மொத்தமாக எல்லா ஆண்களையும் சொல்லவில்லை. நல்லவங்களும் இருக்கிறாங்க. அவங்க என்னிக்கை மிகக் குறைவு.”

“ஏன் உன்னை எடுத்துக்கொள்.”

“கஜன் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் உன்மனம் கோபத்தில் இப்பவும் கொதித்துக் கொண்டிருக்கு எனக்குத் தெரியுது என்ன செய்வது மௌனமாகி மறந்துவிடுவது தான் ஓரே வழி.”

“தர்மனும் கஜன் போலவா இருப்பான்.”

பண்டியோடு சேர்ந்த பசவும் மலம் தின்னும் அவன் பார்வையே எனக்குப் பிடிக்காது எதற்கும் துணிஞ்சவன்.”

“நீ நல்லவன் உன்கூட எங்கே வேண்டுமென்றாலும் பயப்படாமல் வரலாம்.”

“மீரா, வனிதா கூட உன்னைப் பற்றி நல்ல விதமாய் சொல்லுவாங்க.”

“காக்கா பிடிக்கிறாயா?”

“காக்காவும் பிடிக்கல்ல குருவியும் பிடிக்கல்ல உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன்.”

“உனக்கு இங்கிதம் தெரியும். பெண்களோடு மனம் கோணாமல் பழகவேண்டும் என்ற குணம் இருக்கு.”

“உதாரணமாக எனக்கு ஒன்று என்றால் என்னை விட்டுக் கொடுத்து கதைக்கமாட்டாய். என்ன விதமாகவாவது என்னைக் காப்பாற்றுகிற மாதிரிப் பேசி முடிச்சிடுவாய்.”

“உங்க வீட்டிலேயே நீ வித்தியாசமானவன்.”

அதோ முரளி வாறான் அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போகலாமே.”

“அவனா? தனக்கு எவ்வளவு லாபம் வரும் என்று கணக்குப் பார்ப்பான். தங்கச் சி என்றே பார்க்கமாட்டனே அண்ணா அவன்?”

“என்னெனக் கூட்டிக் கொண்டு போவதில் உனக்கு என்ன சிரமம்?”

“என்னெனத் தோலிலா தூக்கிக்கொண்டு போகச் சொல்கிறேன். பாதுகாப்பா துணையாகத் தானே வரக் கேட்கிறேன்.”

“உண்மையைச் சொல்லட்டா?”

“சொல்லு.”

“நீ என்னை மயக்கிப் போடுவாய் என்று அம்மாவுக்குப் பயம்.”

“நான் என்னை மயக்க மருந்தா வைச்சிருக்கி றேன் உன்னை மயக்குவதற்கு?”

“எனக்குத் தெரியாது அம்மா அப்படித்தான் நினைக்கிறா.”

பொம்பிளைகளுக்கு எப்பவும் சந்தேகம் தான் இதோ பார் என்னெனக் கூட்டிக் கொண்டு போனால் புதுசா சைக்கிள் வாங்கித் தாறேன்.”

“புதுச்சைக்கிளா? நீயா? நூறு ரூபாய் தருவ தற்கே பெரிதா நீட்டிடி முழங்குவாய்.”

“என் நீ கேட்டு எப்பவாவது நான் தராமல் விட்டேனா?”

“சரி வேறு யாரிடமாவது பத்து ரூபா வாங்கு பார்க்கலாம்.”

“நீ சொல்வது உண்மை தான்.”

“சைக்கிள் வாங்கித் தந்துவிட்டு அதற்கும் கணக்கு வைப்பாய் எனக்கு வேண்டாம்.”

“ஆற்றில் போட்டாலும் அளந்து போடவேண்டும். அதனால் தான் உனக்குத் தருகின்ற காசுக்கு கணக்கு வைச்சிருக்கிறேன்.”

“கிட்டத்தட்ட ஐயாயிரம்.”

“சரி ஐயாயிரம் ரூபாவை கேட்காமல் விடுவதாகச் சொல்லு கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன்.”

“முடியாது நீ அதைத் தரத்தான் வேண்டும்.”

“தருவதாகச் சொல்லித் தானே வாங்கி னாய்.”

“நான் சும்மா தந்திருந்தால் கேட்கமாட்டேன்.”

“அப்போ உன்னை என்னால் கூட்டிக்கொண்டு போகமுடியாது.”

“எங்கே என்முகத்தைப் பார்த்து இன்னொரு முறை சொல்லு.”

“நான் எப்போ உழைச்ச உன் பணத்தைத் தருவது?”

“எப்பவாவது உழைப்பாய் தானே அப்போது தா.”

“அதோ முரளியே வாரான் கேள்.”

“இந்தப் பேச்சையே அவன் முன்னே எடுக்காதே மீறி எடுத்தாயோ பிறகு உங்கூட் பேச்மாட்டேன்.”

“முரளி! எப்போ கொழும்புக்கு போகிறாய்?..”
“புதன் கிழமை.”

“வந்த வேகத்தில் பையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினான்.”

“பார்த்தாயா? ஏன் என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டானா?”

“பிரசாந் உன் வாய் பொன் வாய்.”

“நீ சொன்னால் நிச்சயம் நடக்கும். வங்கி நேர்முகப் பரிட்சையில் நிச்சயம் எனக்கு வேலை கிடைக்கும். பிறகு நீ கேட்கின்ற காசைத் தருவேன்.”

“கொழும்பில் எனக்கு யாரையும் தெரியாது தெரிந்தவர்கள் எவரும் இல்லை அதனால் தானே உன்னிடம் கெஞ்சகிறேன் பெரிசா பிகு பண்ணிக் கிறாயே.”

“இந்த வேலை எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற உண்மையிலேயே மனசு இருந்தால் கூட்டிக் கொண்டு போ இல்லாவிட்டால் வேண்டாம்.”

எழுந்தாள்.

“சரி கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன்.”

அவருக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

“இதைச் சொல்ல இவ்வளவு நேரமா?” என்று கேட்டு அவன் காதைப் பிடித்து திருகினாள்.

“ஆ காது என் காது.”

“உன் காது தான் பின்னே என்காதா?”

“அம்மா”

என்ன என்பது போல் பார்த்தாள்.

“பிரசாந் கொழும்புக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகச் சம்மதிச்சுவிட்டான். ஆனால் நீ அன்றியிடம் கதைச்சு அன்றி சம்மதித்தால் தான் கூட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்று சொல்கிறான்.”

“சரி நான் கதைச்சு சம்மதம் வாங்குகிறேன் நீ பிரயாணத்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்.”

“பிரசாந் ஆயத்தமாயிட்டியா?”

“நான் ஆயத்தமாகி அரைமணி நேரமாச்ச நீ போய் வெளிக்கிட்டு வா.”

“நான் தயாராகத்தான் வந்திருக்கிறேன்.”

“என்ன ஸ்கேட் அன் பிளவுஸ்சோடையா?”

“ஐயோ கடவுளே நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போகின்ற லட்சணமா இது?”

“கழுதை! வயசாச்சு புத்திதான் இல்லை.”

“போ போ சாறியை உடுத்துக்கொண்டு வா.”

“கொழும்புக்குத் தானே இது போதும் நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போகும்போது சாறியுடன் போகலாம்.”

“ஓமடா இது போதும்” என்றாள் தாய்.

“நீ சும்மா இரம்மா.”

தூர இடங்களுக்கு போகிறோம் தமிழ்பண் பாட்டோடு போவோம் என்று யோசனை வராதா உங்களுக்கு. யாழ்ப்பாணத்தின் மானத்தை ஒரே அடியாக தலைமுழுகி விடுவதென்று முடிவு செய் திட்டங்களா!”

“அம்மா தாயே! பளிஸ் எனக்காக, உனக்காக இல்லை எனக்காக சாறி உடுத்துக் கொண்டு வரு கிறாயா? எனக்கு கொஞ்சம் மானம் இருக்கு. அதைக் காப்பற்ற வேண்டும் உதவி செய்கிறாயா?”

“ஸ்கேட் அன் பிளவுஸ் போட்டால் யாழ்ப்பாணத்தின் மானமே போயிட்டுது என்று ஏன் புலம் புகிறாய்?”

“என்னவோ நீ தான் யாழ்ப்பாணத்தின்

மானத்தைக் காப்பாற்றுவதாக பெரிய நினைப்பு.”

“நாலு குழந்தை பெத்தவர்களே ஸ்கேட் அன் பிளவுஸ்சோட் தெருவில் நடக்கிறாங்க.”

“பெரிசா என்னைத் திருத்த வந்திட்டாய்.”

“நான் இப்படித்தான் வருவேன்.”

“சாறி மாற்ற இனிநேரம் போதாது பஸ்சக்கு நேரமாச்சு புறப்படுங்க.”

“எனக்கு இந்த உடுப்போடு கூட்டிக்கொண்டு போக கூச்சமாக இருக்கம்மா.”

“முதலில் நீ சொல்லி இருக்கலாமே.”

“ஏன் இதைக்கூட நானா சொல்ல வேண்டும்?

முளை இல்லையா? நாங்க போடுகின்ற உடுப் பில்தான் எங்களைக் கெளரவமானவங்களா? இல்லையா? என்று மற்றவங்க கணிப்பாங்க. ஒரு பெண்ணைப் பார்த்த உடனேயே ஒருமரியாதை ஆண்கள் மனதில் ஏற்பட வேண்டும். அப்படி மரியாதையை தருவதில் பாதியை அணிகின்ற ஆடை தான் வகிக்கின்றது. பஸ்ஸில் பார் சாறியோடு எந்தப் பெண்ணாவது ஏறினால் உடனே ஆண்கள் எழுந்து இடம் கொடுக்கிறார்கள் இருப்பதற்கு. அது ஏன் தெரியுமா? பெண்ணைக் கெளரவப்படுத்த மட்டுமல்ல தன்னையும் கெளரவப்படுத்தத்தான். ஸ்கேட் அன்பிளவுஸ்சோடு ஏறினால் உதுகளுக்கு

என் எழுந்து இடம் கொடுப்பான் நின்றபடியே
வரட்டும் என்று நினைத்து யாருமே எழுந்து இடம்
கொடுப்பதில்லை பண்பாடும் சமூகப் பொறுப்பும்
ஆண்களுக்கும் இருக்க வேண்டும் பெண்களுக்கும்
இருக்க வேண்டும். ”

“ உங்களை எல்லாம் சொல்லியும் திருத்தமுடி
யாது. ”

பையைத் தூக்கினான்.

“ அம்மா திருநீறு கொண்டுவந்து வாணி நெற்
றியில் பூசிவிடு. ”

“ திருநீறுடன் வந்து அவள் நெற்றியில் பூசி
விட்டாள். ”

“ வாறேன் அன்றி. ”

“ வாறேன் அம்மா. ”

“ வாணி பத்திரம். ஏறுக்கு மாறாகப் பேசி
அவள் மனசை நோகடிக்காதே கவனமாகக் கூட்டிக்
கொண்டு போய்வா. ”

பஸ்ஸில் ஆசனங்கள் பதிவு செய்ததால் பிரச்
சினை இல்லை தங்கள் இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள்.
பஸ் சீரான வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“ முன்பு கொழும்பு வந்திருக்கிறாயா? ”

“ இது தான் முதல் தடவை. ”

“இரண்டு பக்கழும் அடர்ந்த காடுகள் பார்த்தாயா? ”

“ம் குடிமனை ஒன்றும் இருக்காதே.”

“தெரியவில்லை. அநேகமாக இருக்காது.”

பஸ் திமர் என்று நின்றது.

“பஸ் பழுதுபட்டு விட்டது கொஞ்சநேரம் இறங்கி நில்லுங்க” என்றான் பஸ் ஓட்டி.

உள்ளே இருந்தவர்கள் ஓவ்வொருவராக இறங்கினார்கள்.

“வா கொஞ்சத்தூரம் நடந்து போய் பார்த்து வருவோம்.”

.....

“அதோ பார்.”

அவன் கைகாட்டிய திசையில் பார்த்தாள்.

“அந்தப் பெரிய மரத்தில் மட்டும் ஏன் அதிக எண்ணிக்கையில் தூக்கணாங் குருவிக் கூடுகள் இருக்கு சொல் பார்க்கலாம்.”

பதில் தெரியாமல் அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“தெரியல்லையா?”

“இல்லை.”

“அந்த மரம் குளத்தின் நடுவே இருக்கு. குரங்குகள் வந்து கூடுகளைப் பித்து ஏறியாது என்பதால்தான் அந்த மரத்தில் மட்டும் அதிகமான கூடுகளைக் கட்டி இருக்குதுகள்.”

“எதிரியிடம் இருந்து தன் கூட்டையும் பெண் சோடியையும் குஞ்சகளையும் காப்பாற்றுவதற்காக.”

“ஆண் குருவியா கூடு கட்டுவது?”

“உம் ஆண்தான் கூடுகட்டும் பெண்குருவிக்கு கூடு பிடிச்சால்தான் உள்ளே முட்டை இடும்.”

“பிடிக்காவிட்டால்.”

“மீண்டும் வேறு கூடு கட்டும்.”

“முட்டை இட்டபிறகும் குஞ்ச பொரித்த பிறகும் தாய்க்கும் குஞ்சகளுக்கும் ஆண்குருவிதான் உணவு கொண்டு வந்து கொடுக்கும்.”

“நல்ல விஷயம் இல்லையா?”

“நல்ல விஷயம் தான் ஆறு அறிவுள்ள மனிதனிடம் இல்லாத நல்ல பழக்கம் பறவைகளிடம் இருக்கு. இதைப் பார்த்தாவது மனிதர்கள் திருந்தக்கூடாதா?”

“வீடு வாசல் சீதனம் என்று பெண்ணிடம் எதிர்பாக்கும் ஆண்கள் தூக்கணாங் குருவியிடம் இருந்து பாடும் படிக்கவேண்டும்.”

“தானே உழைச்ச பெண்ணோடு வாழ்க்கை நடத்த முடியாதவர்கள் ஏன் கல்யாணம் செய்கிறார்கள்? பிரமச்சாரிகளாகவே இருக்கலாமே பெண்ணிடம் சீதனத்தை எதிர்பார்க்கும் ஆண்கள் தன்மானம், வெட்கம் இல்லாதவர்கள்.”

“எனக்கும் சேர்த்துத் தானே சொல்கிறாய்?”

“ஓம் நீயும் ஆணபிள்ளை தானே. பெண்கள் கையை எதிர்பார்க்கக் கூடாது. நம் பிவார பெண்ணை கண்கலங்காம அவளை அன்பா ஆதர வாகப் பார்த்துக் கொள்ளன்றும் அப்போது தான் அவளுக்கும் புருஷன் மேல் அன்பும் ஆசையும் ஏற்படும்.”

“பஸ் திருத்தி இருப்பார்கள் வாபோகலாம்.”

“இன்னும் திருத்தி முடியவில்லை வா அந்த மரக்குற்றியில் இருப்போம் இங்கே இருந்தபடியே பஸ்ஸைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய்?”

“ஓன்றுமில்லை.”

“பொய் சொல்லாதே நான் சொன்னது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை அப்படித்தானே!”

“நீ தப்பா ஓன்றும் சொல்லவில்லையே!”

“உன்னை மனசில் வைச்சுக்கொண்டு அப்படிச்

சொல்லவில்லை பொதுவாய்த்தான் சொன்னேன்

“என்ன கோபமா?”

“இ இல்லை”

“இல்லை நான் உண்மனசை குழப்பிவிட்டேன் பிரசாந். நான் வேணும் என்று அப்படிச் சொல்ல வில்லை. எதோ பேச வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் அப்படிச் சொன்னேன்.”

“நீ பேச்சுக்காகச் சொன்னாலும் உண்மை யைத் தானே சொன்னாய்.”

“ஏய் என்ன நீ சீரியஸ்ஸாக எடுத்துக்கிறாய்”

“பிளீஸ் என்னை நம்பு நான் வேணும் என்று சொல்லவில்லை.”

“நீ வேணும் என்று சொன்னாயோ இல்லை பேச்சுக்காகச் சொன்னாயோ சொன்னதில் உண்மை இருக்கு. தூங்கிக் கொண்டிருந்த என் மனசின் ஒரு பகுதியை தட்டி எழுப்பிவிட்டாய் அதற்காக நான் தான் உனக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

அவருக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது.

“எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக உள் காச முழுவதையும் தர முயற்சிப்பேன்.”

“பிரசாந் சீரியஸ்ஸாக எடுக்காதே பிள்ளை
நான் தான் முட்டாள்த்தனமாகப் பேசிட்டேன்.”

“நோ நோ நீ சொன்னதில் எந்தத்தப்பும்
இல்லை வாணி. ஒரு சின்னப் பெண்ணினுடைய
இரக்க மனசைப் பயன்படுத்தி பணம் பறிச்சது.
நான் செய்த தப்புத்தான். இதற்கு எந்த நியாய
யமும் கற்பிக்க முடியாது.”

“பிள்ளை பிரசாந் ஏன் இப்படி எவ்வாம் பேச
றாய் என்னால் தாங்க முடியவில்லை. உன்மேல்
எவ்வளவு அன்பும் மதிப்பும் வைச்சிருக்கிறேன்.”

“நீ என்மேல் வைச்சிருக்கிற அன்பையும் மதிப்
பையும் என்னுடைய வசதிக்காக அவ்வப்போது
பயன்படுத்தியதை நினைச்சால் எனக்கு வெட்க
மாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கு.”

“என்னை மன்னிச்சிடு வாணி.”

“இல்லை இல்லை” என்றபடி விம்மி விம்மி
அழுதாள்.

“வாணி, வாணி என்ன இதுகுழந்தை மாதிரி.”

“பிள்ளை அழாதே. சொன்னால் கேட்கனும்
மற்றவங்க பார்க்கப் போகிறாங்க அழாதே இந்தா
கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்” என்று கைலேஞ்
சியை அவள் கைக்குள் வைத்தான்.

கண்களையும் முகத்தையும் துடை-த்துக் கொண்டாள்.

“ஸாரி வாணி உன்னை அழ வெச்சிட்டேன் என்னை மன்னிச்சிடு.”

“வா போகலாம் பஸ் தயாராகி விட்டது கொஞ்ச நேரத்தில் புறப்பட்டு விடும்.”

சுடுதண்ணீர் போத்தலை எடுத்து தேநீரை ஊற்றி அவளிடம் நீட்டினான்.

“நீ குடி.”

“உன்னிடம் எனக்குப் பிடித்த நல்லகுணம் பிடிவாதம் பிடிக்காமல் பணிஞ்சு போவதுதான்.”

“கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டாள்.”

“தேனீர் குடிக்கும் அவள் முன், தலையைக் குனித்து சாய்த்துப் பார்த்தான்.”

சிரித்து விட்டாள்.

“அப்பாடி இப்பதான் பழைய வாணி.”

“சரி வேலை கிடைத்தால் எனக்குப் புதுச் சைக்கிள் வாங்கித் தருவாய் இல்ல?”

மெளனமாகப் பருகினாள்.

“என்ன மனம் மாறிவிட்டதா?”

“இவனுக்கு ஏன் தான் சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று யோசிக்கிறாயா?”

பஸ் புறப்பட்டது.

“வாணி பிளீஸ் ஏதாவது பேசு உம் என்று இருக்காதே.”

“நீ ஏதாவது வேலைக்கு விண்ணப்பம் போட்டாயா?”

“இரண்டு மூன்று விண்ணப்பங்கள் போட்டிருக்கிறேன் வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. யாரையாவது பிடித்து வெளிநாடு போகலாம் என்றிருக்கிறேன்.”

“வெளிநாடு போய்.....”

“என்ன கேள்வி இது வேலை செய்வதுதான். பிரசாந் நீ இங்கேயே ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொள்ளா. சின்ன வேலை என்றாலும் பரவாயில்லை சொந்த நாட்டில் இருப்பதுதான் நல்லது.”

“எவன் வேலை தரப் போகிறான் எல்லாவற்றுக்கும் லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டும். வெளிநாட்டுக்குப் போய் சில வருடங்கள் உழைத்து விட்டு திரும்பி வந்திடலாம்.”

“எனக்கு என்னவோ நீ வெளிநாடு போவது பிடிக்கவில்லை.”

“இங்கே இருந்து மட்டை அடிக்கச் சொல்கிறாயா?”

“எனக்கு இந்த வங்கி வேலை கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை இருக்கு கிடைத்த பிறகு உனக்கு நான் உதவி செய்கிறேன். ஒரு வேலையை நீ தேடிக் கொள்ளலாம். என் மனதில் பட்டதைச் சொன் னேன் இனி உன் விருப்பம். வற்புறுத்திச் சொன் னால் இவள் என்ன எனக்குச் சொல்வது என்று நினைப்பாய்.”

“வாணி நான் அப்படி உன்னை நினைக்க மாட்டேன் எனக்கு நன்மை தான் செய்வாய், நினைப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“சாப்பிடுவோமா?”

“நீ சாப்பிடு.”

“நீ?”

“எனக்குப் பசி இல்லை.”

“சாப்பாடு கொண்டு வந்தாயா?”

“இல்லை சாப்பிட்டுத்தான் வந்தேன் நீ சாப்பிடு.”

“வேண்டாம்.”

“ஏன்?”

“நீ சாப்பிடுவதென்றால் நான் சாப்பிடுகிறேன்.”

“சரி எடு; உனக்கு மட்டும் தானே கொண்டு வந்திருப்பாய்.”

“கொண்டு வந்ததை பகிர்ந்து சாப்பிடுவது தான்.”

பஸ் கடுகதி வேகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது தூக்கம் கண்களை மூட அவளை அறியாமலே அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

பஸ் கொழும்பை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது தூக்கம் கலைந்ததும் அவன் தோளில் இருந்து தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டாள். கைமணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள்.

ஆறு மணித்தியாலம் இவன் தோளில் தாங்கி யிருக்கிறேன்!

“பிரசாந்” என்றாள்.

விழித்துக் கொண்டான்.

“நேரமாச்ச இறங்க ஆயத்தப்படுத்து.”

“நீ தூங்கவில்லையா?”

“ஏன் கேட்கிறாய்?”

“தலை குழம்பவில்லை” என்று சொன்னபடி தலையை வாரிக் கொண்டாள்.

“தூங்கினாய் தானே?”

“நல்லா தூங்கினேன்.”

உன் தோளில் என்று மனசுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

இவன் தோளில் தூங்கியது தெரியாது போல.
அதுவும் நல்லதுக்குத்தான்.

பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கினார்கள்.

தேனீர் கடையில் தாகத்தைத் தீர்த்துக்
கொண்டதும் ஒட்டோவில் நன்பன் சாந்தன்
அறைக்கு வந்தார்கள்.

“வாடா” என்று சாந்தனே வரவேற்றான்.

“கடிதம் கிடைச்சுதா?”

“கிடைச்சுது.”

“இவங்க.”

வாணி நீஉள்ளே போ.

“எனக்கு வேண்டியவங்க. அதற்காக கன்னா
பின்னா என்று கற்பனை செய்யாதே. வங்கியில்
நேர்முகப் பரீட்சைக்காக அழைச்சு வந்திருக்
கிறேன்” என்றான் மெதுவாக.

“அவள் உள்ளே போகிறாள் அறை ஒழுங்காகத்
தானே வைச்சிருக்கிறாய்.”

“ஒன்றும் யோசிக்காதே நேற்றுத்தான் கூட்டி
துப்பரவாக்கிக் கழுவினேன்.”

“தப்பா ஒன்றும் இருக்காதே.”

“ஏன்டா எத்தனை தடவை சொல்வது.”

“உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளத் தாண்டா.”

“எப்போ நேர்முகப் பரீட்சை?”

“புதன்கிழமை.”

“இரண்டு பேரும் இங்கேயை தங்கப்போறீங்க?”

“ஓம்.”

“அப்போ நான் வேறு இடம் பார்க்கிறேன்.”

“எத்தனை நாட்களுக்கு தங்கப்போகிறாய்?”

“என் பாஸ்போட் விஷயம் முடிந்ததும் போய் விடுவோம்.”

“அப்போ மூன்று நாளாவது செல்லும். எந்த வங்கியில் நேர்முகப் பரீட்சை?”

“இலங்கை வங்கி.”

“எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் இருக்கிறார் அவரைப் பிடித்தால் வங்கியில் வேலை கிடைப்பது திச்சயம்.”

“டேய் முதலில் அவரைப் போய்ப்பார். இந்த வேலை இவங்களுக்கு அவசியம் வேண்டும்.”

“கொஞ்சம் சம்திங் கொடுக்கவேண்டி இருக்கும்.”

“எதையும் கொடு. நான் பிறகு தருகிறேன் வேலையை மட்டும் வாங்கித் தந்துவிடு.”

“வாணி நீ அறைக்குள் போய் உடுப்பை மாத்து.”

“டேய் யாராடா.”

“அவன் கேட்டது வாணியின் காதிலும் விழுந் தது.

“நீ நினைக்கின்ற மாதிரி ஒன்றுமில்லை. நான் கொழும்புக்குப் போகிறேன் என்று தெரிந்ததும் தானும் வருகிறேன் என்றாங்க கூட்டி வந்தேன் அவ்வளவு தாண்டா. ரொம்ப நல்லவள்டா என்னடா பார்க்கிறாய்.”

“சத்தியமா எந்தக் கெட்ட நோக்கமும் இல்லை என்னை நம்படா.”

“சரி அது உன் விஷயம் இப்போ நான் என்ன செய்யவேண்டும் சொல்லு? ”

“உனக்கு தெரிந்தவர் என்றாயே அவரைப் பார்த்து வங்கி வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வா.”

“ஓகே நான் வாறேன்.”

“வாணி உள்ளே வரலாமா? ”

“வா”

“வங்கி வேலை கிடைக்குமா? ”

“கொழும்பு முழுவதும் அடிப்படவன் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி இருப்பான்.”

“என்ன சொல்கிறாய்? ”

“எல்லாக் கெட்ட பழக்கமும் இருக்கு.”

“வேண்டாம் பிரசாந் நாங்க வேறு இடத்துக்கு போய் விடுவோம்.”

“வங்கியில் லட்சக்கணக்கில் காசு போட்டு வைச்சிருக்கிறாய் நட்சத்திரக் கொட்டலில் தங்கு வோம். மூன்றா இருக்கா உனக்கு திமர் என்று யாழிப் பாணத்தில் இருந்து எந்த முன்னறிவித்தலும் இல்லாமல் வந்தால் எப்படி தங்கஇடம் கிடைக்கும்?”

“எந்தத் தைரியத்தில் என்னைக் கூட்டி வந்தாய்?”

“சமாளிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் கூட்டி வந்தேன்.”

“யாழிப்பாணத்தில் இருந்து என்னை நம்பித் தானே வந்தாய்?”

“இல்லாவிட்டால் நான் ஏன் வரப்போகி ரேன்?”

“இதுவரை உனக்கு ஏதாவது நடந்திருக்கா?”

“இல்லை. ஆனால் இனிமேல்.....”

“இதோ பார் வாணி ஏன் பயப்படுகிறாய்?”

“உனக்கு ஒன்றும் நடக்காது நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். போதுமா?”

“நீ எங்கே போனாலும் என்னைத் தனியே; விட்டுப் போகக்கூடாது. உன்கூடக் கூட்டிக்கொண்டு

போக வேண்டும். உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் நான் நம்பமாட்டேன்.”

“என்ன பார்க்கிறாய்? ”

“ம் இப்போ நான் குளிக்கப் போகிறேன். உன்னை எப்படி தனியே விட்டுப் போவது? நீயும் வருகிறாயா? ”

“உன்னை , ,

“ஏய் ஏய் இப்போ ஏன் அடிக்கிறாய்? ”

“வலிக்குது வாணி. ”

“நல்லா வலிக்கட்டும் வலிக்கவேண்டும் என்று தானே அடிக்கிறேன். ”

“தனியே இருக்கிறேன் என்ற கைதரியத்தில் தானே இப்படி எல்லாம் பேசுகிறாய். ”

“நான் பாவம் வாணி பிளீஸ் அடிக்காதே. ”

“நீயே உன்னைப் பாவம் என்கிறாயா? ”

“என் அம்மா கூட என்னை அடிச்சதில்லை. ”

“அது தான் வட்டியும் முதலுமாக நான் தந் தேன். ”

“நீ எப்படி என்னை அடிக்கலாம்? ” என்றுகேட்டுக் கொண்டு எழுந்தான்.

“வேண்டாம் பிரசாந் அடிக்காதே பிள்ளை அடிக்காதே.”

கடகட என்று சிரித்தான். “பைத்தியம்”

“பெண்ணை யாரும் கை நீட்டி அடிப்பாங்களா?”

“எனக்குத் தெரியும் நீ அடிக்கமாட்டாய் என்று.”

“அப்போ ஏன் பயந்தாய்?”

“நான் ஏன் பயப்படுகிறேன் பயப்படுகின்ற மாதிரி நடிச்சேன்.”

“உன்னோடு கதைத்ததால் நாக்குத் தான் வறண்டு போச்சு.”

“இரு கோப்பி கொண்டு வருகிறேன்.”

.....

“இந்தா.”

“அடி வலிக்கா?”

“பெத்தவங்களுக்குத்தான் பிள்ளை மேல் பாசம் இருக்கும்.”

“ஏன் கட்டியவருக்கும் இருக்கும்.”

“அதில் முழுக்க முழுக்க சுயநலம் தான் இருக்கும்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“தன்னுடைய சந்தோஷத்துக்காகவும் சுகத்துக்

காகவும் தான் கணவன் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறாள். முதலாவது உடல் இனபம் இரண்டு பொருளாதாச பாதுகாப்பு, மற்றது சமூகப் பாதுகாப்பு அடுத்தது கெளரவம். பெத்தபிள்ளைகள் தலைநிமிர்ந்து விட்டால் கணவன் இரண்டாம் தரம் சிலநேரம் மூன்றாம் நாலாம் தரத்துக்கு கூட ஒதுக்கப்பட்டு விடுவான். இதுதானே யாழ்ப் பாணத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கு.”

“இல்லையென்று சொல்லுவாயா? ”

தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டாள்.

“ஏய் என்ன மூட அவுட்டாயிட்டாயா? ”

“பெத்தியம் சும்மா ஒருபேச்சுக்கு தான் சொன்னேன்.”

“நீ அப்படிப்பட்ட பொண்ணு இல்லை.”

“நீ சொல்லாவிட்டாலும் நான் நல்லபெண் தான்.”

“நீயே உன்னைப் பாராட்டுகிறாயா? பாவத்துக்கு இரங்கி கொழும்புக்கு கூட்டிவந்த என்னையே இப்படிப் போட்டு அடிச்சியே கல்யாணம் கட்டிக் கொள்பவனே என்ன பாடுபடுத்துவாயோ? ”

“கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் ரொம்ப நல்லபொண்ணாக மாறிவிடுவேன்.”

“அப்படியா பார்க்கலாம்.”

“மத்தியானத்துக்கு மேல் சாந்தன் வந்தான்.”

“என்ன வெற்றியா?”

“வெற்றிதான்.”

“சாப்பிட்டாயா?”

“ஓம். நீங்க சாப்பிட்டங்களா?”

“கடையில் எடுத்து வந்து சாப்பிட்டோம்.”

“ரீரசாந் எழுந்திரு.”

“என்ன குளிச்சிட்டாயா?”

“ஓம் நீ போய் குளி.”

“ஜந்து நிமிடத்தில் வருகிறேன்.”

.....

“இன்னும் நீ ஆயத்தமாகவில்லை?”

“பசிக்குது கடைக்குப்போய் இடியப்பம் வாங்கி வா.”

“உனக்குச் சேலை உடுக்கத் தெரியுமா?”

“ஏன்? தெரியாவிட்டால் உடுத்து விடுவியா?”

“உனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்றால் நான் தயார்.”

“ஓங்கித் தலையில் ஒன்று வைத்தாள்.”

“பசிக்குது போய் இடியப்பமும் ரீயும் வாங்கி வா.”

அவன் திரும்பி வந்தபோது பளிச்சென்று சேலையில் மின்னினாள்.

“வாணி சேலையில் அழகாய் இருக்கிறாய்.”

“பொய் சொல்லாதே.”

“சரி சாப்பிடு.”

“சாப்பிடும்போது அவனைப் பார்த்தான்.”

“என்ன பார்க்கிறாய்?”

“சேலையில் உன்னை நான் பார்த்தில்லை. ஸ்மைல் பியூட்டி என்று கேட்டிருக்கிறாயா?”

“புன்னகை எழில்” மொழிப்பெயர்ப்பு சரியா? புரையேறியது அவனுக்கு.

“சாப்பிடும்போது கதைக்கக் கூடாதென்று தெரியாதா உனக்கு மூளை இருந்தால் தானே.” தலையில் தட்டினாள். “என் அவசரமாகச் சாப்பி கீறாய். யாரோ நினைக்கிறாங்க போலிருக்கு.”

“என்னை நினைக்க யார் இருக்கிறாங்க?”

“சிலவேளை தர்மன் நினைப்பான். நான் உன்னைக் கூட்டி வந்தது அவனுக்கு நிச்சயம் பிடிக்காது. உன்னோடு அப்படி இப்படி நடப்பேனோ என்று நினைப்பான்.”

கையை அலம்பினான்.

“வாணி ஓட்டோ வந்திட்டுது கெதியாய்வா.”

.....

ஓட்டோவில் இருந்து இறங்கி நேர்முகப்பரிட்டை நடக்கும் இடத்துக்கு வந்தார்கள்.

முதல் நேரமுகப்பரிட்சை என்றதால் நெஞ்சு படிபடத்தது.

“பிரசாந் பயமா இருக்கு.”

“வாணி ஏன் பயப்படுகிறாய் கேள்விகள் கேட்பாங்க தெரிந்தால் பதிலைச் சொல்லு தெரியாவிட டால் அமைதியாக இரு. உனக்கு இந்த வேலை கிடைக்கும் இது ஒப்புக்காகத்தான் நடக்குது தெரியமாகப் போ அங்கேபார் வரிசையில் இருக்கிறாங்க அங்கே தான் நேரமுகப் பரிட்சை நடக்கும் அறை-இருப்பவர்களைப் பார். பெண்களில் யாராவது உன்னிலும் பார்க்க அழகா இருக்கிறாங்களா?”

“உம் இங்கே வந்ததும் மேயத் தொடங்கிவிட டாயா?”

“பைத்தியம் வங்கியில் வேலைக்கு ஆட்களை எடுக்கும்போது திறமை மட்டும் கவனிப்பதில்லை அழகையும் கவனித்துத்தான் எடுப்பாங்க.”

“இங்கே இருக்கும் பெண்களில் நீ தான் ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறாய்! நிச்சயம் இந்த வேலை உனக்குக் கிடைக்கும். அதைச் சொல்ல வந்தால்

.....

“இல்லை தெரியாமல் தான் கேட்கிறேன் அழகாய் இருப்பதை ரசிப்பது தப்பா?”

“உதை வாங்கப் போகிறாய் வீட்டுக்கு வா உன்னைக் கவனிக்கிற மாதிரி கவனிக்கிறேன்.”

“என்ன நீ குதிரைக்கு கடிவாளம் பூட்டுகிற மாதிரி உன்னையே பார் த் துக் கொண்டிகுக்கச் சொல்கிறாயா? உதைப்பேன் அடிப்பேன் என்கிறாய் நான் என்ன கழுதையா? ஏருமையா?”

“இம் உன்னை எதில் சேர்க்கிறதென்று தெரி யவில்லை.”

பியோன் வாறான் போய் கதிரையில் இரு. ஒவ்வொரு ஆளாக அழைப்பாங்க. உன் பெயர் அழைக்கும்போது போ. இதைப்பிடி. பெப்பமென் இனிப்பு தொண்டையை வறளவிடாது சுறுசுறுப் பாக வைச்சிருக்கும் உமிஞ்சு கொண்டே இரு.”

“நான் போய்விட்டு கொஞ்சம் செல்ல வரட்டுமா?”

“நீயும் நில் எனக்குத் தைரியமாக இருக்கும்.”

“அடுத்தது நீ தான் ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே நிதானமாக நடந்து போ. முகத்தை சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள். அமைதியாகப் பதில்சொல்போன தும் குட் மோர்னிங் ஸேர் (Good Morning Sir) என்று மென்மையாகச் சொல் அவங்க இருக்கச் சொன்ன பிறகு தான் கதிரையில் இருக்கணும். இருக்க முன் தாங்க யூ ஸேர் (Thank you Sir) என்று சொன்ன பிறகுதான் இருக்கணும். தனவு

யைக் குனிந்து கொண்டிராதே கேள்வி கேட்பவரை நேரே பார். கல்யாண மணவறைக்கா போகிறாய்! நேர்முகப்பரீட்சைக்கு. அதை மறந்திடாதே. நீ கதவைத் திறந்து கொண்டு வருகின்ற முறையில் இருந்து உன்னுடைய நடவடிக்கைகள் எல்லாவற் றையும் கவனிப்பாங்க. கதவைத் திறந்ததும் மேஜ கம் இன் ஸேர் (May I Come in Sir) என்று கேட்டுவிட்டு கொஞ்ச நேரம் தயங்கி நில். வரச் சொன்ன பிறகுதான் போகவேணும். வேலைகிடைத் தால் மேலதிகாரிகளுடன் நீ பணிவாக நடந்து கொள்வாயா என்று உன்னுடைய செயற்பாடுகளில் இருந்து தெரிந்து கொள்வார்கள். சேட்டிபிக்கெட்டு களை கேட்ட பிறகுதான் கொடுக்க வேண்டும். கேட்ட கேள்விகளுக்கு மட்டும் சுருக்கமாகப் பதில் சொல். தெரியாவிட்டால் பேசாமல் இரு இல்லை (Sorry Sir I don't Know) ஸாரி ஸேர் ஜீ டோன் நோ என்று சொல். நேர்முகப்பரிட்சை முடிந்ததும் தாங்க் யூ ஸேர் (Thank you Sir) என்று சொல்லி விட்டுத்தான் வரணும். தாங்க் யூ சொல்லும்போது மெதுவாக சிரித்தபடி சொல்லு அது நேர்முகப்பரீட்சையை நடத்துபவர்களுக்கு உன்மேல் நல்ல அபிப் பிராயத்தை ஏற்படுத்தும். நேர்முகப்பரீட்சை அநேக மாக ஆங்கிலத்தில் தான் நடக்கும்..”

போன ஆள் வெளியே வருகிறார்.

“சரி நீ போ விஷ்யு குட்லக் (Wish you good Luck)’’

.....
சிரித்துக்கொண்டே வெளியே வந்தாள்,

“என்ன கேட்டாங்க?”

பெரிய கேள்வி ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

கேட்டதற்கெல்லாம் பதில் சொன்னாய் தானே?

ஓம்.

“இருந்து பார் நிச்சயம் உனக்கு இந்த வேலை கிடைக்கும்.”

“உன் வேலை முடிஞ்சுதா?”

“உன்னை விட்டு எப்படிப் போவது இனித் தான் என் வேலையைப் பார்க்கவேண்டும். சாந்த னிடம் சொல்லி இருந்தேன் அவன் பாஸ்போட் விஷயத்தை முடித்துக் கொண்டு வருவான்.”

“நீ எதற்கு கொழும்பு வந்தாய்?”

“வெளிநாடு போக பாஸ்போட் எடுக்கத் தான். சாந்தனுக்கு எழுதி இருந்தேன் தேவையான ஆவணங்களுடன் வரச்சொல்லி பதில் கடிதம் எழுதி இருந்தான்.”

“நீ வெளிநாடு போவதென்று முடிவு செய்திட டாயா?”

“‘என் கேட்கிறாய்?’’

“‘பிரசாந் என் வெளிநாடு போகிறாய்? இங்கேயே இரு. எனக்கு வங்கியில் வேலை கிடைக்கும் என்று சொல்கிறாய். நான் உனக்கு உதவி செய்கிறேன்.’’

“‘சாந்தன் வாறான் பிறகு பேசலாம்.’’

“‘இந்தா உன் பாஸ்போட்.’’

“‘நீ இப்போ எங்கே போகிறாய்?’’

“‘புறக்கோட்டைக்கு.’’

“‘நாங்க பின்னேரமே யாழ்ப்பாணம் புறப்படுகிறோம்.’’

“‘என் அவசரப்படுகிறாய்? நாளை வங்கியில் இருந்து நியமனக் கடிதம் கிடைக்கும் இங்கேயே வேலை செய்ய வேண்டி இருக்கும்.’’

“‘என்னடா இப்படிச் சொல்கிறாய்?’’

“‘நான் பிடித்த இடம் அப்படி.’’

“‘எவ்வளவு?’’

“‘அதை நான் கொடுத்துவிட்டேன் நீ பிறகு தா நேரம் இல்லை பிறகு சந்திக்கிறேன் என்றவன் ஒட்டோவில் பறந்தான்.’’

“‘வாணி நீ அதிஷ்டக்காரி!’’

“உன்னோடு வந்தபடியால்! ”

“வாணி உனக்கு இந்த வேலை கிடைக்க வேண்டும் என்று பலன் இருந்தால் நிச்சயம் கிடைத்தே தீரும் நான் ஒருகருவியாகவோ தூண்டு தலாகவோ இருந்திருக்கலாம்.”

“நான் ஒன்றும் நன்றி மறப்பவள் இல்லை பிரசாந் வங்கி வேலைக்கான விண்ணப்பப் படி வத்தை நிரப்பி அனுப்பி என்னை இங்கே கூட்டி வந்து சாந்தன் மூலம் முயற்சி எடுத்து இந்த வேலையை எனக்குக் கிடைக்கச் செய்தது நீதான்.

இவ்வளவு முயற்சி எடுத்த உன்னை என்றுமே மறக்கமாட்டேன். சந்தர் ப்பம் கிடைக்கும் அப்போது திருப்பிச் செய்வேன் மறுக்காமல் சம் மதிக்கணும் என்ன? ”

“அதைப்பிறகு பார்ப்போம். இப்போ நீதங்கு வதற்கு ஒரு இடம் வேண்டும். நீ அறையில் இரு நான் போய் தேடிப்பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.”

“முன்பின் தெரியாத இடம் எனக்குப் பயமாக இருக்கு நானும் கூட வாரேன்.”

“சரி வா ஒட்டிக் கொண்டால் விடமாட்டாய் பெண்கள் விடுதியில் ஏற்பாடு செய்தால் எந்தப் பிரச்சினையும் வராது நிம்மதியாக வேலைக்குப் போய் வரலாம்.”

“பெண்கள் விடுதி என்றால் நீ அங்கே தங்க முடியாதே.”

“உன்னைப் பெண்கள் விடுதியில் விட்டு நான் யாழ்ப்பானம் போகிறேன்.”

“என்னைத் தனியே விட்டா? என்னால் முடியாது பயமா இருக்கு. கொஞ்சநாளாவது நீ எங்கூட இரு இல்லை நீ யாழ்ப்பானம் போவதென்றால் என்னையும் கூட்டிப் போ எனக்கு இந்த வேலை வேண்டாம்.”

“எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு இந்த வேலை உனக்குக் கிடைச்சிருக்கு வேலை வேண்டாம் என்று சொல்கிறாயே உனக்கு மூளை இருக்கா? இந்தக் காலத்தில் ஒரு வேலை எடுப்பது, அதுவும் வங்கியில் வேலை எடுப்பது எவ்வளவு கடினம் தெரியுமா?”

“நீ கொஞ்ச நாளைக்கு எங்கூட துணையாக இருந்திட்டு போகலாம் தானே.”

“சரி வா அறைக்குப் போவோம்.”

அறைக்கு வந்து சோகமாக இருந்தாள்.

“என்ன ஒருமாதிரியாக இருக்கிறாய்?”

“பிரசாந் என்னைப் பாரமாக நினைக் கிறாயா?”

“அப்படி எல்லாம் இல்லை உனக்குத் தானே வேலை கிடைத்துச்சிட்டதே இனி என் உதவி தேவையில்லை உன் காலிலேயே நிற்கலாம் நான் எதற்கு என்று தான் சற்று கடுமையாகப் பேசிவிட்டேன்.

“மனசில் ஒன்றும் வைச்சுக்காதே என் குணம் தான் உனக்குத் தெரியுமே பட்டென்று பேசிவிடுவேன் பிறகு வருத்தப்படுவேன்.”

“உன் குணம் எனக்குப் பிடித்ததால் தானே மனம்விட்டுப் பழகுகிறேன். உன் வயசள்ள வேறு யாருடனாவது நான் பழகின்னதை பார்த்திருக்கிறாயா?”

“அதிகம் ஏன் இப்போ உங்கூட தனியே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து புறப்பட்டு வந்தேன். எப்படி? உன்மேல் எனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கு. நீயும் ஆண்பிள்ளை தான். தனியே இருக்கிறான் தானே என்று வரம்புமீறி நடக்கலாம் தானே ஆனால் நீ அப்படி நடக்கமாட்டாய் என்று எனக்கு நிறைய நம்பிக்கை இருக்கு. நெஞ்சுக்கு மறைக்காமல் சொல் வரம்புமீறி எங்கூட பழக வேண்டும் என்று உன் மனசில் நீ நினைக்கவில்லையா?”

“அம்மா மேல் சத்தியமா சொல்கிறேன் வாணி அப்படி நான் நினைக்கவே இல்லை.”

“அதற்கேன் அம்மா மேல் சத்தியம் செய்கிறாய் சம்மா சொன்னால் நான் நம்புவேன் நீ நல்லவன்

பிரசாந் பெண்களைக் கீழ்த்தரமாக நடத்தும் குணமோ விரசமாகப் பார்க்கும் பார்வையோ உன்னிடம் இல்லை. நேற்று இரவு இந்த அறையில் கிட்டக் கிட்டப் படுத்துத் தூங்கினோம். நீ விரும்பி இருந்தால் தப்பாக நடந்திருக்கலாம் ஆனால் நீ நடக்க வில்லை ஏன்? பிறக்கும் போதே நல்ல மனசோடு பிறந்திருக்கிறாய் சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலையும் புறச் சேர்க்கையும் உன்மனசை மாற்றவில்லை. திருமண மான பெண்ணுக்கே பாதுகாப்புத் தேவைப்படும் சூழ்நிலை நிலவும் இந்தக் காலத்தில் கண்ணிப்பெண் எனக்கு பாதுகாப்புத் தேவை. அது நீயாக இருந்தால் சந்தோஷப்படுவேன்.”

“என்ன யோசிக்கிறது? நேரடியாகவே கேட்கி ரேன் பிரசாந், உனக்கு என்னைப் பிடித்திருந்தால் என்மேல் அன்பிருந்தால் கல்யாணம் செய்துகொள்ள எனக்கு முழுச்சம்மதம்.”

“வாணி என்ன திடீர் என்று.”

“திடீர் என்று இல்லை பலநாள் ஆசை இப்போசொல்கிறேன் அவ்வளவு தான். இதைக் காதல் என்றோ இல்லை வேறு எதுவென்றோ எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி.”

“வாழ்வதற்கு பெண்ணுக்கு ஆண் தேவை, ஆணுக்குப் பெண் தேவை. உனக்கு நான் எனக்கு நீ சொல்லு பிரசாந்.”

“வேண்டாம் வாணி என் வீட்டில் சம்மதித் தாலும் உன் வீட்டில் சம்மதிக்கவே மாட்டாங்க.”

“எனக்கும் தெரியும் அதுதான் இவ்வளவு நாளும் சொல்லாமல் இருந்தேன். ஆனால் இனி என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இரண்டு கிழமையோ மூன்று கிழமையோ வேலைக்கு போய்வருவதில் பழக்கம் ஏற்பட்டு விட்டால் நீ என்னைத்தனியே விட்டு யாழ்ப்பாணம் போய்விடு வாய் அப்புறம் நான் இங்கே தனியே பெண்கள் விடு தியில் காலத்தைப் போக்க வேண்டும்.”

“ஏன் கீழே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்னைப் பார் எனக்கும் ஆசைகள் இருக்கு. ஒரு ஆண்பிள்ளையுடன் வாழ்க்கையைபகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற துடிப்பு இருக்கு. உனக்கு ஒருநல்ல மனவியாக நான் இருப்பேன். இவ்வளவு நாளும் உன்னோடு சண்டைபிடித்ததை வைத்து என்னை வேண்டாம் என்று மறுத்துவிடாதே எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாகப் போய்விடும். இன்று தொடக்கம் என்னை முழுமையாக மாற்றிக்கொண்டு உனக்கு கீழ்ப்படிந்து நடப்பேன் என்னை நம்பு கிரசாந்.”

“வாணி உனக்கு என்னிலும் பார்க்க உயர்ந்த படிப்பும் தொழிலும் உள்ள ஒருவன் மாப்பிள்ளையாகக் கிடைப்பான்.”

“கிடைப்பான் உண்மைதான் ஆனால் உன்

எனப் போல் என்னைப் புரிந்துகொண்ட ஒருவன் நிச்சயமாகக் கிடைக்கவே மாட்டான்.”

“அப்படி ஏன் நினைக்கிறாய் என் னி லு ம் பார்க்க நல்லவங்களும் இருக்கிறாங்க. நானே நல்ல மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்து உன்னோடு ஒத்துநடக் கக்கூடியவனாக தெரிவு செய்து கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்.”

“நீ தெரிவு செய்தால் நிச்சயம் நல்லவனாகத் தான் இருப்பான் ஆனால் எனக்கு வேண்டாம். உண்மையைச் சொன்னால் உன்னைப் போல் நல்ல மனசு எனக்கு இல்லை உனக்கு இருக்கின்ற பரந்த மனம் எனக்குக் கிடையவே கிடையாது நிறையச் சுயநலம் உள்ளவள். எவர் மூலமாவது எனது காரியம் நடக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவள்; என்ன பார்க்கிறாய் உண்மையைத் தான் சொல்கிறேன். உன்னோடு தான் வாழ்த்துடிக்குது என்மனம்.”

நீயாரோ ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்யத் தானே போகிறாய் அது நானாக ஏன் இருக்கக்கூடாது. கொஞ்சம் நிதானமாக யோசித்துப்பார் அப்போ உன்மனம் சிலநேரம் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். உன்னை வற்புறுத்தவில்லை போது மான காலத்தை எடுத்துக்கொள் ஆறுதலாக உன் பதிலைச் சொல் அவசரம் இல்லை உன் பதில் எனக்குச் சாதகமாக இருந்தால் சந்தோஷமாக இருக்கும்.”

“பிரசாந் என் ஆசையை உன்மேல் தினிப்ப தாக நினைக்கிறாயா? ”

“இல்லை வாணி.”

“வேறு யாராவது பெண்ணை மனசில் வைச் சிருக்கிறாயா? ”

“ஏன் அப்படிக் கேட்கிறாய்? ”

“இவ்வளவு தூரம் இறங்கி வெட்க்கத்தை விட்டு உன்னைக் கெஞ்சுகிறேன். நீ பதில் சொல் வாமல் இருப்பதற்கு வேறு பெண்ணை விரும்புகிறாயா என்ற சந்தேகத்தில் தான் கேட்டேன்.”

“அப்படி இருந்தால் என்ன செய்வாய்? ”

“என்னால் தாங்கமுடியாது பிரசாந் எனக்குள் ஓயே நொருங்கிப் போவேன்.”

விம்மி அழுதாள்.

“வாணி என்ன இது. பிளீஸ் அழாதே வாணி பிளீஸ் அழாதே. நீ அழுதால் நான் எழுந்து போய் விடுவேன்.”

தொடர்ந்து அழுதாள்.

“வாணி அப்படி எந்தப் பெண்ணும் என்மன சில இல்லை.”

“நீ பொய் சொல்கிறாய்.”

“நான் ஏன் உனக்குப் பொய் சொல்ல வேண்டும்?”

“அதைச் சொல்ல ஏன் இவ்வளவு நேரம்?”

“ஓரு பொருள் கிடைக்கும் என்றால்தான் அதன் மேல் ஆசைவைக்க வேண்டும். ஆசையை வளர்த்துவிட்டு கிடைக்காமல் போனால் மனசுக்கு எவ்வளவு கவலையும் வேதனையும் ஏற்படும் தெரியுமா? உன்னால் மட்டுமல்ல என்னாலும் ஏமாற்றத்தைத் தாங்கமுடியாது.”

“நான் உன்னை ஏமாற்றிவிடுவேன் என்று நினைக்கிறாயா?”

“நீ ஏமாற்றுவாய் என்று சொல்லவில்லை. உன் கல்யாணம் நீ மட்டும் சம்பந்தப்பட்டதில்லை உன் அம்மா சகோதரர்கள் உறவினர்கள் எல்லோரும் சம்மதிக்க வேண்டும் யார் சம்மதித்தாலும் உன் அம்மா சம்மதிக்கவே மாட்டா.”

அவன் சொல்வது உண்மை என்றே பட்டது அவளுக்கு.

“இதோபார் வாணி இந்தப் பேச்சை இப்படியே விடு சமயம் வரும்போது யோசிப்போம் என்ன?”

சரி.

“வாணி இந்தா நியமனக் கடிதம்.”

உண்மையில் அவள் பூரித்தாள்.

உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்று தெரிய வில்லை பிரசாந். எனக்காக நீபட்ட கஸ்டங்களுக்கும் சிரமங்களுக்கும் நான் நன்றி செய்ய விரும்பினால் அது உன்னைக் கல்யாணம் செய்தால்தான் முடியும். வேறு எப்படி உனக்கு நன்றி செய்யலாம் சொல்ல? ”

“நீ எனக்கு நன்றி செய்யவேண்டும் என்பதற்காக நான் உனக்கு உதவி செய்யவில்லை நீ நல்ல வள், ஒழிவு மறைவில்லாமல் பேசுபவள்; நம்பி என்கூட வந்தவள் அதனால் மனப்பூர்வமாக உதவி செய்தேன் அவ்வளவுதான். உன்னிடம் இருந்து எதையும் எதிர்பார்த்து நான் உதவவில்லை.”

“எப்போ வேலையில் சேரவேண்டும்?”

“திங்கட்கிழமை.”

“என்னிடம் மூன்று சாறிதான் இருக்கு என்ன செய்வது?”

“உனக்கு மூளை இருக்கா. வேலைக்குப் போகின்ற பெண்ணுக்கு மூன்று சாறி போதுமா?”

“கத்தாதே உடனே வேலை கிடைக்கும்என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“சரி எவ்வளவு காசு வைச்சிருக்கிறாய்? ”

“இருநூறு ரூபா.”

“பிச்சைக்காசு இரண்டு பான்ரி வாங்கப் போதாது.”

வெட்கமாக இருந்தது. நறுக்கென்று தலையில் வைத்தாள்.

“உன் அம்மாவுக்குப் பிச்சைக்காரப் புத்தி. அட மகள் கொழும்புக்குப் போகிறானே செலவுகள் வரும் என்று கூடக் காசை தந்திருக்கலாமே.”

“ஏன் அம்மாவை ஏசுகிறாய். அவ தந்த காசில் மிச்சம் பிடிச்சு வைச்சிருந்துதானே ஐம்பது நூறு ஆக உனக்குத் தந்திட்டேனே.”

நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான்.

“தெரியுமே சுற்றிக்கொண்டு இங்கேதான் வருவாய் பெண்கள் சுபாவமே இதுதான் தாங்கள் செய்ததை அடிக்கடி சொல்லிக் காட்டுவாங்க மற்ற வர்கள் செய்த உதவியைப்பற்றி நினைக்கவே மாட்டாங்க.”

“ஸாரி, ஸாரி பிரசாந்.”

“எல்லாவற்றிற்கும் வசதியாக ஸாரி னன்ற சொல் இருக்கு. எந்தத் தப்பையும் செய்துவிட்டு சிம்பிளாக ஸாரி என்று சொல்லிஞ்சுவாங்க. சரி

முகத்தை நீட்டாதே வா போகலாம்.”

“ஓரு கடைக்குள் புகுந்து தொலைபேசியில் கதைத்தான்.”

கால் மணி நேரத்தில் சாந்தன் ஓட்டோவில் வந்து ஒரு என்பலப்பை நீட்டிவிட்டுப் போனான்.

“வா சேலைக் கடைக்குப் போகலாம்.”

“உனக்கு வீண் செலவும் சிரமமும்.”

“சிரமத்தைப்பார்த்தால் காரியம் நடக்குமா?”

“முதல் சம்பளத்தை எடுத்ததும் எல்லாச் செலவையும் அடைக்கணும் தருவாய் இல்ல?”

“ஆங் நான் உனக்குத் தரவேண்டிய ஐயாயி ரத்தை கழிச்சிடாதே இது என் பணம் இல்லை.”

“சாந்தனுடையது இரண்டு மாதத்தில் தருவ தாகச் சொல்லி இருக்கேன்.”

“மீண்டும் மீண்டும் என்னை கோபப்படுத்து கிறாய்.”

“இல்லை வாணி சீரியஸ்ஸாகத்தான் சொல்கி ரேன். இரண்டு மாதத்தில் சாந்தனுக்கு திருப்பிக் கொடுத்திடனும்.”

“தரமாட்டேன் என்று நீ நினைச்சால் எனக்கு சேலை வாங்கித் தரவேண்டாம்.”

“கோவிக்காதே வாணி நீ விளையாட்டாக நினைச்சிடக்கூடாது என்று தான்.”

சேலைக்கடையில் தேவையான சாறி களை எடுக்க அவளுக்கு உதவினான். எடுத்த சேலை களுக்கு பொருத்தமான பிளவுஸ் துணிகளை வாங்க கடைகடையாக ஏறி இறங்கினான் அவள் கூட..”

“என்ன களைத்துப் போனாயா?”

சாறி வாங்குவதுதான் சிரமம்என்றால் பிளவுஸ் துணி வாங்குவது அதைவிடச் சிரமம் இனிமேல் சாறி, பிளவுஸ்துணி வாங்க என்னைக் கேட்காதே நீயே திரிஞ்சு வாங்கிக்கொள்.”

“பிளவுஸ் தைக்க வேண்டும்” என்று இழுத்தாள்.

“வா, தொடங்கியாச்ச என்ன செய்வது தொடர வேண்டியதுதான்.”

“திங்கட்கிழமைக்குள் பிளவுஸ் எல்லாம் தைத்து முடியுமா?”

“நாளைக்கே எடுக்கலாம் காசதான் கூடக் கேட்ப்பார்கள்.”

யாழ்ப்பாணப் பெண் நடத்தும் தையல் அகத் தில் பிளவுஸ் துணிகளைக் கொடுத்துவிட்டு அறைக்கு வந்தார்கள்.

அலைந்த களைப்பு கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு இரண்டு பேரும் தூங்கினார்கள். வாணி முதல் எழுந்து குளித்தாள் உற்சாகமாக இருந்தது.

“பிரசாந் எழுந்திரு ஏழுமணி ஆச்ச போய் குளிச்சிட்டு வா.”

“சாப்பிடலாமா?”

“நீ சாப்பிடு எனக்குப் பசிக்கவில்லை அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன்.”

“நீ சாப்பிடாமல் இருக்க நான் எப்படிச் சாப் பிடுவது வா ஒன்றாகச் சாப்பிடுவோம்.”

“பிரசாந்.”

“தூங்கிவிட்டாயா?”

“ஏன்?”

“ஸ்கூலுக்குப் போவதும் புது அனுபவம்.”

“வயசுக்கு வருவதும் புது அனுபவம்.”

“பார்ட்சையில் சித்தி அடைவதும் புது அனுபவம்.”

“வேலைக்கு முதன் முதல் போவதும் புது அனுபவம்.”

கல்யாணமும் புது அனுபவம் “முதல் இரவும் புது அனுபவம்” இல்லையா?”

“கடைசி இரண்டையும் விட மற்ற எல்லா வற்றிலும் நீ எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தாய்.”

“என்ன கேட்கிறாயா?”

“ம் சொல்லு.”

“கடைசியாகச் சொன்ன இரண்டுக்கும் நீயே இருந்தால் நான் சந்தோஷப்படுவேன்.”

.....
“பிரசாந்.”

“விடிய வேலைக்குப் போகனும் தாங்கு.”

காலைப்பொழுது இனைமையாக விடிந்தது. வாணி சுறுசுறுப்பாக வேலைக்குப் போக ஆயத்த மானாள்.

“நேரமாச்ச வாணி.”

“பிரசாந் கொஞ்சம் உள்ளே வா.”

“முதல்நாள் வேலைக்குப் போகும் போது சரியான நேரத்துக்குப் போகணும்” என்று சொல்லிய படி உள்ளே வந்தான்.

“முதன் முதல் வேலைக்குப் போகிறேன் நல்லா இரு என்று வாழ்த்தமாட்டாயா?”

“எனக்கு இந்தச் சம்பிரதாயங்களில் எல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை.”

“எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு எனக்காக ஆசீர் வாதம் செய் பிரசாந்” என்றவள் குனிந்து அவன் கால்களைத் தொட்டான்.

“என்ன இது வாணி எழுந்திரு பிளீஸ்.”

“என்னை ஆசீர்வாதம் செய் பிரசாந்.”

“நீ எங்கிருந்தாலும் நல்லா இருக்கணும் மகிழ்ச்சியாக வாழுணும்.”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“அப்பா அம்மா ஆசீர்வதிப்பதிலும் பார்க்க என்னை ஆசீர்வதிக்கும் தகுதி உனக்குத்தான் இருக்கு.”

“பிரசாந் நீ வயசில் குறைந்தவனாக இருக்க லாம். ஆனால் உன் மென்மையான அன்பு மனச யாருக்கும் இல்லை. வா போகலாம்.”

பஸ்ஸில் ஏறி வங்கி முன் இறங்கினார்கள்.

“உள்ளே போய் மனைஜரிடம் நியமனக் கடி தத்தை கொடுத்துவிட்டு வேலையைச் செய். நான் பின்னேரம் வேலைமுடியும் நேரத்துக்கு வந்து கூட்டிப் போகிறேன்.”

“உள்ளே வந்திட்டுப் போயேன்.”

“கூட வந்தான்.”

உள்ளே போய் மனைஜரை சந்தித்து வேலையைப் பொறுப்பேற்ற பின்பு வெளியே வந்தான்.

அறைக்கு வந்ததும் மனம் அமைதியை இழந்து குழம்பியது.

வாணி வீட்டில் யாரும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள் அதுவும் இவருக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்தது தெரியவந்ததும் என்னைப் பிரித்துவிடத்தான் முயற்சிப்பார்கள் அப்படி நடக்குமுன் விலகிக் கொள் வது தான் எனக்கு கெளரவும். வாணி நல்லவள் அவளோடு வாழ்வது கனவுதான். விரைவாக யாழ்ப் பாணம் போய்விட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வேறு சிக்கல்கள் வந்து விடும்.

வேலை முடியும் நேரம் வங்கிக்கு வந்தான்.

“பிரசாந் வந்து அதிக நேரமா?”

“அரை மணி இருக்கும். சாப்பிட்டாயா?”

“உம் கன்னில் சாப்பிட்டேன்.”

“நீ சாப்பிட்டாயா?”

“ரீ குடிச்சேன்.”

“ஏன் சாப்பிடவில்லை?”

“பசிக்கவில்லை.”

“பசிக்கவில்லையா?”

“உன்னை விட்டுப்பிரிஞ்சு நாளைக்கு யாழ்ப் பாணம் போகிறேன் அந்தக் கவலையில் பசிக்க வில்லை.”

“உள்ளாதே நான் உன்னைப் போகவிட்டால் தானே.”

“வேலை எப்படி?”

“கஷ்டம் இல்லை.”

“பிடிச்சிருக்கா?”

“சம்பளம் வரும் பிடிச்சிருக்கு.”

“பணத்திலேயே குறியா இரு.”

“குணத்தைப்பற்றி யார் கவலைப்படுகிறாங்க பணம் தான் முக்கியம் அதைச்சுற்றித்தான் உலகமே சழல்கிறது கருவறையில் இருந்து கல்லறை வரைக் கும் பணம் தான். மனித வாழ்க்கையை இயக்குகிறது.”

“என்ன சிரிக்கிறாய்?”

“ஓன்றுமில்லை.”

“ஓன்றுமில்லாமல் சிரிக்கமாட்டாய் சொல்.

நீ சொல்கின்ற பணத்தால் அன்பை வாங்க முடியுமா? அன்பு தான் இன்ப ஊற்று அன்பு தான் இன்ப ஜோதி அன்பு தான் உலக மகா சக்தி என்று சோக்கிரஹஸ் சொல்லி இருக்கிறார் அன்பு இல்லாவிட்டால் இந்த உலகம் எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பார் மிருகங்களும் பறவைகளும் தான் அன்பு செய்கின்றன. பணம் தேவைப்படவில்லையே. பணத்தைக் கண்டுபிடித்து மானிடம் சாதித்தது என்ன? யந்திர வாழ்க்கையும் போலி மனங்களும் தான். ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் உலகில் உள்ள துன்பங்களுக்கெல்லாம் பணம் தான் காரணம். நெல்லை விதைத்தால் அறுவடை செய்யலாம் துன்பத்தை விதைத்தால் துன்பத்தைத்தான் அறுவடை செய்ய வேண்டும். உலகத்தில் இப்போது அறுவடை செய்யப்படுவது துன்பத்தைத்தான். கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி சமயங்கள் என்ற போர்வைகளைப் போர்த்தி இருக்கும் மானிடம் ஏன் துன்பத்திலும் வேதனையிலும் உழன்று கொண்டிருக்கிறது நிம்மதி இல்லாமல் ஏன் மனி தர்கள் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் போட்டி பொறாமையால் ஏன் மோதிக் கொள்கிறது பணத்தால் இவைகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.”

“என்னாச்சு உனக்கு?”

“ஏன் அலம்புவது போல் இருக்கா?”

“அப்படிச் சொல்லமாட்டேன். உன்னுடைய சிந்தனை எல்லாம் நடைமுறையில் ஒத்துவராது ஒருவன் ஓடினால் கேட்டு ஒடு, ஊர் ஓடினால் ஒத் தோடு என்று சொல்லுவாங்க. புலிகள் வலிகா மத்தை விட்டு வெளியேறும்படி சொன்னபோது ஏன் என்று யாராவது கேட்டாங்களா? ஊரே ஓடிய போது எல்லாரும் சேர்ந்து ஓடினோம் பெரிய படிப்பு படிச்சவங்க பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள் தொடக்கம் பாமரமக்கள் வரை ஓடினோம். திரும்பி ஒரு கேள்வி ஒருவராவது கேட்டார்களா ஏன் ஓட வேண்டும் என்று?”

(Man is a Social animal) “மனிதன் ஒருசமூக மிருகம் கூட்டம் கூட்டமாக மிருகங்கள் வாழ்வது போலத்தான் மனிதரும் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ் கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் கூட்டமாக மக்கள் வாழ்கிறார்கள். காடுகளைக் கடந்து மூல்லைத்தீவில் ஒருகூட்ட மக்கள் வன்னியில், மன்னாரில், இப்படி ஒரு இடத்தில் செறிவாகச் சேர்ந்து வாழ்கிறார்கள் இவர்களை இணைப்பது தெருக்கள் அதுபோலத்தான். ஒவ்வொரு மனிதனையும் இணைப்பது பணம் பணம் ஒரு பண்டமாற்று ஊடகம் மட்டும் தான். ஆனால் அதனுடைய வலிமை ரொம்பப் பெரியது.”

“பிரசாந் என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்?”

“இல்லை உன்னைப் பற்றி என்னுடைய கணிப்பு சறுக்கிவிட்டது (I am Sorry) ஐ ஆம் ஸாரி வாணி. நீ புத்திசாலிப் பெண் தான். என்மனம் என்னைச் சவுக்கால் அடிக்குது.”

“பிரசாந் நான் இப்படிப் பேசுவதற்கு நீ தான் காரணம். நீ இல்லாவிட்டால் இந்த வாணி இப்படி எல்லாம் சிந்திக்கமாட்டாள்.

“ஏய் வாணி கதைப்புத்தகங்களை படிக்காதே அவை எல்லாம் கற்பனை இது போன்ற புத்தகங்களை படி என்று எத்தனை புத்தகங்களை நூலகங்களில் இருந்து எடுத்து வந்து தந்திருப்பாய்.

“உன்னுடைய திறமைகளை என் என்னுள் மறைக்க முயற்சிக்கிறாய். அது தப்பு வாணி.”

“இப்போ கூட காசு மிச்சம்.”

நடந்து வந்ததைச் சொல்கிறாயா? எல்லா பஸ்சும் பயணிகளால் வழிந்து கொண்டு போகுது எப்படி ஏறுவது அதனால் தான் நடந்தேன்.”

“குக்கரை பற்றவை அதற்கிடையில் சேலையை மாற்றிக்கொண்டு வருகிறேன் காப்பி குடிக்கலாம்.”

.....

“நான் சொல்வதை கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேள் நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போவதாகச்

சொல்லித்தான் வந்தோம். வேலை கிடைக்கும் உடனே என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் யாழ்ப் பாணம் போய் எல்லோருக்கும் சொல்கிறேன்.”

“என்ன நீ போகிறேன் போகிறேன் என்று சொல்லி மிரட்டுகிறாய். நீ போகவேமுடியாது அவ் வளவுதான்.”

“நான் எவ்வளவு காலத்துக்கு இருக்க முடியும் உன்னோடு.”

“நான் போ என்று சொல்கின்ற வரை இரு.”

“போ என்று நீ சொல்லமாட்டாய் யாழ்ப்பா ணம் போய் அம்மாவின் சம்மதம் கேட்டுக்கொண்டு மறுபடி வருகிறேன்.”

“முன்பின் தெரியாத நகரத்தில் யாருமே பழக்கமில்லாத இடத்திலே என்னைத் தனியே விட்டு போவதாகச் சொல்கிறாயே இதற்கு என்ன அர்த்தம். யாராவது கற்பழிச்சு கொலை செய்யட்டும் என்று தானே?”

“சத்தம் போடாதே வாணி. ஏன் அமங்கல வார்த்தைகள் எல்லாம் கற்பனை செய்கிறாய். உனக்கு ஒரு தீங்கும் நடக்காத விதமாக எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கிறேன். எந்தப் பிரச்சனையும் வராது. பஸ்ஸில் ஏறினால் கால்மணி நேரப் பயணம் வங்கிக்கு முன்னால் இறக்கும் வேலை

முடிந்ததும் வீட்டுக்கு முன்னால் பஸ் கொண்டு வந்து இறக்கும்.

“பஸ் இறக்காது நான் இறங்கணும்.”

“கடிக்காதே இங்கே நின்றால் வீண்செலவு.”

செலவைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய். என்கூட இருப்பதானால் சொல். வேலைக்குப் போகி ரேன் இல்லை யாழ்ப்பாணம் போவதென்றால் நானும் வருகிறேன். எனக்கு இந்த வேலை வேண்டாம்.”

இரவு மணி ஏழு.

றேடியோ கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் அருகே அமர்ந்தாள்.

“கொஞ்சம் தள்ளி இரு” என்றான்.

“றேடியோவை நிறுத்து உன்கூட மனம் விட்டுப் பேசவேண்டும்.”

“அது பாடட்டும் நீ சொல்லு.”

“நிறுத்தப் போகிறாயா இல்லையா?”

“நிறுத்திவிட்டு அவளைப் பார்த்தான்.”

“நீ என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள். நீ தான் எனக்குப் பொருத்தமானவன்.”

“உனக்கு வேற வேலை இல்லை? நல்ல பாட்டுப் போகுது உன் பேச்சைக்கேட்டு நிறுத்திவிட்டேன்.”

மீண்டும் ரேடியோவைப் போட்டான்.

கையை நீட்டி ரேடியோவை எடுத்து நிறுத்தி தள்ளி வைத்தாள்.

“பிரசாந் உன்னோடு வாழத்தான் என்மனம் விரும்புகிறது. வீட்டில் மற்றவர்கள் என்னைக் கண்டிக்கும் போதெல்லாம் எனக்காக நீபரிஞ்சு பேசியதெல்லாம் நான் மறக்கவில்லை. நெஞ்சைத் தொட்டு சொல் என்மேல் உனக்கு அன்பில்லையா?”

எழுந்திருக்க முயன்றான்.

கையைப் பிடித்துத் தடுத்தாள்.

“உன் அன்பு எனக்கு வேண்டும் உன் நிமிலில் உன் பாதுகாப்பில் இருப்பதே சந்தோஷம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“உனக்கும் எனக்கும் ஒத்துவராது.”

“ஏன்?”

“உன் வீட்டில் நிச்சயம் சம்மதிக்கமாட்டாங்க இப்போ நீவங்கியில் வேலை செய்கிறாய் கைநிறையச் சம்பளம் வாங்குவாய். நான் ஒரு வேலையில் சேர்ந்து உழைச்சாலும் உன் சம்பளத்தில் கால்பங்

காவது வராது. இந்த நிலையில் உன்னைக் கல்யாணம் செய்ய உன் வீட்டில் சம்மதிப்பார்கள் என்று நம்புகிறாயா?''

“சம்மதிக்கமாட்டார்கள் என்று எனக்கும் தெரியும். ஆனால் நீமனம் வைச்சால் நாங்க இரண்டு பேரும் சேர்ந்து வாழலாம்.”

“எப்படி?”

“இரண்டு வீட்டுக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாக கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்கிறாயா?''

“சொல்லு அப்படியா?''

“ஏன் வாயை முடிக் கொண்டிருக்கிறாய்? சொல்.”

“ஓம்.”

 “வாணி உன்னைக் கண்ணியமான பெண் என்றுதான் கணித்து வைச்சிருக்கிறேன் அதை மாற்றும்படி நடக்காதே. தயவு செய்து என்னைத் தப்புச் செய்யத் தூண்டாதே. இரண்டுபேருடைய குடும்ப கௌரவத்தையும் நாங்கள் பாழ்படுத்தாமல் இருப்போம்

காம உணர்ச்சியினால் தான் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறேன் கேட்கிறேன் என நினைக்கிறாயா?''

“இல்லை நீ ஆழமாகச் சிந்திக்கக் கூடியவள். உன் அம்மாவுக்குக் கடிதத்தில் எழுது. அவர்கள் சம்மதித்தால் நாங்கள் கல்யாணம் செய்து கொள் வோம்.”

“இல்லாவிட்டால்.....”

“தலைவிதிப்படி நடக்கட்டும்.”

“பிரசாந் நீ எனக்குச் செய்த உதவிகளுக்கு எல்லாம் பிரதி உபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறன்.”

“ஓரு கவிதை நினைவுக்கு வருகிறது.”

“காய் பழமானால் மரத்துக்கு சொந்தமில்லை குருவிக்கு இறக்கை முளைச்சால் தாய்க்கு சொந்த மில்லை, மேகம் மழையானால் வானத்துக்கு சொந்தமில்லை, நெற்கதிர் முற்றிப்போனால் நிலத்துக்கு சொந்தமில்லை அதே போலத்தான் நான் உனக்கு உதவி செய்ததினால் நீ எனக்குச் சொந்தம் ஆக வேண்டும் என்று கட்டாயம் இல்லை.”

“வாணி நீ படித்தவள் உலகம் தெரிந்தவள் யாழிப்பாணத்தின் மன்னிலை விளங்கியவள் இதற்கு மேல் நான் சொல்வது குழந்தைக்கு பாடம் சொல்வது போலாகிவிடும்.”

“போபோ கண்முழிக்காமல் படுத்துத் தூங்கு காலையில் வேலைக்கும் போகணும்.”

அவளால் தூங்கமுடியவில்லை தனியே இருக்கப் போகிறேனே என்ற பயமும் எழுந்தது.

எழுந்து அவன் அருகே வந்தமர்ந்தாள்.

“பிரசாந்.”

“வாணி நீ இன்னும் தூங்கவில்லை?”

“பயமா இருக்கு.”

“பயமா? எதற்கு?”

“நீ யாழ்ப்பாணம் போய்விட்டால் நான் தனிச்சப் போவேன். பேசும் போதுதான் தைரிய மாகப் பேசுவேன் உண்மையில் நான் பயந்தவள்.”

“மகளீர் விடுதியில் வேலைக்குப் போகும் நிறையப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள் பயப்பட எதுவுமே இல்லை.”

“பெண்கள் கொலை செய்யமாட்டார்களா? என்னைத் தனியே விட்டுப் போகாதே.”

நான் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு வேலைக்குப் போக கொலைகாரன் கள்ளத்திறப்பைப் போட்டுத் திறந்து உள்ள இருந்து நான் உள்ளேவர என்னைக் கொலை செய்யலாம் இல்லையா?”

“ஏன் பயங்கரமாகக் கற்பனை செய்கிறாய்?”

“ஓரு வயசுப் பெண்ணுக்கு விசுவாசமும் நம்

பிக்கையும் உள்ள ஒரு ஆணின் துணை நிச்சயம் வேண்டும்.”

“உனக்கு ஒன்றும் நடக்காது உள்மனம் திருப்தி படும்படியான பாதுகாப்பான இடத்தில் விட்டுத் தான் நான் போவேன் பயப்படாமல் போய்த் தாங்கு.”

அரை மனதுடன் பாயில் படுத்துக் கொண்டாள்.

.....

நேரம் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

திடீர் என்று அம்மா அம்மா என்று கத்தினாள் துடித்துப் பதைத்துக் கொண்டு எழுந்து அவளிடம் விரைந்து வந்தவன்.

“வாணி ஏய் வாணி” என்று அவள் தோளைத் தொட்டு உலுக்கினாள்.

“எனக்குப் பயமா இருக்கு எனக்குப் பயமா இருக்கு” என்று நடுங்கினாள்.

வாணி இதோபார் நான் பிரசாந் என்று அவள் கண்ணத்தைப் பிடித்து இருபக்கமும் அசைத்தான்.

முதுகுப்பக்கம் கைகொடுத்து அவளை நிமிர்த்தினாள்.

விழித்துக் கொண்டவள் அவன் நெஞ்சோடு ஒட்டிக் கொண்டாள்.

“யாரோ என்னைக் கொல்லத்தான் அந்த ஐன்னல் ஊடாக கையில் கத்தியோடு வந்தான்”

“இல்லை வாணி ஐன்னல் பூட்டி இருக்கு, ஐன்னலைப் பார்.”

“வெறும் கனவுதான் பயப்படாதே.”

முகம், கழுத்து, நெற்றி, மார்பில் வேர்வைத் துளிகள் சரம் கோர்த்து ஈரமாயின.

கையை நீட்டி பிளாஸ்க்கில் இருந்து கோப்பியை ஊற்றி பருக உதவினான். கலைந்து நெற்றியையும் முகத்தையும் மறைத்த கூந்தலை பின்பக்கமாக ஒதுக்கினான்.

“நான் யாழ்ப்பாணம் போகவில்லை.”

“உண்மையாகவா?”

“உம் பயப்படாமல் தூங்கு என்ன?”

“**இ**த்தியானம் கன்ரீனில் சாப்பிடாதே நான் கொண்டு வருகிறேன்.”

“என் உனக்குச் சிரமம்?”

“சிரமம் இல்லை நான் கொண்டு வருகிறேன்.”

“என்ன பார்க்கிறாய்? ”

“ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறாய் இந்தச்சேலையில்

இவ்வளவு நாளும் எங்கே ஒழித்து வைத்திருந்தாய் இந்த அழகை? ”

“நான் ஒன் ரூ ம் ஒளிக்கவில்லை இவ்வளவு நாளும் ஸ்கேட் பிளவுளில் பார்த்தாய் சேலையில் பார்க்கும் போது ஒருமாற்றம். அழகாய் தெரியும்.

இல்லை சேலையில் அழகாய் இருக்கிறாய் உண்மையில்! ”

“அப்படியா! வா போகலாம்.”

“வங்கியில் யாராவது உன்னை வா் பண்ண வாம்.”

“அதுதான் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டிவிடு ஒருவனும் வால் ஆட்டமாட்டான்.”

“எதற்கும் பிராப்தம், அதிஸ்டம் இருக்க வேண்டும்.”

மெளனமாக பஸ்தரிப்பிடத்திற்கு வந்தாள்.

“என்ன மூட் அவுட் ஆகிவிட்டாயா?”

“உன்னை பெண்கள் விடுதியில் சேர்க்கும் யோசனையை மாத்திட்டேன்.”

“எனக்குத் தெரியும் உன் மனசில் எனக்கு ஏதாவது நடந்துவிடுமோ என்று பயம்.”

“நான் சொல்வது சரியா?”

“ராத்திரி நீக்கத்தியதைப் பார்த்ததும்பயந்திட்டேன்.”

“நீ பக்கத்தில் இருந்தபடியால் ஆறுதல் சொல்லி தூங்க வைத்தாய் தனியே தூங்கி இருந்தால்? கொஞ்சம் யோசித்துப்பார்.”

“ஆண்கள் எங்கேயும் எப்படியும் இருந்துவிட்டு போகலாம். பெண்கள் அப்படி முடியுமா? எந்தப் பெண்ணிக்கும் நிச்சயம் ஒருதுணை; குறிப்பா ஆண் துணை தேவை இல்லையா? எனக்கு உன்னால் மட்டும்தான் ஆத்மார்த்தமான விசவாசமான பாது காப்பைத் தரமுடியும்.

விரசாந் நான் ஒன்றும் எந்தப் பெண்ணும் கேட்காத ஒன்றை உன்னிடம் கேட்கவில்லை சரா சரிப் பெண் எதிர்பார்ப்பதைத்தான் உன்னிடம் எதிர்பார்க்கிறேன். இதில் எந்தத் தப்பும் இருப்ப தாக எனக்குப்படவில்லை. எனக்குத் தெரியும் உன் மனசில் நான் சொல்வதெல்லாம் சரியென்று தான் தோன்றுது என்று.”

“இல்லையென்று சொல் பார்க்கலாம்.”

“இந்தச் சிரிப்புக்கு என்ன அர்த்தம்?”

மெளனமாக நடந்தான்.

“மனசில் ஏன் தாழ்வு மனப்பான்மைக்கு இடம் கொடுக்கிறாய்.”

“அட இவள் உழைப்பில் வாழ்வதா என்று நினைக்கிறாய் இல்ல?”

“என் சொல்லுக்கு கீழ்ப்படிவாளா? எடுத் தெறிந்து நடப்பாளா? இப்படி எத்தனையோ கேள்விகள் உன் மனசில் எழுகிறதா?”

“மெளனம் எல்லா நேரத்திலும் சிறந்த பதி லாக இருக்கமுடியாது பிரசாந்.”

“ஓன்றை மட்டும் உறுதியாகச் சொல்கிறேன். அன்பான கீழ்ப்படிவுள்ள நல்ல மனவியாக இருக்க என்னால் முடியும்.”

“நல்ல அன்பான கணவனாக உன்னாலும் இருக்கமுடியும்.”

“தாழ்வு மனப்பாண்மையை முதலில் தூக்கி எறி சிலபெண்கள் கணவன்மாரைக் கேவலமாக நடத்துவது பற்றி எனக்கும் தெரியும் நானும் அப் படித்தான் இருப்பேன் என்ற முடிவுக்கு நீவரக் கூடாது.”

“நீ சொல்லு நான் எப்படி எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று அப்படியே மாற்றிக் கொள்கிறேன்.”

“எடுத்ததற்கும் உன்னை எதிர்த்துப் பேச வதைத் தான் முதலில் சொல்வாய்.”

“சிரிக்காதே. என்னைக் கல்யாணம் செய்வ தாக இப்போ சொல்லு இந்த நிமிஷத்தில் இருந்தே எதிர்த்துப் பேசுமல் என்னால் இருக்கமுடியும்.”

“வாங்க அங்கிள்.”

வாணி எழுந்து நின்றாள்.”

“இவங்க தான்.”

“பெயர் வாணி.”

“தம்பி இவங்களையும் சூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வாங்கலேன். அறையைப் பார்க்கலாம்.”

“சரி அங்கிள். நீங்க போங்க நாங்க பின்னாடி வருகிறோம்.”

“என்ன பார்க்கிறாய்?”

“வா அறையைப் போய்ப் பார்ப்போம்.”

“இவ்வளவு சொல்லவும் என்ன விட்டுப் போகப்போகிறாயா?”

“சாந்தன் கண்டிக்குப் போயிருக்கிறான். அடுத்த கிழமை வருவான். அதற்குமுன் அவன் அறையை விட்டு இடம் மாற வேண்டும். வங்கிக்கு நடந்து போய் வரக்கூடிய தூரந்தில் தான் வீடு இருக்கு எல்லாவற்றுக்கும் வசதி. தாயும் தகப்ப னும் மகளும் தான் எந்தப் பிச்சஸ் பிடுங்கல்களும் வராது. உனக்கு நல்ல பாதுகாப்பான இடம் மகள் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கிறாள்.”

“நேற்று ராத்திரியே முடிவு செய்திட்டேன்.

இரு குடும்பத்திடம் தான் உன்னை ஓப்படைச்சிட்டு போகவேண்டும் என்று.”

“இதோ பார் வாணி நான் நிச்சயம் திரும்பி வருவேன் உனக்குப் பொய் சொல்வேனா? என்னை நம்பு வாணி.”

“அண்ணன் முரளி கூட வராமல் உன் கூட வந்தேன் என்றால் நான் உன்மேல் வைச்சிருக்கின்ற நம்பிக்கையில் தான்.”

“அப்பா அம்மா சகோதரங்களிலும் பார்க்க உன்னை நான் நம்புகிறேன்.”

இருவரையும் அங்கிள் வரவேற்றார்.

அறையைப் பார்த்ததும் வாணிக்கு பிடித்து விட்டது.

“நல்லா இருக்கு பிரசாந்.”

“இந்த ஐன்னலைத் திறக்காதே பூட்டியபடியே இருக்கட்டும்.”

கதிரை, மேசை, கட்டில், அலுமாரி இவ்வளவு வசதியும் போதும். பாத்ரூம் பக்கத்தில்தான் இரவிலும் பயன்படுத்தலாம்.”

அங்கிள் உள்ளே வந்தார்.

“என்னம்மா அறை பிடிச்சிருக்கா? ”

“ஓம்.”

“நாளையே நீங்க வரலாம் நல்லநாள் தான்.”

“பிரசாந் கொழும்பில் இப்படி ஒரு அறை எடுப்பது எவ்வளவு கஷ்டம் என்று எனக்குத் தெரி யும் உண்ணால் எப்படி முடிந்தது? ”

“என்னுடைய திறமை என்று சொல்லமாட்டேன் உன்னுடைய அதிஷ்டம் என்றுதான் சொல்வேன். நீ நம்புகிறாயோ இல்லையோ நான் அதிஷ்டத்தை நம்புகிறேன்.”

“உன் விசயத்தில் நான் எடுத்துவைச்ச ஒவ்வொரு அடியும் வெற்றியில் தான் முடிஞ்சிருக்கு.”

“பிரசாந் எனக்கு மட்டுமல்லபலருக்கு நீ உதவி செய்திருக்கிறாய் அதெல்லாம் வெற்றியாகத்தான் முடிஞ்சிருக்கு. மற்றவர்களுக்கு நீ நல்ல மனதோடு செய்ய விரும்பிய எல்லாக் காரியங்களுமே வெற்றியாகத்தான் முடிந்திருக்கிறதால் உன்னுடைய அதிஷ்டமாக ஏன் இருக்கக்கூடாது.”

“நான் முயற்சி செய்து அது வெற்றியில் முடிந்தால் அதிஷ்டத்தை நம்புவேன். ஓன்றே ஒன்றுக்குத்தான் நான் முயற்சி செய்கிறேன்.”

“என்ன? ”

“உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண் டும். என் அதிஷ்டம், சந்தோசம், வெற்றி, எல்லாமே அதில்தான் இருக்கு.”

“வாணி இதுநடக்கும்என்று எனக்கு நம்பிக்கை இல்.....”

“சட்டென்று கையினால் அவன் வாயைழுடி னாள்.”

“நடக்கும், நடக்கவேண்டும் அன்பின் அத்திவாரத்தில் தான் வாழ்க்கையை அமைக்கவேண்டும். ஆசையின் அத்திவாரத்தில் அமைத்தால் ஆசை தீர்ந்ததும் வாழ்க்கையில் பிடிதளர்ந்து மனம் சாய்ந்து போகும். நான் உன்மேல் வைச்சிருப்பது அன்பு. நீயும் என்மேல் அன்புதான் வைச்சிருக்கி நாய். உன் அன்பின் நிழலில் தான் என்னால் அமைதியாக வாழமுடியும் பிரசாந்.”

“ஆசைப்பட எல்லாருக்கும் உரிமை உண்டு அதை நிறைவேற்றி வைப்பது இறைவன் தான். உன்விருப்பத்தை இறைவன் நிறைவேற்றி வைக்கி மானா பார்க்கலாம்.”

“நான் இல்லாத ஒன்றுக்கு ஆசைப்படவில்லை நடக்கக்கூடிய ஒன்றைத்தான் விரும்புகிறேன் அது நிச்சயம் நடக்கும்.”

“வானி பெண் னுக்கு பொறுமை தான் ரொம்ப முக்கியம்.”

“என்ன உபதேசம் செய்யத் தொடங்கி விட்டாய்.”

“நான் சொல்வதை நீ கொஞ்சம் நிதான மாகக் கேட்க வேண்டும்.”

“நான் பொறுமையாகக் கேட்பதும் நிதானமாக இருப்பதும் நீ சொல்லப்போகின்ற விஷயத்தில் தான் தங்கி இருக்கு.”

சொல்வோமா விடுவோமா என்று யோசித் தான்.

“என்ன யோசிக்கிறாய். சொல்லேன்.”

“சில வருடங்கள் வெளிநாடு போய் உழைத்து விட்டு வரலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“அப்படி என்றால் போவதற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டதா?”

“ஓம் ஞாயிற்றுக்கிழமை பயணம்.

“சத்தியமா உன்னை ஏமாற்றமாட்டேன் அந்த எண்ணம் எனக்கு இல்லை வானி. என்கையிலும் கொஞ்சம் பணம் இருந்தால் கௌரவமாக இருக்கும் இல்லையா? நீ படித்தவள் யதார்த்தத்தை புரிந்து கொள்வாய்.”

“போவதென்று முடிவே செய்து விட்டாயா? ”

“போ நீ எங்கே வேண்டுமானாலும் போ.

“நான் இவ்வளவு சொல்லியும் வெட்கத்தை விட்டு அவ்வளவு கெஞ்சியும் போவதில் உறுதியாக இருக்கிறாய் இல்லை? ”

“பொம்பிளை உழைப்பில் தங்கியிருக்கக் கூடாது என்றுதானே வெளிநாடு தேடி ஒடுக்கிறாய் உனக்கு மனச்சாட்சியே இல்லையா? இரக்க சுபா வத்தையே மறந்திட்டாயா? நீ எல்லாம் ஒரு ஆண் பிள்ளையா? ”

விம்மி அழுதாள்.

“வாணி நான் சொல்வதை..... ”

“பேசாதே உன்னை மலைபோல் நம்பினேனே கைவிட்டுப் போக முடிவு செய்திட்டாய். பொம்பிளை என்றால் அவ்வளவு கேவலமாய் போச்சில்ல உனக்கு. நீயும் ஆண்பிள்ளை தானே எல்லா ஆண்களுக்கும் இருக்கும் புத்திதானே உனக்கும் இருக்கும்.”

“பொம்பிளை மனசில் ஆசையை வளர்த்துவிட்டு போவதுதானே ஆண்களின் சுபாவம் நீ விதிவிலக்காக இருப்பாய் என்று நினைத்தது என் தப்புதான் போ எங்கே இருந்தாலும் நல்லா இரு. நான் இப்படியே இருந்திட்டுப் போகிறேன். இந்த வேலையை

எடுத்துத்தந்ததற்காக சாகும்வரை உண்ண மறக்க மாட்டேன்.”

“இரு கோப்பி கொண்டு வருகிறேன் குடித்து விட்டுப்போ” என்றபடி எழுந்தாள்.

சட்டென்று கையில் இருந்த பாஸ்போட்டை தாறுமாறாகக் கிழித்து அவள் காலடியில் ஏறிந்த வன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

பாய்ந்து வந்து அவன் முகத்தை நெஞ்சோடு இறுக ஏணைத்துக் கொண்டாள்.

“பிரசாந் பிரசாந்.”

அதற்குமேல் அவளால் பேசமுடியவில்லை. அவன் தலைமேல் கண்ணம் வைத்து விம்மினாள்.

“பிச்சைக்காரி போல அன்புக்காக உன்னிடம் கையேந்துகிறேன் என்னை ஏன் புரிந்து கொள்ள மாட்டேன் என்கிறாய்.”

“உன்னைக் கல்யாணம் செய்ய நீயே தேடித் தந்த இந்த வேலை தடையாக இருந்தால் வேலையே வேண்டாம் எனக்கு ராஜினாமா செய்து விடுகிறேன்.”

“இந்த வேலையால் உன்னை இழக்க என்மனம் ஒப்புக்கொள்ளாது.”

“உன்னிலும் பார்க்க இந்த வேலை பெரிதல்ல எனக்கு.”

“நீ வேலையை விடவேண்டாம் உன் விருப்பப் படி நடக்கிறேன்.”

“இல்லை பிரசாந் நான் தான் உன் விருப்பப் படி நடக்கனும் அதுதான் எனக்கு அழகு உனக்குப் பெருமை. உன்மனம் நோகும்படி நான் எந்தக்காரி யமும் செய்யவும் மாட்டேன் பேசவும் மாட்டேன் போதுமா?”

“**நீ** வேலைக்குப் போ நான் சூட்கேஸ் மற்றும் பொருட்களை எல்லாம் அங்கிள் வீட்டு அறையில் கொண்டு போய் வைக்கிறேன்.”

“பின்னேரம் இரண்டு பேரும் போய் தேவையானவைகளை வாங்குவோம்.”

“வேண்டாம் நீ வேலையில் இருந்து களைத்து வருவாய் நானே தேவையானவைகளை வாங்கி வைக்கிறேன்.”

நீ வை வங்கியின் வாசலில் அவளைச் சந்தித்து அழைத்துக்கொண்டு அங்கிள் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அந்த அறையில் அவன் செய்திருந்த வாங்கி வைத்திருந்தவைகளைப் பார் த்ததும் பூரித்துப் போனாள். சின்னச்சின்ன விஷயங்களை எல்லாம் மறக்காமல் வாங்கி வைத்திருந்தது அவளுக்கு மகிழ்ச் சியாக இருந்தது.

“பிரசாந் நீ எவ்வளவு பொறுப்புள்ள ஆண் பிள்ளை என்று எனக்குத் தெரியும் ஆளால் இவ்வளவு தூரம்.....”

“உன்னோடு வாழ நான் குடுத்து வைச்சிருக்க வேண்டும்.”

“அன்றியும் அங்கினும் நல்லவங்க உன்னைத் தங்கள் மகள் போல் பார்த்துக் கொள்வார்கள். எந்தப் பயமும் உனக்கு இல்லை இனி. நாளை காலை யாழிப்பாணம் போகிறேன்.”

“ஒ ஏன் அழுகிறாய்?”

“நீ இருக்குமாப்போல் வருமா?”

“அழாதே என்று அவள் கண்ணீரைத் துடைத் தான்.”

“கட்டாயம் வருவாய் இல்ல?”

மார்பினில் முகம் புதைத்தாள்.

“கண்டிப்பாய் வருவேன். உன்னைத் தனியே

விட்டுப் போக எனக்கு மட்டும் விருப்பமா என்ன? முடிந்தவரையில் வேகமாகத் திருப்பி விடுவேன்.”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“சாந்தனின் நேரடியோ இருக்கு பொழுது போகாவிட்டால் பாட்டுக் கேட்கலாம்.”

“சாந்தன் கேட்கமாட்டாரா?”

“அவனிடம் நான் சொல்லிக் கொள்வேன். சம்பளம் வந்ததும் ஒரு நேரடியோவை வாங்கிக் கொண்டு சாந்தனின் நேரடியோவைத் திருப்பிக் கொடுப்போம்.”

“யாழ்ப்பாணத்துக்கு போய்வந்து அதைப்பற்றி யோசிப்போம்.”

“உன் அம்மாவுக்கு என்ன சொல்ல?”

“வேலை கிடைத்து விட்டது பாதுகாப்பான அறையில் இருப்பது எல்லாவற்றையும் சொல்லு.”

“எங்க கல்யாண விஷயத்தைப்பற்றி நல்ல முடிவோடு வா.”

“தெருவரை வந்தாள்.”

“கொழும்பில் பல இடங்கள் உனக்குச் சுற்றிக் காட்ட வேண்டும்.”

“அதெல்லாம் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துவரும் பொழுது என்கூட இருக்கின்ற ஆயத்தங்களோடு வரவேண்டும்.”

“மீண்டும் அவள் கண்கள் கலங்கின.”

அவன் கையை எடுத்து முத்தமிட்டாள்.

“வாரேன்.”

அவனை அனுப்பிவிட்டு அறைக்குள் வந்ததும் ஒருவித தனிமையில் மனம் சோர்ந்து போனது.

“என்ன தூக்கமா?”

சாமினி வாசலில் நின்றாள்.

“வாங்க அக்கா.” என்றபடி எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“நீங்க பீர் படிக்கிறீங்களா?”

“இல்லை பிளஸ்சி. வங்கி வேலை எப்படி?”

“பரவாயில்லை.”

“நீங்க புத்திசாலி வேலையில் சேர்ந்திட்டாங்க நாங்க படித்து முடித்து வேலைக்காகக் காத்திருந்து அலைக்களிந்து கஷ்டப்பட வேண்டும்.”

அக்கா இந்த வேலை கிடைக்கும் என்று எதிர் பார்க்கவில்லை எல்லாவற்றிற்கும் பிரசாந் தான் காரணம். அவர் தான் வங்கி வேலைக்கான விண் ணப்பப்படிவத்தை வாங்கிவந்து நிரப்பும்படி சொன்னார். அந்தநேரம் அலட்சியமாக வேண்டும் என்றால் நீ நிரப்பிப்போடு என்று சொன்னேன். ஆனால் பிடிவாதமாக என் கையெழுத்தை மட்டும் வாங்கி விண்ணப்படிவத்தை தானே நிரப்பி அனுப்பினார். நேர்முகப்பரீட்சைக்கு கடிதம் வந்ததும்தான் எனக்கு சந்தோஷமும் நம்பிக்கையும் வந்தது. பிரசாந்து டன் தான் நேர்முகப்பரீட்சைக்கு வந்தேன். இங்கும் தனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் மூலம் பணம் கொடுத்துதான் இந்த வேலை கிடைத்தது. இல்லாவிட்டால் யாழ்ப்பாணத்தில் ரீ வியும் ரேடியோவும் கேட்டுக்கொண்டு பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பேன்.”

“எவ்வளவு பணம் கொடுத்தார்?”

“நான் கேட்டேன் சொல்ல மறுத்துவிட்டார்.”

“இப்போ பணம் கொடுக்காமல் வேலை எடுப்பது கடினம். அவர் செய்தது சரிதான்.”

“பட்டதாரிகள் பலர் வேலை இல்லாமல் இருக்க உங்களுக்கு இந்த வேலை கிடைத்தது உங்க அதிஷ்டம் தான்.”

“என்ன பிரசாந் மாதிரி நீங்களும் என் அதிஷ்டம் என்று சொல்கிறீங்க?”

மாளிகையில் . .

“பிரசாந் முயற்சி எடுத்திருக்கலாம் அதனுடைய பலனை அனுபவிப்பது நீங்க தானே. அப்போனீங்க அதிஷ்டசாலி தான்.”

“பிரசாந் ரொம்ப நல்லவர்.”

“உங்க சொந்தக்காரரா?”

“சொந்தமில்லை பல வருடங்களாக அடுத்த வீட்டில் குடிஇருக்கிறார். என்னோடு நல்லமாதிரி.”

“நல்ல மாதிரி என்றால்!”

“நான் அவரை நேசிக்கிறேன். உடன் பிறந்த சகோதரங்களோ, சொந்தக்காரர்களோ இவ்வளவு பெரிய உதவியைச் செய்யமாட்டாங்க. பிரசாந் திற்கு நல்ல மனசு.”

“என்ன செய்கிறார்?”

“படிச்சிட்டு சும்மாதான் இருக்கிறார்.”

“அவர்கூட உங்களை கொழும்புக்கு அனுப்ப வீட்டில் உள்ளவர்கள் சம்மதிச்சாங்களா?”

“அதுதானே அக்கா முதலிலேயே சொன்னேன் அவர் நல்லமாதிரி என்று.”

“இரண்டு பேரும் விரும்புகிறீங்களா?”

“இம் இன்னும் பத்துநாளிலே திரும்பி வருவ தாகச் சொல்லிப் போகிறார்.”

“வீட்டுக்குத் தெரியுமா?”

“விரும்புவது தெரியாது. மற்றப்படி வழையாகப் பழகுவது தெரியும். அதனால் தான் யோசிக்காம் அவர்கூட அனுப்பினாங்க.”

“உங்க விருப்பத்துக்கு வீட்டில் சம்மதிப்பாங்களா?”

“சிலநேரம் எதிர்ப்பு வரலாம் ஆனால் நான் மனசை மாற்றிக் கொள்வதாக இல்லை.”

“கல்யாணம் செய்வதென்றால் பிரசாந்தைத் தான் செய்வேன்.”

“வாணி காலத்தைக் கடத்தாதீங்க கல்யாணத்தை விரைவில் முடிச்சிடுங்க. வீட்டுக்கு பண உதவி செய்வதென்றால் செய்யுங்க. அதற்காக உங்க விசயத்தை தொய்ய விடாதீங்க. கையை விட்டுப் போயிடும். இப்படித்தான் என்கூடப் படிக் கின்ற பிள்ளை ஸ்கூலில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஒருவரை விரும்பினாள். அவள் பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்பதற்காக வர அவன் அங்கே வேறு ஒரு பெண்ணை கல்யாணம் செய்திட்டான்.”

“என்னக்கா பயப்படுத்துறீங்க. நாளை யாழிப்

பாணம் போகின்றார் இப்போ அவர் அறைக்குப் போய் சத்தியம் வாங்கட்டுமா?''

“இப்போ சத்தியத்துக்கு யார் கட்டுப்படு கிறாங்க மதிப்புக் கொடுக்கிறாங்க. சாதாரணமாக பேசுகின்ற வார்த்தையாக என்னி நடக்கிறாங்க.”

“பிரசாந் அப்படிப்பட்டவர் இல்லை சொன்னால் இம்மி அளவு கூட அரக்காது.”

“இருக்கலாம். நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள் இல்லையென்று சொல்லவில்லை எதற்கும் விழிப் பாக இருப்பது நல்லது வாணி.”

“அவர் யாழ்ப்பாணம் போகட்டும். நாளைக்கு கடிதம் எழுதிப் போடுகிறேன் உடனே வரும்படி.”

“கடிதம் கிடைத்ததும் உடனே புறப்பட்டு வந்துவிடுவார்.”

“நல்ல ஜியா ஏதோ பிரச்சினை என்று பயந்து ஓடிவருவார். ஆண்களை இப்படித்தான் வரவழைக்க வேண்டும். சும்மா எழுதினால் சின்ன விஷயம் என்று அலட்சியமாக இருந்துவிடுவாங்க. ஆண்களின் பலவீனமே பெண்கள் மேல் உள்ள மயக்கம் தான் அந்த மயக்கம் கலைய விடக்கூடாது பூக்கள் எப்படித் தன்னுள் இருக்கின்ற தேனைக் காட்டி வண்டுகளை இழுக்கிறதோ அதே போல

பெண்கள் மேல் இருக்கும் மயக்கத்தைப் பயன் படுத்தி கழுத்தில் முடிச்சுப் போட வைச்சிடனும். பிறகு அவர்களால் தப்பவே முடியாது பெண்கள் சொல்படிதான் நடப்பாங்க. கல்யாணத்துக்கு முன் மயக்கம் தெளிஞ்சுதோ அவ்வளவுதான் தேனைக் குடிச்சிட்டு வண்டு பறந்திடுவதுபோல மனம் மாறி விடுவாங்க. சில பெண்கள் உணர்ச்சிக்கு அடிமைப் பட்டு கல்யாணத்துக்கு முதலே ஆண்களின் விருப் பத்துக்கு இடம் கொடுத்து விடுகிறாங்க அதனால் எதிர்கால வாழ்க்கையைத் தொலைத்து விட்டுத் தவிக்கிறாங்க; மனசை கொஞ்சம் கட்டுப்பாடாக வைச்சிருந்தால் காரியத்தில் வெற்றியடையலாம்.”

“என்னக்கா இவ்வளவு விஷயம் தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கிறீங்க சொந்த அனுபவமா?”

“பல்கலைக்கழகத்தில் மற்ற பிள்ளைகளுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைச் சொல்கிறேன்.”

“தனியாக விட்டுப்போக பயந்து கொண்டுதான் போகிறார் அக்கா.”

“ஆண்கள் அப்படித்தான் வெளியே தைரிய சாலி மாதிரிக் காட்டிக் கொள்வார்கள். நெஞ்சு முழுவதும் ஈரம். அதனால் தானே பெண்களால் ஆண்களை விரும்பிய படியெல்லாம் வளைத்துக் காரியங்களைச் செய்து கொள்ள முடிகிறது.”

“பாவம் அக்கா. நான் அப்படி பிரசாந்தை நடத்தமாட்டேன்.”

“வாணி இப்ப அப்படித்தான் சொல்வீங்க காரியம் ஆகவேண்டும் என்றால் உறிஞ்சி எடுத்திடு வீங்க. அது பெண்கள் இயற்கைச் சுபாவம் மாற்ற முடியாது.”

“என்ன சிரிக்கிறீங்க?”

“நீங்க சொல்வது உண்மைதான் அக்கா.”

“பிரசாந்தைக் கொண்டு பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறேன். நீங்க சொன்னதும் சிரிப்பு வந்து விட்டது.”

“சரி எட்டு மணியாகி விட்டது சாப்பிடு வோமா?

பிரசாந் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே வருவதைப் பார்த்ததும் தாயின் புருவங்கள் நெருங்கின.

“வாணி எங்கேயோ?”

“அவருக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்து விட டது.”

“என்னடா சொல்கிறாய் வாணிக்கு வேலை
கிடைத்துவிட்டதா? வேலைக்குப் போகிறாளா?”

“இழம்.”

“எங்கே இருக்கிறாள்?”

“வாடகை அறை எடுத்து இருத்தி விட்டுத்
தான் வந்தேன்.”

“என்டா இவ்வளவு நாளும் ஒருகடிதம் போட
டிருக்கலாமே?”

“பிரசாந்தின் குரல்கேட்டு வாணியின் குடும்
பமே வந்தது.”

“பிரசாந் வாணி எங்கே?”

“வாணிக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்து விட
த்து.”

“அவள் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்
தாயா?”

“அதெல்லாம் செய்திருக்கிறேன் வேலை
கிடைத்த உடனே வீவு எடுப்பது நல்லதல்ல
இரண்டுமூன்று மாதம் போன பின்பு வாணி வரு
வாள்.”

“வாணியின் குடும்பத்தார் எல்லோருக்கும்

கொள்ளோ மகிழ்ச்சி. ஒவ்வொருவராகத் திரும்பிப் போனார்கள்.”

“அம்மா நானும் ஒருவேலையில் சேர்ந்திடுவேன் அநேகமாக கண்டி அல்லது கொழும்புதான்,

எங்க குடும்ப நிலைமை உனக்குத் தெரியும் தலைப்பிள்ளையாய் பொறுப்பாக நடந்துகொண்டால் சரி.

அம்மா வாணியைக் கல்யாணம் செய்வதுபற்றி உங்க கருத்து என்ன? ”

“அவனும் விரும்புகிறாளா? ”

“ஓம். தங்கச்சி இருக்கிறாள் என்று சொன்னேன் அவள் காரியத்தைத் தான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்கிறாள்.”

“நான் தடை சொல்லமாட்டேன்.”

“வாணி வீட்டில் சம்மதிப்பார்களா? ”

“கேட்டுப் பார்ப்போம்.”

“அண்ணா வாணி அக்காவுக்கு எவ்வளவு சம்பளம் கொடுப்பாங்க? ”

“பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பாங்க.”

“பத்தாயிரமா! ”

“உம் வருடம் ஏறை பதினெண்யாயிரம் வரை கிடைக்கலாம்.”

“வாணி அதிஷ்டம் செய்தவங்க.”

“வாணியை நான் கல்யாணம் செய்வதில் உனக்கு சம்மதமா தங்கச்சி.”

“ஓமண்ணா வாணி அக்கா நல்லவங்க உன் னோடு ஒத்து வருவாங்க.”

“**அ**ண்ணா கடிதம் வந்திருக்கு.”

“கடிதமா? வாங்கிப்படித்தான்.”

வாணி தான் எழுதி இருந்தாள் “அவசரம் உடனே வரவும்.”

“யாரிடம் இருந்து கடிதம் பிரசாந்.

வாணியிடம் இருந்தம்மா. உடனே வரச் சொல்லி எழுதி இருக்கிறாள் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து கொடுத்துவிட்டுத்தான் வந்தேன்.

அவளுக்கு முன்பின் தெரியாத ஊர். பயமாக இருக்கும் குமரப்பிள்ளையை தனியே விட்டுவருவது தப்பு உடனே நீபோ.”

“சரியம்மா.”

துதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டதும் திரைச் சிலையை விலக்கிப் பார்த்தாள்.

“ஹாய் பிரசாந் என்று கூவியபடி ஓடிவந்து அவன் கையில் இருந்த பெட்டியை வாங்கிக்கொண்டாள் ஒரு குழந்தையைப் போல்.”

“என் கடிதம் இவ்வளவு வேகமாக வேலை செய்யும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. கடிதம் கிடைத்த உடனேயே புறப்பட்டு விட்டாயா?”

“அவனை இடித்துத் தள்ளி அறைக்குள் விட்டு கதவைச் சாத்தினாள்.”

“ஏன் கடிதம் போட்டாய் அதைச் சொல்லு?”

“அதுவா!”

நெஞ்சில் கைவைத்து தள்ளினாள்.

பொத்தென்று கட்டிலில் மல்லாந்துவிழுந்தான்.

சட்டென்று அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள்.

இதுக்குத்தான்.

“ஒருநாள் உன்னைப் பார்க்காதது ஒருவருடம் பார்க்காததுபோல் இருந்திச்சு. உன்மனில் என் மேல் எவ்வளவு ஆசை வைச்சிருக்கிறாய் என்று பார்க்கத்தான்.”

“கடிதம் கண்ட உடன் புறப்பட்டு வந்துவிட்டாயே என்மேல் கொள்ளை ஆசை வைச்சிருக்கிறாய். அதை வெளிப்படுத்த ஏன் பின்னிற்கிறாய்? ”

“நீ ஆண்பிள்ளை தானே என்னைப் புரிஞ்சுக்கமாட்டாயா? ”

“வாணி எழுந்திரு யாராவது பார்க்கப் போகி நாங்க. ”

“யாரும் பார்க்கமாட்டாங்க அங்கினும் அன்றியும் விவரம் தெரிஞ்சவங்க. ”

“வீட்டில் கல்யாணத்தைப் பற்றி கதைத்தாயா? ”

“அம்மாவும் தங்கச் சியும் சம்மதித்து விட்டாங்க. ”

“எங்க வீட்டில்? ”

“கதைப்பதற்குமுன் உன் கடிதம் வந்துவிட்டது. ”

“அப்போ என் வீட்டாருடன் கதைக்கவில்லையா? ”

“இல்லை. ”

“சரி உண்மையைச்சொல் ஏன் கடிதம் போட்டாய் காரணம் இல்லாமல் நீ கடிதம் எழுதமாட

டாய் என்னவோ ஏதோ என்று ஒடி வந்திருக்கி ரேன் சொல்லுவாணி.”

“இந்தத் துடிப்புத்தான் எனக்கு வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்களும் தன்னை விரும்பியவளிடம் உன்னைப் போல் இருந்தால் எந்தப் பெண்ணுமே கண்கலங்கவே மாட்டாள்.”

“வாணி.”

“மெதுவா மெதுவா எனக்குக் காது கேட்கும் ஏன் கடிதம் போட்டேன் என்று தெரியவேண்டும் அவ்வளவு தான்.”

“ஓம்.”

“சொல்கிறேன் உன்னை யாழிப்பாணம் அனுப்பிவிட்டு என்னால் தூங்க முடியவில்லை எங்கே உன்னை என்னிடம் இருந்து யாழிப்பாணத்தில் உள்ளவர்கள் பிரித்து விடுவார்களோ என்று பயம் வந்திட்டுது. உன்னைப் பிரிந்து என்னால் வாழமுடியாது அதுதான் கடிதத்தில் அவசரம் என்று எழுதி வரவழைத்தேன்.”

முறைத்துப் பார்த்தான்.

“நான் எழுதியது தப்பென்றுபட்டால் என்னை அடி வாங்கிக்கிறேன். உன்கையால் அடிவாங்குவதும் ஒரு சுகம் தான்.”

“என்னைக் காட்டுமிராண்டி என்று நினைச் சாயா? ”

“இல்லை உன் கோபத்துக்கு வடி காலாக என்னை அடிப்பதால் ஆத்திரம் வழிந்து ஒட்டும் என்று தான் அடிக்கச் சொன்னேன்.”

எனக்கும் தெரியும் உன்னால் என்னை அடிக்க இதயம் இடம் தராது என்று.”

“அந்தத் தெரியம் தானே.”

“தெரியம் என்று ஏன் சொல்கிறாய் அன்பு உள்ளவர்களால் அணைக்கத்தான் முடியும் அழ வைக்க மனம் வராது.”

“எழுந்து வாசலை நோக்கி இரண்டு அடிவைத் தான்.”

“பிரசாந்.”

“பார்த்தாயா! ஒருசொல்லில் உன்னை நிறுத்தி விட்டேன். உன்னால் போகமுடியாது. உன்னில் முழுக்க நான் இருக்கிறேன்.”

“அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்து இருத்தினாள்.”

“இவருக்கு இவ்வளவு இடம் கொடுத்து விட்டேனே என்று நினைக்கிறாயா?”

“அப்படி நினைக்காதே பிரசாந் அன்பு, அன்புக்கு கட்டுப்படாத எவருமே மனிதர் இல்லை.”
“உன் அன்பு எனக்கு வேண்டும் என் அன்பு உனக்கு வேண்டும். வாழ்க்கையின் அடிநாதமே அதுதானே. ஆனால் பெண்ணும் வெறும் உடல் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்வதுதான் வாழ்க்கை இல்லை பிரசாந்.”

“உடல் இச்சை வாழ்க்கையில் ரொம்பச் சின் எப்பகுதி மட்டும் தான். என்ன பிரசங்கம் செய்கிறாள் என்று பார்க்கிறாயா?”

தலையைச் சாய்த்துச் சிரித்தான்.

“கடிதம் எழுதி வரவழைத்ததை நான் வெற்றியாக நினைக்கவில்லை நினைக்கவும் மாட்டேன். நீயும் தோல்வியாக நினைக்காதே. விட்டுக்கொடுப்பதை தோல்வியாக நினைப்பது தவறு.”

“கொழும்பில் பல இடங்களில் புத்தர் கோயில் இருக்கின்றன அவர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? அன்பு தான் இன்பு ஊற்று அன்புதான் இன்பஜோதி அன்பு தான் உலகமகா சக்தி என்று.

இந்த உலகமே அன்பு என்ற ஒற்றைச் சக்கரத் தில் தான் உருண்டு கொண்டிருக்கிறது.”

“சரி புறப்படு. சனிக்கிழமை தானே இரண்டு பேரும் வெளியே போய் ஆசைதீரச் சுற்றித்திரிந்து விட்டு ஏழுமணிக்கு மேல் வருவோம்.”

அவன் மறுக்காமல் அவளோடு புறப்பட பாத்ரம் பக்கம் போனான்.

“கிளீன் சேவ் எடு அப்போதுதான் மொழு மொழு என்று இருப்பாய்.”

“ஏய் பிரசாந் நீ அந்தப்பக்கம் நின்று சேவ் எடு நான் முகம் கழுவிக் கொள்கிறேன். என்ன நீ பத்தம் பசவியாக இருக்கிறாய்.”

“.....”

“இவ்வளவு நேரமும் சேவ் எடுக்கிறானா?

பிரசாந்.”

பதில் இல்லை.

சேலையை அள்ளி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு கதவை மெல்லத்திறந்து எட்டிப்பார்க்க தான்.

“என் வெளியே இருக்கிறாய் உள்ளே வா.”

வீட்டுக்காரருக்கு இடைஞ்சல். வா உள்ளே.

எழுந்து உள்ளே வந்தான்.

கதவைச் சாத்திவிட்டு.....

சேலையை ஒழுங்காக உடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

முகத்தை திருப்பிக் கொண்டான்.

“கிஞக்” கென்று சிரித்தாள்.

“சேலையை உடுத்த பிறகு உள்ளே அழைச் சிருக்கலாம் இல்ல.”

“ஏன் வெட்கமாக இருக்கா?”

“அன்னியன் மாதிரி வெளியே இருக்கவைப்பது சரியென்று படவில்லை எனக்கு.”

“அதுதான் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறாயோ.”

சேலையை உடுத்து முடிந்ததும் அவன் கன்னத்தைக் கிள்ளியவள்

“தப்புச் செய்திடுவாய் என்று பயமா?”

“அவசரக்காரன் என்று என்னைத் தானே குற்றம் சொல்வார்கள்.”

“ஊசி இடம் கொடுக்காவிட்டால் நூல் எப்படி நுழைய முடியும் என்று பழமொழி சொல்லி பெண்கள் மேல் பழி போடுகிறார்களே.

ஆண்கள் செய்கின்ற தப்பைத் திசை திருப்பச் சொல்கின்ற வசதியான பழமொழி.”

“இதுதான் உன்மேல் பிடித்த விஷயம் வீட்டில் எத்தனையோ தடவை மற்றவங்க என்மேல் குற்றங்கள் சொன்ன போதெல்லாம் பொருத்த மான எதிர்க்கருத்தைச் சொல்லி என்னைக் காப்பாற்றுவாய் அப்போதெல்லாம் உன் நல்ல உன் எத்தை நினைச்ச மனக்குள்ளே சந்தோஷப்பட்டு அழுதிருக்கிறேன். அதுதான் நாளா வட்டத்தில் உன்னோடு நெருங்கிப் பழகத் தூண்டிச்சு.”

கையைத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

“வா போகலாம்.”

எழுந்தான்.

“சேலை எப்படி இருக்கு?”

தேவதை போல் அழகாகவே இருந்தாள்.

“சொல்லு பிரசாந் உனக்குப் பிடிக்கும் என்று தான் மல்லிகைப் பூப்போட்ட இந்தச் சேலையை கட்டினேன்.”

“எந்தச் சேலை கட்டினாலும் நீ அழகாய்த் தான் இருப்பாய். சில பெண்கள் சேலை கட்டினால் அழகாக இருப்பார்கள். சில பெண்கள் சேலை கட்டினால் சேலைக்கே அழகு வந்துவிடும்.”

“நான் எந்த வகை?”

“சேவைக்கு அழகு வந்திருக்கு.”

“பேச்சுக்குத் தானே சொல்கிறாய்.”

“உன் அழகு உனக்குத் தெரியாது மற்றவர் களுக்குத்தான் தெரியும்.”

ஈடு வை ஜிந்து மணிக்கு கடற்கரையில் அமர்ந்தார்கள்.

மெல்ல அவன்மேல் சாய்ந்து கொண்டாள்.

“கதைப்புத்தகங்களில் இப்படி கடற்கரையைப் பற்றி வர்ணித்து எழுதுவாங்க அவ்வளவு தூரம் இன்பமா இருக்குமா என்று யோசிப்பேன். அனுபவிக்கும் போதுதான் அதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்குகென்று உணரமுடிகிறது.”

“காதல் ஒரு சுகமான அனுபவம் அநேகமாக பலருக்கு கிடைக்காமல் போவதால்தான் காதல் பற்றி உணர்வு பூர்வமான அறிவு பலரிடம் இருப்பதில்லை. இப்படிப்பட்டவர்கள் வெறும் உடல் உறவை மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு எதிர்க்கிறார்கள். இப்போ நீ என்மேல் சாய்ந்திருக்கிறாய். இதில் வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாத

ஆனந்தமான சுகத்தை என்னால் உணரமுடிகிறது இந்தச்சுகம் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் வாணி.”

“நீ ஏன் கதவைப் பூட்டி திறப்பை எடுத்து வந்தாய்?”

“பாதுகாப்புக்காக?”

“அதே மாதிரித்தான் ஒரு பெண்ணுக்கு தாலி பாதுகாப்பு கணவன் பக்கத்தில் இல்லாவிட்டாலும் கழுத்தில் இருக்கின்ற தாலியைத் தொட்டுப்பார்த் துக் கொள்வாள் அது வும் ஒருவித மனோவியல் பாதுகாப்புத்தான். என்கணவன் என்கூடவே இருக்கின்றான் என்ற ஆத்மார்த்தமான உணர்வு அவன் கட்டிய தாலி மார்பைக் கொஞ்சிக் கொண்டே இருக்கிறது என்ற பிரிக்க முடியாத ஆழமான உணர்வு.”

நீயும் ஒரு தாலியை என் கழுத்தில் கட்டி நான் உனக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்று சொல்ல வேண்டும் பிரசாந்.”

“நீ தான் என் மனைவி இன்னொரு பெண் ணுக்கு என் வாழ்வில் இடமில்லை.”

“அவன் கையைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.”

“யாழ்ப்பானம் போனாயே உன் வீட்டில் என் வீட்டில் எப்படி நடந்து கொண்டாங்க.”

“உன் வீட்டில் உனக்கு வேலை கிடைத்த தையே முதலில் யாரும் நம்பவில்லை. நான் வற் புறுத்திச் சொன்னதும் ஆச்சரியப்பட்டாங்க.”

“ரூபினி நம்பவே இல்லை.”

“அவள் எப்பொழுதுமே அப்படி த்தான். எனக்கு மகிழ்ச்சியாக ஏதும் நடந்தால் பேசாமல் உம் என்று இருப்பாள்.

நான் சைக்கிள் வாங்கித் தரச்சொல்லி அம்மா விடம் கேட்க நான் தான் கெம்பஸ் போறவள் எனக்குத்தான் புதுச்சைக்கிள் தேவை என்னைத் தான் பாவித்த பழைய சைக்கிளை எடுக்கும்படி சொன்னாள். எப்படி மனம் என்று பார்த்தாயா. தான் பாவித்த சைக்கிளைத் தான் பாவித்துக் கொண்டே இருக்கலாம் தானே.

நான் உன்னோடு பழகுவது கூட அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை உன்னைப்பற்றி குறை சொல்லிக் கொண்டே இருப்பாள்.

சொல்வதைச் சொல்லட்டும் பேசாமல் இரு என்று நீ சொன்னபிறகு அவள் பேச்சை நான் காதில் வாங்கிக்கொள்வதே இல்லை. கெம்பஸில் படித்தாலே பொறாமைக்குணம் வந்து சேர்ந்து விடும் போல் இருக்கு.”

“ரூபினி படிச்சு முடித்தாலும் உடனே வேலை கிடைக்கும் என்று சொல்லமுடியாது.

அப்படி வேலை கிடைச்சாலும் உண் அளவு சம்பளம் எடுக்கமுடியாது.”

அக்கா பாவம் தான் இரண்டுபேரும் ஒரு தாய் வயிற்றில் இருந்துதான் வந்தோம். தங்கச்சி என்னைப் பார்த்து ஏன் பொறாமைப்படுகிறாள் என்று வருத்தமாக இருக்கு.”

“பிரச்சினை உண்வீட்டில் இருந்துதான் வரும் அக்கா கல்யாணம் செய்யாமல் தங்கச்சி எப்படி கல்யாணம் செய்வது என்ற நிலைப்பாட்டைத்தான் அன்றி முன் வைப்பாங்க.”

“முரளியும் அக்கா பக்கம் தான் பேசுவான். அக்காவுக்குக் கல்யாணம் நடக்கும்வரை என்னால் காத்திருக்க முடியாது எங்க கல்யாணம் எவ்வளவு விரைவாக நடக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு விரைவாக நடக்கவேண்டும்.”

“அவசரப்படக்கூடாது வாணி.”

“இல்லைப் பிரசாந் நான் ஏன் ஆசையை அடக்கிக் கொண்டு இருக்கவேண்டும் அது என்னால் முடியாது. அக்கா படிச்சு முடிச்சு மாப்பிள்ளை பார்த்து..... அதற்கு எவ்வளவு காலம் செல்லும்?”

அவ்வளவு காலத்தை ஏன் வீணாக்க வேண்டும் நான்- நீ பக்கத்தில் ஆயத்தமாக இருக்கிறாய் ஏன்

என் வாழ்க்கையை நான் தள்ளிப் போடவேண்டும். ஒருவருக்காக ஒருவர் காத்திருப்பது சுத்த முட்டாள் தனம் நாள் போகப்போக கல்யாண ஆசையே மங்கிப்போகும்.

அன்றி என்ன சொல்கிறாங்க?''

“வாணியும் விரும்பினால் கல்யாணம் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்ல மாட்டேன். தங்கச்சிக்கு ஒருவழி செய் அப்பா இல்லாத பெண் நீதான் வாழ வைக்கவேண்டும் என்று சொன்னாங்க.”

“மெதிலியின் கல்யாணம் ஒரு பிரச்சனையே இல்லை அவள் கல்யாணத்தை நானே நடத்திவைப் பேன் சின்னப்பிள்ளை தானே அவள். அதற்கு இடையில் காசைச் சேர்த்துவிடலாம். அன்றி சீத ஜத்தை எதிர்பார்ப்பாங்களா?''

“பொம்பிளை தானே எதிர்பார்ப்பாங்க.”

“நீ எதிர்பார்க்கவில்லையா?''

“இப்படிப் பச்சையாகக் கேட்டால்.....''

“பின்னே சுடப்பண்ணியா கேட்க முடியும்?''

“சொல்லு உனக்குச் சீதனம் வேண்டுமா?''

“தந்தால் நல்லது.”

“ஏன் நான் உனக்குப் போதாதா?”

“இன்னொருத்தியையும் செய்தால் நல்லாய்த் தான் இருக்கும் உனக்குச் சம்மதம் என்றால் எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை!

“அடிவாங்கப் போகிறாய்.”

“நான் உனக்குப் போதாதா என்று நீதானே கேட்டாய்.”

சீதனம் வாங்காமல் நான் மட்டும் போதாதா என்று தான்கேட்டேன் ஏன் இப்படி பொம்பிளைகள் என்றால் அவைகிறீங்களோ தெரியவில்லை. எல்லாப் பெண்களிடமும் கிடைக்கின்ற இன்பம் ஒரே மாதிரியாகத்தானே இருக்கும்.”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது ஏதோ இருக்கு. அதை விடு. சீதனம் வாங்காமல் செய்தால் பிழைக்கத் தெரியாதவன் என்று சொல்வார்களே.”

“மற்றவர்களுக்காகவா வாழப் போகிறாய். வினையாட்டு இல்லை. சொல்லு பிரசாந்.”

“பைத்தியம் எனக்கு எதற்கு சீதனம்.”

“அதுதானே பார்த்தேன் என்னைக் கொஞ்ச வதற்கு நீ தான் சீதனம் தர வேண்டும்.”

“வீட்டில் சொல்லி எங்க கல்யாணத்தை செய்து வைக்கும்படி கேட்போம்.”

“எதிர்ப்பு காட்டினால் யாருக்குமே சொல்லா மல் பதிலுத் திருமணம் செய்து பிறகு எழிமையாகக் கோயிலில் தானி கட்டிக் கொள்வோம். உன் அபிப் பிராயம் என்ன?”

“முதலில் உன்வீட்டு அபிப்பிராயத்தை கேட்ட பிறகு முடிவு செய்வேர்ம்.”

இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

எழுந்து நடந்தார்கள்.

“சாந்தன் அறையில் தானே தங்கப் போகிறாய்? நீ போ நான் பஸ்ஸில் போகிறேன்.”

“உன்னை அறையில் விட்டுப் பிறகு போகி றேன்.”

சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“அங்கிள் மகள் சாமினீ உன்னோடு வா, போ நீ என்று கதைப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டாள். கல்யாணத்துக்குப் பிறகு மாற்றிக் கொள் வேன் என்று சொன்னேன்.”

“உன்னால் முடியுமா?”

“முடியாது? கல்யாணத்துக்குப் பிறகும் ஒருவையில் பழகினால் கௌரவக் குறைவாக நினைப்பாயா?

நான் நினைக்கமாட்டேன். கேட்கும் மற்றவர்களுக்கு ஒருமாதிரியாக இருக்கும்.”

“மற்றவர்களை விடு. எனக்குப் போலியாக இருக்கப் பிடிக்காது. இவ்வளவு நானும் இப்படிப் பழகிவிட்டேன் எப்படி மாத்துவது?”

“பிரசாந் வாங்க, இருங்க, போங்க.....

ஊரும் நல்லா இல்லை செயற்கையாக இருக்கு பிரசாந் வா, போ, இரு. இது யதார்த்தமாக இருக்கு நான் மாத்தமாட்டேன்.”

“சரி உன் விருப்பம். என் விருப்பத்துக்கு ஒன்று செய்தால் போதும்.”

“அதெல்லாம் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் தான்,”

“ஓ நான் அதைச் சொல்லவில்லை.”

“பின்னே?”

“கல்யாணத்துக்குப் பிறகு ஸ்கேட் அன்பிளவுஸ் போடக்கூடாது.”

“‘ஓன்றுமே போடாமல் உண்ணோடு இருக்கலாம்.’’

“‘வெளியே அப்படி வந்தால் பைத்தியம் என்று தான் நினைப்பாங்க.’’

“‘சீச்சீ நான் என்ன.....’’

“‘தெரியும். இதை நீ சொல்லத் தேவையில்லை கல்யாணத்துக்குப் பிறகு ஸ்கேட் அன் பிளவுஸ் போடவே மாட்டேன். யசழ்ப்பாணத்தில் இப்போ நாலு பிள்ளை பெத்தவங்ககூட ஸ்கேட் அன் பிளவுஸ் போட்டுக்கொண்டு தெருவில் நடமாடுகின்றார்கள் எனக்கும் அது சரி என்று படவில்லை.’’

“‘புருஷன்மார் தான் மனைவிமாரிடம் சொல்லித் தடுக்க வேண்டும். இதற்குக் கூடவா சட்டம் கொண்டுவர முடியும்? சமூகப் பண்பாட்டை சமூகம் தானே உணர்ந்துகாப்பாற்ற வேண்டும்.’’

“‘வா கடையில் சாப்பிட்டு போவோம்.’’

“‘வேண்டாம் வீட்டில் சாப்பாடு இருக்கும். உணக்குப் பார்சலைக் கட்டிக் கொண்டு வா.’’

கடையில் நுழைந்து பார்சலூடன் வந்தான்.

“‘இடியப்பமா?’’

“‘உம்.’’

“கழுத்தில் தாவியைக்கட்டு நான் சமைத்துப் போடுகிறேன்.”

கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்தார்கள்.

“இப்போ ஏழு மணி தானே ரீ போட்டுத் தாரேன் குடித்துவிட்டுப் போ...”

“நாளைக் காலையில் வா கோயிலுக்குப் போய் வருவோம்.”

குனிந்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

“சரி கவனமாகப் போ.”

“குட்ணெட்.”

“வாங்க தம்பி.”

வீட்டு அங்கிள் தான் வரவேற்றார்.

“வாணி இருக்கிறாங்களா?”

“உள்ளே தான் இருக்கிறாங்க.”

“நின்றால் அங்கிஞான் கதைக்க வேண்டி வரும் என்று கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தான்.

வாணி இல்லை. நேடியோவைத் திருக்கினான்.

குளியல் அறைக்குள் இருந்து.

“யார் பிரசாந்தா?”

இவன் பதில் சொல்லவில்லை.

கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

பிரசாந்தைக் கண்டதும்

“இரு குளித்துவிட்டு வருகிறேன்.”

“கிளிக்.”

பாத்ரூம் கதவு சற்று திறந்து கொண்டது.

கையை நீட்டியவன்.

“பிரசாந் மேசையின் மேல் இருக்கும் ஆடை களை எடுத்துத் தா.”

எழுந்து வந்தவன் ஆடைகளைப் பார்த்ததும் “நீயே எடு” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான்.

“ஏய் பிகு பண்ணிக்காதே எடுத்துத் தா.”

வேறுவழி இல்லாமல் எடுத்து கையில் கொடுத்து விட்டு வந்தமர்ந்தான்,

“ஆசையே இல்லாதலன் மாதிரி நடிக்காதே”
என்றபடி அவன் காதை முறைக்கினாள்.

“கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் உன்னைப் பார்த்
துக் கொள்கிறேன்.”

“எட்டு மணியாச்சு இவ்வளவு நேரமும் என்ன
செய்தாய்?”

“ராத்திரி படுக்கும்போது பதினெணாரு மணி.”

“ஏன்?”

“நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு அம்மாவுக்கு
கடிதம் எழுதினேன். மேசைமேல் இருக்கு எடுத்துப்
பார். பிழை இருந்தால் சொல்.”

“நான் என்ன பார்க்கிறது நீ எழுதினால் சரி
யாகத்தான் இருக்கும்.”

“நீயும் படித்துப் பார்.”

எடுத்து வாசித்தான்.

“என்ன இப்படி எழுதி இருக்கிறாய்?”

“விபரமாக எழுதி இருக்கிறேன் சம்மதித்தால்
சரி இல்லை இரண்டு மாலையோடு கல்யாணம்
நடக்கும்.”

“கொஞ்சம் அனுசரித்துப் போவது நல்லது வாணி.”

“இல்லை பிரசாந் என் குடும்பத்தில் ஒவ்வொரு வரைப் பற்றியும் எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். அண்ணா முரளி சுத்த சுயநலக்காரன். அக்கா ரூபினி பொறாமைக்காரி, அம்மா கோபக்காரி. யாருமே தூரநோக்கோடு சிந்தித்து செயல்பட மாட்டாங்க. என் கல்யாணத்தைத் தள்ளிப்போடுவதால் யாருக்கு என்ன நன்மை? காலம் தான் வீணாய்ப்போகும் யாழிப்பாணத்தில் அக்காமாருக்காக தங்கச்சி காத் திருப்பதால் தான் பாதிப்பேருக்கு கல்யாண வாழ்க்கையே தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருக்கு. அக்கா வுக்கு கல்யாணம் நடக்காவிட்டால் தங்கச்சிக்கும் நடக்கக்கூடாதா? அறிவு பூர்வமாக சிந்தித்துப்பார். எந்தவிதத்திலுமே நியாயம் இல்லை.”

“இந்தக் கடிதத்தை இப்போ அனுப்பப் போவதில்லை திகதி போட்டிருக்கிறேனா பார்? வேறு ஒரு கடிதம் தான் அனுப்புகிறேன்.”

“அதில் என்ன எழுதி இருக்கிறாய்?”

“பிரசாந் வசதியான அறை எடுத்து தந்த பிறகு சிநேகிதன் சாந்தனோடு கண்டிக்குப் போய்விட்டார். ஒருமாதத்துக்குப் பிறகு தான் வருவதாகச் கொண்னார். அறை வசதியாக இருக்கு வங்கிக்குப் போய்வர சுகம். மிகுதி அடுத்த கடிதத்தில்.”

“சம்பளத்தைப் பற்றி எழுதவில்லையா?”

“இல்லை ஏன் எழுத வேண்டும்?”

“நீ ஏதாவது சொன்னாயா?”

“பத்தாயிரம் சம்பளம் என்று சொன்னேன்.”

“நீ ஒரு முட்டாள் எதற்காகச் சொன்னாய்? அம்மா பணத்தாசை பிடித்தவங்களன்னிடம் இருந்து எவ்வளவு பணம் மாதா மாதம் வரும் என்று கணக்குப் பார்த்திருப்பாங்க.”

“தாய்க்கு மறைப்பது சரியில்லை வாணி.”

“பிரசாந் என் அம்மாவைப் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்த நீயுமா இப்படிப் பேசுறாய். உன் அம்மா வைச் சொல்லு வாயில்லாப் பூச்சி கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்ளும் சுபாவம்.”

“எப்படியோ காச அனுப்பத் தானே போகிறாய்?”

“பத்தாயிரத்தையும் அனுப்பச் சொல்லி கடிதம் வரும் சம்பளம் முழுவதையும் அனுப்பிவிட்டு நான் என்ன காற்றையும் தண்ணீரையுமா சாப்பிடுவது.”

“அப்படி எழுதமாட்டாங்க.”

“என்ன சொன்னாய்? அப்படி எழுத மாட-

டாங்களா? கடிதம் வந்ததும் உன் முகத்தில் விட்டு எறிவேன் அப்போ பார் அம்மாவின் குணத்தை.”

“என் அம்மாவைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் பிரசாந். பெத்த தாய் தான். அதற்காக எல்லா நல்ல குணங்களும் என் அம்மாவிடம் இருக்கு என்று பொய் சொல்ல நான் தயாரில்லை.”

“அன்றி நல்லவங்க வாணி.”

“மூஞ்சியைப் பார். அப்படியே உன்னைப் போட்டு கும்மலாம் போல் இருக்கு.”

“சரி விடு. கோயிலுக்கு போகலாம் வா.”

“-----”

“கோயிலுக்கு போகும் பொழுது அமைதியான மனத்தோடு போகவேண்டும்.”

“எப்படி அமைதி இருக்கும் நீ தான் உள்ளில்லை வந்திருக்கிறாயே. பத்து மாதத்தில் ஒருலட்சம் இருபது மாசத்தில் இரண்டு லட்சம் என்று கணக்குப் பார்த்திருப்பா. அம்மா அக்காவின் கல்யாணத்துக்கு என்னை வைச்சே பணம் சேர்த்திடவாம் என்று முடிவே செய்திருப்பா.”

“நான் உன்னோடு வாழ்வதைப் பற்றி கனவு கண்டு கொண்டிருக்க நீ கெடுத்திட்டாயே பிரசாந்.

நீ ஏன் என் ஆசைகள், கணவுகளைப் புரிஞ்சுக்கிறாய் இல்லை. எனக்கும் ஆசைகள் இருக்கு. வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்புஇருக்கு. ஜ்யோ என் மனசை உணர்ச்சியை உனக்கு எப்படி சொல்லதென்று புரியாமல் தவிக்கிறேன்..”

“பொய் சொல்ல மனம் வரவில்லை அதுதான் உண்மையைச் சொன்னேன்.”

“தப்பு பிரசாந். பொய் சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் பொய் சொல்லத்தான் வேண்டும். அப் போதுதான் இந்தச் சமுதாயத்தில் ஓரளவுக்காலது வாழ முடியும். உண்மையைச் சொன்னால் அவ்வளவு தான். காலின் கீழே போட்டு மிதித்துவிட்டு தங்கள் காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு போய் விடுவார்கள்.”

உண்மை, தர்மம், சத்தியம், எல்லாம் பேசவும் வாசிக்கவும் கேட்கவும் நல்லாக இருக்கும். வாழ்க்கை நடைமுறையில் சரிப்பட்டு வராது. பெத்த தாயாக இருந்தால் என்ன பிள்ளையாக இருந்தால் என்ன. எல்லோரும் தங்களுக்கு வசதியாகத்தான் சிந்திக்கி றார்கள். இதை சரி என்று சொல்லவில்லை. பிழை என்று எனக்கும் தெரிகிறது. ஆனால் என்ன செய்வது சமுதாயம் அப்படி மாறிவிட்டது. பிள்ளைகளும் பெத்த தாய் தகப்பனை கவனிப்பதில்லை பெத்தவங்களும் பிள்ளைகளை வைத்து உழைத்து

பிற்காலத்துக்குச் சேர்க்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத் தில் இரண்டும் நடந்து கொண்டிருக்கு. இல்லை என்று உன்னால் சொல்லமுடியுமா?

யதார்த்தத்தை புரிஞ்சு கொள் பிரசாந்.

சரி விடு. அம்மாவுக்கு எப்படி பதில் எழுதுவது என்று எனக்குத் தெரியும். வா கோயிலுக்கு போய் வருவோம்.”

“.....”

“என்ன பேசாமல் வருகிறாய். கோவம்மா?”

“பிரசாந் எனக்கு தெரியும் நீ எல்லாரையும் நல்லவங்கள் என்று நினைக்கிறாய் அது தப்பி. உன் ஞுடைய பெரிய பலவீனமே அது தான். மற்றவர் கள் எது சொன்னாலும் நம்புகின்ற மாதிரி காட்டிக் கொள்ள வேண்டும் ஆனால் முழுமையாக நம்பக்கூடாது. நான் உன்னை வைத்துத்தான் என் வாழ்க்கை என்ற ஆசை வலையைப் பின்னி வைத் திருக்கிறேன். நீ கொஞ்சம் அவதானமாக நடந்து கொள்.”

கோயிலில் வழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள்.

வாணிக்கு அறைக்குப் போக விருப்பம் வர வில்லை.

“வா ஏதாவது தியேட்டரில் படம் பார்த்து விட்டுப் போவோம்.”

“நீ இன்றி நான் இல்லை.”

“வா இந்தப் படத்தைப் பார்ப்போம்.”

“சாந்தனுக்கு எவ்வளவு யணம் கொடுக்க வேண்டும்?”

“அதை நான் கொடுப்பேன்.”

“பிரசாந் என்னையும் உன்னையும் என்பிரித் துப் பார்க்கிறாய். நானே உனக்குச் சொந்தம் என் உழைப்பும் உனக்குத் தானே.”

“சொல்லு எவ்வளவு?”

“ஐம்பதாயிரம்.”

“வங்கியில் லோன் எடுத்துக் கொடுப்போம் மாதாமாதம் சம்பளத்தில் கழிப்பார்கள். பெரிதாகப் பாதிப்பு வராது.”

“சாந்தன் உனக்கு ஒரு வேலை எடுத்துத் தருவானா?”

“கண்டியில் இருக்கு வரச் சொல்கிறான்.”

“கண்டிக்குப் போக வேண்டாம் கொழும்பில் என்றால் இரண்டு பேருக்கும் வசதி. உன்னைக் கண்டிக்கு அனுப்பி விட்டு இங்கே என்னால் தனியே இருக்க முடியாது. காசு கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை கொழும்பில் வேலை கிடைத்தால் நல்லது.”

படம் தொடங்கியது.

■■ம் முடிந்து வெளியே வர எதிரே சாந்தன் வந்தான்.

“இங்கேயே நில்லு அவனோடு பேசிவிட்டு வருகிறேன்.”

பதினைந்து நிமிடத்தில் வந்தான்.

பக்கத்தில் ஒரு கொம்பனியில் வேலை இருக்காம் சம்பளம் குறைவு என்று சொல்கிறான்.

பரவாயில்லை பிரசாந் வேலையில் சேர். அறையில் சும்மா இருக்காமல் கிடைக்கின்ற வேலையில் சேர்ந்து கொள். வேறு இடத்தில் வேலை கிடைத்தால் இந்த வேலையை விடலாம்.

“சரி நீ அறைக்குப் போ நான் பிறகு சந்திக்கிறேன்.”

“என்னம்மா வாணி இவ்வளவு நேரமும்கோயில் கும்பிட்டர்களா?”

“இல்லை அங்கிள் கோயிலுக்குப் போய்க் குழ்
சிட்டு பிறகு படம் பார்த்தோம்.”

“பிரசாந் எங்கே?”

“அறைக்குப் போகிறார், என்ன இருந்தாலும்
யாழ்ப்பாணக் கோயில்களில் உள்ள தெய்வீக சூழ
நிலை கொழும்பில் இல்லை அங்கிள்.

சொந்த மண்ணை நேசிக்கும் ஒவ்வொரு மணி
தனதும் ரத்தத்தில் ஊறிப்போன சுபாவம்.”

“டெட்டக் டொக்.”

அப்பொழுதுதான் வேலை முடிந்து ஆடைகளை
களைந்து கொண்டிருந்தாள்.

சேலையைக் கட்டிலில் போட்டுவிட்டு யாராக
இருக்கும் என்ற ஜோசனையோடு சாவித்துவாரத்
தினுடாகப் பார்த்தாள்.

“பிரசாந்!”

மனம் கொள்ளா மகிழ்ச்சியுடன் பட்டென்று
கதவைத் திறந்தாள்.

“நூறு வயசு உனக்கு, கொஞ்சம் முன்புதான்
உண்ணை நினைத்தேன் வந்து நிற்கிறாய்.”

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்? ”

“அட ஸாரி பிரசாந்.”

ஸ்கிறினுக்குப் பின்னால் போனாள்.

“யார் கதவைத் தட்டுவது என்று சாவித்துவா ரத்தினால் பார்த்தேன். நீ நின்றாய் சந்தோஷத்தில் கதவைத் திறந்திட்டேன். நீ வருவதற்கு ஒரு அடி முன்னால் தான் நான் வேலையில் இருந்து வந்தேன். தப்பா நினைக்கிறாயா? ”

“இல்லை.”

“எனக்கும் தெரியும் நீ தப்பா நினைக்கமாட டாய் என்று அப்படி நினைத்திருந்தாலும் கவலை இல்லை. நீ தானே பார்த்தது.”

“சிரித்துக் கொண்டே கதிரையில் அமர்ந்தான்.”

“என் சிரிக்கிறாய்? என்று கேட்டபடி கட்டிலின் ஓரத்தில் அவன் அருகே அமர்ந்தாள்.”

“உன்னைப் பார்த்தாலே தெரிகிறது சந்தோஷமாக இருக்கிறாய் என்று.”

“பின்னே இருக்காதா. கைநிறையச் சம்பளம் கண்குளிர நீ எல்லா வசதிகளுடனும் இந்த அறை.”

“பிரசாந்! அதிஷ்டம் உன் வடிவில் என் வாழ்க்கை என்ற வசந்த காலக் கதவைத் தட்டும் போது திறந்திட்டேன். சந்தோஷத்துக்கு எந்தக் குறையும் வராது.”

“மறந்தே போய்விட்டேன்” என்றபடி எழுந்து போனாள்.

“இதை வாங்கிக் கொள்.”

“என்ன இது” என்றபடி வாங்கிப் பிரித்தான்.

“சம்பளம் எடுத்து விட்டாயா?”

“ம் நேற்றுத்தான் எடுத்தேன். இதில் இருந்து ஒருதாள் கூட எடுக்கவில்லை.”

“ஏன்?”

“உன் கையில் தந்த பிறகு உன்னிடம் இருந்து வாங்கவேண்டும் என்று தான்.”

“என்ன பார்க்கிறாய்? இங்கே எனக்கென்று யாருமே இல்லை. எல்லாமே நீதான். உன் வாயால் நல்லாய்திரு என்று சொன்னால் அதுவே போதும்.”

“வாணி எல்லாச் செல்வங்களும் பெற்று சந்தோஷமாக வாழ்வாய்.”

“தாங்ஸ் பிரசாந்தி!” என்றபடி அவன் தோளின் சாய்ந்தாள்

“இவ்வளவு நாளும் எங்கே போனாய்?”

“போகிற இடத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கலாமே. இன்று வருவாய் நாளை வருவாய் என்று ஒவ்வொரு நாளும் காத்திருந்து ஏமாந்து போவேன். உனக்கு என்னவோ ஏதோ என்று பயந்தேன்.”

“வேலையில் சேர்ந்திட்டேன்.”

“அப்படியா! கடிதம் போட்டிருக்கலாமே?”

“முச்சவிட நேரமில்லை. ஏற்றுமதிக் கொம்பனி. அவசரமாக முடிக்க வேண்டியதால் இரவுபகலாக செய்து முடித்தோம் தூங்கி ஐந்து நாளாச்சு.”

“மூன்று கிழமையாக வேலையா?”

“உம் தூக்கம் வருகுது படுக்கட்டுமா?”

“என்ன கேள்வி? கட்டிலில் படு.”

“வேண்டாம் இங்கே படுக்கிறேன் தலையணை ஒன்று தா” என்றபடி தரையில் படுத்தான்.

“பிரசாந் என்ன இது எழும்புகட்டிலில்படு.”

“வேண்டாம் வாணி வெயர்வை அழுக்கு குளிக்க வேண்டும். ஏன் உன் கட்டிலை அழுக்காக்க வேண்டும்?”

“பைத்தியம் மாதிரி பேசாதே. அதொன்றும் அழுக்காகாது.” என்று சொல்லியபடி குனி ந்து அவன் கையைப் பிடித்துத் தூக்கினாள் “எழுந்திருப்பிரசாந்.”

மறுக்கமுடியாமால் எழுந்து கட்டிலில் படுத்தான்.

“இப்பவும் உண் நுடையது என்னுடையது என்று பிரிச்சத்தான் பார்க்கிறாய் என்ன?” என்று கேட்டபடி காலில் உள்ள “கு” வைக் கழற்றி னாள்.

“இருக்கட்டும் விடு வாணி.”

“நீ ஒரு விபரந் தெரியாதவன்.”

“வேலையில் இருந்து வந்ததும் எல்லாவற்றையும் கழற்றி ஏறிந்துவிட்டு சில் என்ற குளிர்நீரில் குளித்தால் தான் எனக்குப் புத்துணர்ச்சியாக இருக்கும்.”

“குளித்துவிட்டு வருகிறேன் நான். பிறகு நீயும் குளித்துப்பார் நான் சொல்வதை ஒத்துக் கொள் வாய்.”

.....

அவன் குளித்து முடித்துவிட்டு வெளியே வந்த பொழுது அவன் அலுப்போடு படுத்திருந்தான்.

“பிரசாந் நான் குளித்துவிட்டேன் நீ போய் குளித்துவிட்டு வாயேன்.”

எழுந்து குளியல் அறைக்குப் போய் வந்தான்.

வாணி சொன்னது போல் மனமும் உடலும் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது. ஒருவித உற்சாகம் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது.

ரேபிள் காற்றாடியை சூழல் விட்டாள். மெல்லிய காற்று தடவிக் கொண்டு ஓடியது.

சிரித்துக் கொண்டான்.

“என்ன ஜாலியாக இருக்கா?”

“கழுத்தில் தாவியைக் கட்டு இன்னும் ஜாலியாக வைச்சிருப்பேன் உன்னை.”

“பிரசாந் உன்னிடம் எவ்வளவு பணம் வந்தாலும் உண்மையான ஒரு பெண் தருகின்ற இல்லற சுகத்தை எங்குமே உன்னால் பெறமுடியாது. நல்ல மனவிழுத்தியால் தான் ஒரு கணவனுக்கு இல்லற வாழ்க்கையில் முழுமையான சுகத்தை இன்பத்தை அள்ளி வழங்க முடியும். மனவியை வெறும் காம ஆசையை, காம வேகத்தை தீர்த்துக் கொள்ளும் ஒரு போகப் பொருளாக நினைக்காத ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் மனவிழுத்தாக இனிப்பாள். நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“பெரும்பாலான வீடுகளில் கணவன் மனை விக்கு இடையே அடிக்கடி சண்டை நடக்கிறதே அது ஏன்?”

“நான் இப்போ கதைப் புத்தகங்கள் படிப்ப தில்லை இதைப்பார். “இல்லற வாழ்க்கை என்றால் என்ன?”

“இதைப்பார் “உன் வாழ்க்கைத்துணை எப் படிப் பட்டவர்?” இது போன்ற புத்தகங்களைத் தான் படிக்கிறேன்.”

“நிறைய விஷயங்கள் இருக்கு.”

“நீ கேட்ட கேள்விக்குக் கூட பதில் இருக்கு இந்தப் புத்தகத்தில்.”

“வாசித்ததைச் சொல்.”

“சிலர் திருமண உறவை அளவுக்கு மிஞ்சிய கற்பணகளோடு எதிர்பார்ப்புக்களோடு ஆரம்பிக்கிறார்கள் முதல் இரவில் அட இவ்வளவு தானா என்று ஏமாற்றமடைந்து விடுகிறார்கள் அதுவே வாழ்க்கையில் சலிப்பையும் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்துகிறது.

சில இடங்களில் பெண்கள் சலிப்படைகிறார்கள் சில இடங்களில் ஆண்கள் சலிப்படைகிறார்கள் இரண்டு பேருமே சலிப்படையும் இடங்களும் உண்டு. வாழ்க்கையைப்பற்றி சரியான பாதையில் சிந்திக்

காததே காரணம். சில இடங்களில் தாழ்வு மனப் பான்மை, உயர்ந்த மனப்பான்மைகளும் குடும்பச் சிக்கலுக்கு வழி வருக்கிறது. பொருளாதாரமும் காரணமாக அமைவதுண்டு.”

“இந்தப் புத்தகதைப் படித்துப்பார் பலவிஷயங்கள் உனக்குத் தெரியவரும்.”

“சரி! திருமணத்துக்கு பிறகு நமக்கிடையே பிரச்சினை வராது என்று எப்படிச் சொல்வது?”

“அந்தக் கவலை உனக்குத் தேவையில்லை எந்தப் பிரச்சினையும் வர நான் இடம் தர மாட்டேன். எல்லா விஷயத்திலும் நீயே முடிவெடு நான் எதுவுமே சொல்லமாட்டேன். நீமுடிவெடுத்து பிழை வந்தாலும் குற்றம் சொல்லவோ சுட்டிக்காட்டி உன் மனசை நோக்கிக் கூட்டேன். மொத்தமாகச் சொல்வதானால் படுக்கை அறையில் நல்ல மனைவி யாக உன் பிள்ளைகளுக்கு அன்பான தாயாக மட்டும் இருப்பேன் போதுமா?”

“யாராவது காதில் பூ வைச்சிருப்பவனுக்கு போய் சொல்லு.”

“என்ன? என்ன? நீங்னளை நம்பவில்லையா?”

“கழுத்தில் தாவிகட்டும் வரை பூனைமாதிரி இருப்பாங்க. தாவிகழுத்தில் ஏறிவிட்டதோ அவ்வளவுதான் ராஜாங்கம் தொடங்கிவிடும்.”

“திருமண வைபவத்தில் கூட தாலிகட்டிய பிறகுதானே காலைப்பிடித்து அம்மியில் வைக்கச் சொல்கிறார்கள் கால் விரல்களில் மெட்டியைப் போடச் சொல்கிறார்கள்.”

பெலத்துச் சிரித்தாள்.

“வாணி மெதுவாகச் சிரி.”

“நெஞ்சிலும் மடியிலும் சுமக்கிறார்களே; உங்க ஆசைகளைத் தீர்த்து வைக்கிறார்களே பெண்கள் அவர்களின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டியது ஆண்களின் கடமை இல்லையா? வாழ்நாள் முழுவதும் இவளை சந்தோஷமாக வைத்திருப்பேன் என்று அக்கினி சாட்சியாகத் தானே தாலிகட்டி உங்க மனவியாக ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள். சாகும் வரை அவள் உங்க உடமை தானே. அவள் கண்களில் ஏன் கண்ணீரை ஒடவிடுகிறீர்கள். அவள் மனதை ஏன் நோகடிக்கிறீர்கள். குடும்பத்தில் பெண்கண்ணீரோடு வாழ்ந்தால் எந்தக் குடும்பம் உருபு படும். குடும்பத்தில் எப்படி நிம்மதி இருக்கும்?”

“தப்பம்மா உன்னிடம் பேச்சுக் கொடுத்ததே தப்பு. கல்யாணமும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம் ஆளை விடு.”

“அதெப்படி விடுவது. கல்யாணமே ஆணோடு தானே நடக்கவேண்டும். ஆண்கள் இல்லாவிட்டால் எங்களுக்கு ஏது இன்பம்?”

“என்ன நீ இரண்டு பக்கமும் கதைக்கிறாய்.”

“இப்ப புரிஞ்சுதா? இதுதான் உலகம். ஆனாலுக்கு பெண்தேவை பெண்ணுக்கு ஆண்தேவை. ஒன்றில் வாமல்மற்றது வாழ முடியாது. இயற்கையின் நியதி அதுதான். சரி நீ படுத்து ஓய்வெடு.”

.....

ஜந்து நிமிடத்தில் தூங்கிப் போனான்.

ஆச்சரியமாக இருந்தது அவனுக்கு எப்படிப் படுத்த உடன் தூங்கி விடுகிறான் என்று.

இவனுக்கு கல்யாண ஆசை இருக்கு ஏன் சில நேரங்களில் பின்னடிக்கிறான்.

என் அருகிலேயே இவனை வைத்திருந்தால் தான் என்னை விலகிப் போகமாட்டான்.

இரவு எட்டு மணிக்கு எழுந்தான்.

“பிரசாந் இரவு இங்கேயே இரு விடிந்த பிறகு போகலாம்.”

“பஸ்ஸில் போய் விடலாம்.”

“நீ போக வேண்டாம்.”

“இல்லை வாணி சரி இல்லை அங்கினும் அன்றீ யும் தப்பா நினைப்பாங்க.”

“அவங்க ஒன்று மே நினைக்க மாட்டாங்க.
விபரமாக எல்லாம் சொல்லி விட்டேன்.

என்ன இப்படித் தூங்குகிறாய். வேலை
கஸ்டமா?”

“எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க கஸ்டம்தான்.”

“அடித்துப் போட்ட மாதிரி உடம்பெல்லாம்
நோகுது.”

“கஸ்டமாக இருந்தால் விட்டுவிடு வேலையை
எனக்கு நல்ல வேலையை எடுத்துத் தந்துவிட்டு நீ
ஏன் கஷ்டமான வேலை செய்கிறாய்?”

“உன்தலை எழுத்து நல்லவேலை கிடைச்சது.
என்தலைவிதி கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று பலவு
இருந்தால் அனுபவிக்க வேண்டும்.”

“வேண்டாம் பிரசாந் விட்டுவிடு வேறு நல்ல
வேலை வந்தால் போ.”

“என்ன காயம் இது?”

“படிகளில் ஏறி இறங்கும்போது கால்தடக்கி
விட்டது.”

“விழுந்திட்டாயா?”

“ம..”

“வலி இருக்கா?”

“சண்டிச் சண்டி வலிக்குது.”

“கொஞ்சம் இரு. விள்ரோஜினோ கிறிம் தடவி கூடாகத் தேய்த்து விட்டால் வலி போயிடும்.”

பார்வையர்ல் அவனை அளந்தாள்.

எல்லா வேலையிலும் கஷ்டம் இருக்கு. என் வேலையில் கொஞ்சம் அதிகம் அவ்வளவு தான்.

“அம்மாவுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டுமா?”

“உன் விருப்பம்.”

“பிரச்சினை வந்தால்.”

நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

“சில காலம் தள்ளிப் போட்டால் என்ன?”

“நல்ல காரியத்தை தாமதிக்கக் கூடாது.”

நீயே தடை போடுவாய் போலிருக்கு!

தடை சொல்லவில்லை தள்ளிப்போடச் சொல்கிறேன்.

“ஏன் தள்ளிப் போடனும்? எனக்கு விருப்பமில்லை.”

“கண்டிக்குப்போனால் எப்போ வருவாய்? ”

“அது சொல்லமுடியாது. என் முகவரியையும் தொலைபேசி இலக்கத்தையும் தருகிறேன் அவசரம் என்றால் தொடர்பு கொள். விடிந்ததும் நான் போய் விடுவேன். சம்பளத்தை நீயே வைத்துக் கொள். முதல் சம்பளம் உன் விருப்பப்படியே செலவு செய். வங்கியில் வேலை செய்கிறாய் நிறைய சேலை வாங்கி கட்டிக் கொண்டு போ. பலபேர் வந்து போகின்ற இடம் அழகாகத் தோற்றுமளிக்க வேண்டும்.”

“அன்றி அல்லது சாமினியை புடவைக்கடைக்கு அழைத்துப் போ.”

“காசு இருக்கிறது என்று கண்டபடி செல வழித்து விடாதே! மாதாமாதம் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை சேமிப்பில் போட்டு வா அவசரத்துக்கு உதவும்.”

“என்னவோ தெரியவில்லை பிரசாந் இந்த சம்பளம் காசு எல்லாத்திலும் ஆர்வம் இல்லை நீயே எனக்குப் பெரிதாகத் தெரிகிறாய். பணம் வரும் போகும் வாழ்க்கை அப்படி இல்லை. ஒரு முறைதான் வரும். அதற்கு அதிஷ்டம் செய்திருக்கும் உன்னோடு வாழும் வாழ்க்கையைத்தான் அதிஷ்டமாகக் கருதுகிறேன். மனவி மட்டுமல்ல

கணவன் அமைவது கூட இறைவன் கொடுக்கும் வரம் தான்.

அவன் கன்னங்களை மெல்லச் சைக்களில் ஏந்தி வான்.

அவன் உள்ளங்கைகளை முத்தமிட்டான்.”

“பணம் தேவையென்றால் எடுத்துப் போ.”

“புது வருஷம் வருகுது அப்போ உன்கையால் கைவிசோசம் வாங்க வருவேன் அப்போது தா வாங்கிக்கொள்கிறேன். நல்ல மன சோடு ஒரு பெண் பணம் தந்தால் செல்வம் பெருகும் என்று சொல்வார்கள்.”

இருந்துபார் இந்த வருடத்தோடு என்கையால் கைவிசோஷம் வாங்கிய பிறகு.”

“பணக்கஷ்டம் என்பதே உனக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் வரவே வராது.”

“எப்படி அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்கிறாய்?”

நீ தானே என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாயே பணத்துக்கு எப்படி குறைவரும் இந்த வருஷம் இல்லைவாழ்நாள் முழுவதும் நானே வருடா வருடம் கைவிசோஷசம் தருவேன்.”

அவசர அவசரமாக இருவரும் ஆயத்த மானார்கள்.

“உன் சாப்பாடுகள் எல்லாம் எப்படி? ”

“கடை தான்.”

“ஓழுங்காகச் சாப்பிடு நேரம் தப்பிச் சாப்பிட்டால் அல்சர் வந்துவிடும்.”

“கேன் பேக்கைத் தூக்கித் தோளில் போட்டாள்.”

“நீ வாங்கித் தந்தது எவ்வளவு உதவியாக இருக்கு? ”

அவன் கால் தடக்கியது.

பிரசாந்த.....

“அவருக்கு ஒருமாதிரியாக இருந்தது.

கொஞ்சம் இரு.”

“திருநீறு எடுத்து வந்து நெற்றியில் பூசி விட்டாள்.

கதவைப் பூட்டியவள்.....

அவதானமாக நடந்து கொள்.

வங்கியில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே உடம்பு அளவாகக் கொதிக்கத் தொடங்கி யது. ரெவிபோன் சுழற்றினாள்.

“ஹலோ.”

“யார் பேசுகிறது?”

“பிரசாந், நான் தான் வாணி பேசுறேன்.”

“என்ன வாணி இப்போது தான் வந்து சேர்ந்தேன் என்ன விஷயம்?”

“உடனே புறப்பட்டு வா உடம்பு அனலாகக் கொதிக்குது. அரைநாள் லீவு போட்டு அறைக்குப் போகிறேன். என்னால் தாங்க முடியவில்லை. நீ பக்கத்தில் இருந்தால் நல்லது.”

“நீ அறைக்குப் போகாதே வங்கி ஓய்வு அறையில் இரு. நான் உடனே புறப்பட்டு வந்து கூட்டிப் போகிறேன். நீயாக பஸ்ஸில் புறப்பட்டு போயிடாதே வழியில் ஏதாவது நடந்தால் கஷ்டமாகிப் போயிடும்.”

“சரி நீ வா நான் வங்கியில் இருக்கிறேன்.”

அவசரமாகப் புறப்பட்டு வங்கிக்கு ஓட்டோ வுடன் வந்தான்.

அவள் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு ஓட்டோவுக்கு வந்தபோது சுரம் கடுமையாக இருந்து

தது. நேரே மருத்துவமனைக்குவந்தான். டாக்டர் சோதித்து விட்டு மருந்து எடுத்துக் கொடுத்தார் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டு வாசலில் ஓட்டோவில் இருந்து இறங்கியபோது சோர்ந்து போனாள். மெல்ல இறக்கி அணைத்துக்கொண்டு வந்து கட்டிலில் படுக்க வைத்தான்.

இரவு காய்ச்சல் சற்றுக் குறைந்திருந்தது.

ஞன்று நாள் காய்ச்சலில் துவண்டு போனாள்.

“உனக்கு சிரமம் தந்திட்டேனா?”

“சீச்சி ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய் இது என் கடமை தானே. எனக்கு ஒன்று வந்தால் நீ கவனிக்க மாட்டாயா?”

“உனக்கு எதுவுமே வரக்கூடாது. உன்னைப் போல் பொறுமையாகக் கவனித்துக் கொள்ளும் சபாவும் எனக்கு இல்லை.”

அவள் குரல் ரொம்பப் பலவீனமாக ஒலித்தது.

“முன்று நாளில் இப்படி ஆயிட்டியே.”

“நீ பக்கத்தில் இருந்தபடியால் இப்பவாவது சுகம் வந்திச்சு. இல்லாவிட்டால் எத்தனை நாள் சென்றிருக்குமோ.”

“அதிகம் கடைக்காதே ஓய்வு எடுத்துக்கொள்.”

“நான் இடியப்பம் அவித்துக் கொண்டு வருகி மேன்.”

அவள் பழைய நிலையை அடையும்வரை கூட இருந்தான்.

ஓரு கிழமைக்குப் பிறகு மீண்டும் வேலைக்குப் புறப்பட்டான்.

கண்ணிக்குப் போக அவன் பையைத் தூக்கிய தும் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் விம்மினாள்.

பையைக் கிழே வைத்தான்,

“வாணி இப்போ ஏன் அழுகிறாய்?”

அவளை அணைத்து ஆறுதல் சொன்னபோது நிமிர்ந்து அவன் விழிகளை நோக்கினார்.

“நான் காய்ச்சலால் துடித்தபோது நீ கண்ணீர் சிந்தியது எனக்குத் தெரியாது என்று நினைக்கிறாயா? உன்னுடைய கண்ணீர் தான் இவ்வளவு விரைவாக நான் சுகமடையக் காரணம் பிரசாந்.”

“தான் நேசிக்கும் ஒருத்தியின் வேதனையைத் தாங்கமுடியாமல் ஒருவன் கண்ணீர் வடிக்கும் அஞ்பு இருக்கே அது ரொம்ப உயர்வானது.”

“நீ இப்படியே என்கூடவே இருந்திடு.”

“இருக்கிறேன் வீட்டுக்கு கடிதம் எழுதிப் போடு.”

“கல்யாணம் முடிந்ததும் உன்கூடவே இருந்தி கூகிறேன். இப்போ போகட்டுமா?”

“ம் ரெவிபோன் செய்தால் உடனே வந்திடு வாய் இல்ல!”

“ரெவிபோன் செய்து மூன்று மணித்தியாலத் தில் உனக்குப் பக்கத்தில் இருப்பேன்.”

ஈனிக்கிழமை ஓய்வுநாள் தானே என்று ஏற்ற யைக் கூட்டித் துப்பரவு செய்தாள். சிலநேரம் பிரசாந் வரலாம் என்ற நினைப்பில் மனம் துள்ள வானொலி பெட்டியைத் திருகினாள்.

“உள்ளம் என்னும் மாழிகையில் உன்னையன்றி யார் வருவார் உன்னைத்தான் நானறிவேன் மன்னவனை...”

“வாணி! யாரோ இரண்டு பேர் வந்திருக்கிறாங்க.” என்று சாமினி ஸ்கேட்டினை விலக்கிச் சொன்னபோது யாராக இருக்கும் என்ற ஆவலுடன் வானொலியை நிறுத்திவிட்டு வெளி யே வந்தாள்.

அம்மாவையும் முரளியையும் கண்டவள் ஒரு விநாடி தடுமாறிப்போனாள்.

“வா அம்மா”

வெளியில் இருந்த கதிரையில் அமரப்போன இருவரையும் உள்ளே அழைத்தாள்.

“என்னம்மா திடீர் என்று. கடிதம் போட்டு விட்டு வந்திருக்கலாமே.”

“கடிதம் எழுதிவிட்டு வருகின்ற மாதிரியா நீ கடிதம் எழுதியிருக்கிறாய்.”

“அம்மா மெதுவாய் பேசு.”

“ஏன்? இல்லை ஏன் என்று கேட்கிறேன்.”

“மெதுவாய் ஏன் பேசனும்.”

“நீ உழைத்தால் பெரிய ஆளாகி விட்டாயா?”

“நான் அப்படி நினைக்கவில்லை.”

“உன் நடப்பு அப்படித்தானே இருக்கடி.”

“அம்மா பிளீஸ் சத்தம் போடாதே.”

“அப்படித்தான்டி பேசவேன்.”

“எங்கேயடி அவன்.”

“யார்?”

“பிரசாந் தான்.”

“அவர் வேலைக்குப் போய் விட்டார்.”

“வேலைக்கா? என்ன வேலை?”

“வேலைக்குப் போவதாகச் சொன்னார். என்ன வேலை என்று எனக்குத் தெரியாது.”

“அவனைப்பற்றி என்ன பேச்சம்மா. இவளின் விஷயத்தைக் கேள்.”

கடிதத்தில் அவனைக் கல்யாணம் செய்யப் போவதாக எழுதி இருந்தாயே என்ன தெரியமடி உனக்கு?”

“தெரியமா? அப்படி ஒன்றும் இல்லையம்மா.”

“தெரியம் இல்லாமல் வேறு என்னடி. அக்கா இருக்கிறாள் அன்னன் இருக்கிறான் என்று ஒரு நிமிடம் யோசித்தாயா?

“கல்யாணம் செய்யப்போவதாக எழுதவில்லை நான் பிரசாந்தை கல்யாணம் செய்ய விரும்புவதாகத்தான் எழுதி இருக்கிறேன்.”

“இரண்டுக்கும் என்னடி பெரிய வித்தியாசம்?”

“அம்மா நான் இப்போது கல்யாணம் செய்

யப் போவதாக எழுதவில்லை என் விருப்பத்தைத் தான் கடிதம் மூலம் தெரியப்படுத்தினேன்.”

“கை நிறைய சம்பளம் வாங்குகிறாய் வலையில் வீழ்த்தி விட்டான்.”

“உன்னை நம்ப முடியாதடி நீ எதுவும் செய் வாய்.”

“உனக்கு அவ்வளவு கொழுப்பு கூடிப்போச் சா.”

“உனக்கு அவசரமா மாப்பிள்ளை தேவைப் படுகிறதோ?”

“தேவைப்படுமடி நீ உழைக்கிறாய் இல்ல?”

“பணம் வந்திட்டுது இல்ல. பிறகென்ன அதுதான் தேவைப்படும்.”

“பெத்ததாய் பேசுகின்ற பேச்சா இது? சரி இவ்வளவு தூரம் பேசும் போது நானும் நேரடியாக விஷயத்துக்கு வருகிறேன்.”

“என்னடி விஷயம்?”

“எனக்கும் உணர்ச்சிகள் இருக்க கொழும்பில் தனியே இருக்கிறேன். எனக்குப் பாதுகாப்புத் தேவை. தனியே இருப்பதால் பல பிரச்சினைகள் வரும். பிரச்சினைகள் வருவதற்கு முன்னே பாதுகாப்பு தேடிக்கொள்வது நல்லது.”

“அந்த நன்றி கெட்ட நாய் அப்படி சொல் வூம்படி சொல்லித் தந்தானா? ”

“அவன் ஒரு நம்பிக்கைத் துரோகி. நல்லா இருப்பானா அவன்? ”

“அம்மா” கத்தினாள் வாணி.

“பிரசாந்தைப் பற்றி கேவலமாக பேசுவதை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது. என்னை ஏசு உனக்கு உரிமை இருக்கு ”

“அவனை ஏசியதும் உனக்கு என் கோபம் பத்திக் கொண்டு வருகுது? ”

“அவரையும் அவர் அம்மா பத்துமாசம் சுமந்து பெத்தவங்கதான். முரளியை ஏசினால் உன்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியுமா? ”

“முரளியை அந்தக் கழுதையோடு ஒப்பிட்டு பேசாதே.”

“எனக்கு நன்மை செய்யாவிட்டாலும் இவன் தீமை செய்யாமல் இருக்கலாமே.”

“முரளி என்ன தீமை செய்திட்டானாடி? ”

“உன்னை இங்கே கூட்டி வந்திருக்கிறானே இது தீமை இல்லாமல் வேறு என்ன? ”

“கடிதத்தைப் படித்ததும் இங்கே ஏன் கூட்டி வந்தான் உன்னை? ”

“ஆண்பிள்ளையா லட்சணமா உனக்கு ஆலோ
சனை சொல்லி இருக்கணும்.”

“அவளும் பெண்தான் அவளுக்கும் உணர்ச்சி
கள் இருக்கு. தானாகவே படித்தாள் தானாகவே
வேலை தேடிக் கொண்டாள் இப்போதனக்கு
ஒரு வாழ்க்கைத் துணையை விரும்புகிறாள் அவள்
விருப்பப்படி கட்டிக்கொள்ளட்டும் தடை சொல்ல
வேண்டாம் என்று பொறுப்பாகச் சொல்லி இருந்தால்
நீ இங்கே வர வேண்டிய அவசியமே ஏற்பட்டிருக்காது.”

“பளார்” என்று அடித்தான் முரளி அவளை.

இதை அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை தடு
மாறிப் போனாள். உடனேயே சுதாகரி த்துக்
கொண்டாள்.

“ஒரு வயகப் பெண்ணை கைநீட்டி அடிக்க
உனக்கு வெட்கமாக இல்லை. நீ எல்லாம் ஒரு
ஆண்பிள்ளை. வயசவந்த இரண்டு சகோதரிகள்
இருக்கிறார்களே அவர்களுக்கும் உணர்ச்சிகள்
இருக்கு என்று எப்பவாவது யோசித்திருக்கிறாயா?
ஒருத்தியை கெம்பசுக்கு போகவிட்டாய் இன்னொ
ருத்தியை வேலைக்கு போகவிட்டாய் இப்படியே
இருந்து விட்டு போகட்டும் என்ற நினைப்புத்தானே
உனக்கு காலா காலத்தில் ஒருத்தனின் கையில்
பிடித்துத்தொடுக்க வேண்டும் என்று யோசித்திருக்கிறாயா? நீ மட்டும் ஊர் சுற்றிக்கொண்டு திரி

நாங்கள் நான்கு சுவருக்குள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு வெம்பி வெதும்ப வேண்டும் என்பது தானே உன் நினைப்பு.”

“நான் O/L, A/L பாஸ் பண்ணுவதற்கு பிரசாந்தான் காரணம். ஒரு நாளாவது தங்கச்சி என்று பாடம் சொல்லித்தந்திருக்கிறாயா? அக்கா தன் சைக்கிளை தர மறுத்த போது என்ன ஸ்கூலுக்கும் ரியூசனுக்கும் ஏற்றி இறக்கி தானும் சொல்லித்தந்து என்னன ஊக்கிவித்தார். ஒரு விண்ணப்படிவத்தில் கையெழுத்தை மட்டும் தான் நான் வைத்தேன் மீதியை நிரப்பி இந்த வேலைக்கு விண்ணப்பித்து நேர்முகப்பரீட்சைக்கு கடிதம் வந்த பொழுது உன்னைக் கேட்டேன் மறுத்துவிட்டாய் இல்லை என்று சொல் பார்க்கலாம். உனக்கெல்லாம் எங்கே வேலை கிடைக்கப்போகுது என்று கேவியாகப் பேசினாய் பிரசாந்தான் என்ன யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்புக்கு கூட்டி வந்தார். உனக்குத் தெரியுமா அம்மா நான் பிரசாந்தோடு ஒரே அறையில் மூன்றுநாள் பக்கம் பக்கமாக படுத்துத்துங்கினேன். உடனே கண்ணா பின்னா என்று கற்பனை செய்யாதே. இதைச் சொல்லாமல் மறைச்சிருக்கலாம் பிரசாந்தைப் பற்றி கேவலமாக சொன்னாயே அதற்காகத்தான் சொல்கிறேன் பிரசாந் எவ்வளவு கண்ணியமான வன் என்பது எனக்குத்தான் தெரியும்?”

“இந்த வேலை எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனை பேரிடம் அலைந்து திரிந்

தார் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? அதை விடு எவ்வளவு ஆயிரம் கொடுத்தார் என்பதாவது உனக்குத் தெரியுமா? இதற்கெல்லாம் என்னிடம் ஏது பணம்? பட்ட கடனை அடைக்க எத்தனை மாதம் செல்லும் தெரியுமா உனக்கு? எத்தனை பேர் நாட்டில் வேலை இல்லாமல் அலைகிறார்கள் உன்னால் இந்த மாதிரி வேலையை எடுத்துத்தர முடியுமா? உனக்கு வங்கியில் கடன் எடுத்து ஒரு லட்சம் ரூபா தாறேன் இதே மாதிரி ஒரு வேலை யைத் தேடித்தா பார்க்கலாம்? எதற்கு இல்லை நீயே தேடிக்கொள் பார்க்கலாம்?"

"தெரியும் உன்னால் முடியாது."

"முன்பின் தெரியாத இந்தக் கொழும்பு நகரில் மொழி தெரியாத இடத்தில் நான் பாதுகாப்பாக போய்வர வேண்டும் என்று இந்த அறையை ஏற்பாடு செய்து தந்திருக்கிறார் வங்கிக்கு போய்வரப் பழக வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு வேலைக்காரன் போல் சாப்பாடு காவியிருக்கிறார் எத்தனை நாள் தெரு பழக்கப்பட வேண்டும் என்று காலையும் மாலையும் எனக்குப் பாதுகாப்பாக வந்தார். கண்டியில் இருந்து கொண்டும் காலையும், மாலையும் வேலைக்கு வந்திட்டாயா வீட்டுக்கு வந்திட்டாயா என்று தொலைபேசியில் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்மேல் பிரசாந்திற்கு இருக்கின்ற அக்கறையில் ஒருவீதமாவது உன்னிடம் இருக்கா? ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்.

“அப்போதொடக்கம் இன்றுவரை என்நலனில் அக்கறையும் அன்பும் உள்ள பிரசாந்தை கல்யாணம் செய்து கொள்வது தப்பாம்மா சொல்லு தப்பா அம்மா. பெத்த தாய் என்ற முறையில் உன் அனு மதியோடு பிரசாந்தை கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். முன் பின் தெரியாத ஒருவனை நான் விரும்பவில்லை உங்க எல்லோருக்கும் நன் றாகத் தெரிந்த பிரசாந்தைத் தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு மேலும் விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை எனக்கு ஒரு வாழ்க்கை அமைந்தால் அது பிரசாந் தோடு தான் அமையும். நீ சம்மதித்தாலும் சரி சம்மதிக்காவிட்டாலும் சரி நான் பிரசாந்தைத் தான் கட்டிக்கொள்வேன்.”

“அம்மா இதையும் தெரிந்துகொள்.”

“எங்க வீட்டில் உங்களைக் கட்டிக்க சம்மதிக் கிறார்கள் இல்லை என்று ஒரு வார்த்தை தான் சொன்னால் போதும்.”

“வானி நீ எங்கே இருந்தாலும் சந்தோஷமாக வாழுமூலம் அதுதான் என் ஆசை என்று சொல்லி விட்டு என் பாதையில் இருந்து தூர விலகிப்போய் விடுவார். அப்படிப்பட்ட நல்ல உள்ளம் படைத்த பிரசாந்தை நான் இழக்கமாட்டேன். பிரசாந்துக்கு நான் தேவையில்லை எனக்குத்தான் பிரசாந் தேவை. என்மேல் மாறாத அன்பு வைச்சிருக்

கின்ற பாதுகாப்பு தரக்கூடிய ஒருவர் என்றால் பிரசாந் தான்.”

“உனக்காகவோ, அக்காவுக்காகவோ இல்லை முரளிக்காகவோ பிரசாந்தை இழக்க நான் தயார் இல்லை. வாழ்ந்தால் பிரசாந்தோடு தான் வாழ வது என்று முடிவு செய்திட்டேன். இந்த முடிவையாருக்காகவும் மாற்ற மாட்டேன் இது சத்தியம். விரும்பினால் என் கல்யாணத்தை என் விருப்பப் படி செய்து வையுங்க இல்லை சில தாய், தகப்பன் சொல்லுவது போல் அவளுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தச் சொந்தமோ தொடர்போ இல்லை என்று சொல்லி விட்டு என்னைத் தனியே விட்டுடுங்க நான் எப்படியோ பிரசாந்தோடு வாழ்ந்து கொள்கிறேன்.”

“அம்மா அவள்தான் முடிவெடுத்திட்டாள்.”

“பேசிப்பயனில்லை வா போவோம்.”

“இருவரும் எழுந்திருந்தார்கள்.”

“அம்மா ஒரு நிமிஷம்.”

“யார் மேலும் எனக்குக் கோபமில்லை உழைக்கிறேன் என்று திமிரும் இல்லை நானும் ஒரு பெண் என்று தான் சொல்கிறேன் என்மன தையும் புரிந்து கொள் என்று தான் சொல்கிறேன் பெத்ததாயையும் உடன் பிறந்த சகோதரர்களையும் நான் மறுக்கவில்லை. . . .”

தொண்டை கட்டிக் கொண்டு தலை வலித்தது எழுந்து மேசையில் இருந்த மருந்து மாத்திரையை வாயில் போட்டு மடக்மடக்கன்று தண்ணீரைக் குடித்தாள்.

மேசையில் இருந்த டானிக் போத்தல்களை யும் மாத்திரைகளைப் பார்த்ததும் தாய்க்கு முரணிக்கும் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

“உடம்புக் கென்ன?”

இவர்களுக்கு சொல்லி என்ன ஆகப்போகிறது என்று மேசையில் சோர்வோடு தலை கவிழ்ந்தாள்.

“உடம்புக் கென்னடி?”

“பணம் அனுப்பினேன் கிடைச்சுதா?”

“கிடைச்சுது. உடம்புக்கு.....?”

“மாதா மாதம் அனுப்புகிறேன் என்ன நிம்மதயாக இருக்க விடுங்க.”

“இதென்ன மாத்திரைகள் எல்லாம்?”

“தெரிந்து என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“வா அம்மா போகலாம் எந்த நாய் எக்கேடு கெட்டால் என்ன?”

இருவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

“இவன் எல்லாம் ஒரு அண்ணன்” நெஞ்சு
துக்கம் தாங்காமல் பிரிட்டுக் கொண்டு விம்மலூடன்
கண்ணீர் வடிந்தது.”

எதிரே அங்கிள் வந்தார்.

“வாணியின் உடம்புக்கு என்ன?”

வங்கிக்கு போன இடத்தில் காய்ச்சல் வந்து
விட்டது. அங்கே இருந்தே பிரசாந் தம்பிக்கு ரெலி
போன் செய்திருக்கிறாள் பிள்ளை. உடனே ஏறப்
பட்டுவந்து ஓட்டோவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துப்
போய்டாக்டரிடம்காட்டி மருந்துஏடுத்துக்கொண்டு
வந்தான். மூன்று நாள் ஒரே காய்ச்சல் தம்பி
பிரசாந் தான் கூட இருந்து கவனிச்சான். நான்
காய்ச்சலில் படுத்தால் என் மனைவி கூட அவ்
வளவு அக்கறையோடு இரவு பகல் கண்விழித்துக்
கவனிக்கமாட்டாள்.”

“என் மனைவிகூட உதவிசெய்யட்டுமா என்று
கேட்டாள் பணிவோடு வேண்டாம் என்று மறுத்
திட்டான் பிரசாந். ஏன்மொ ஒரு வயசுப்பின்
ளையை எந்தப் பாதுகாப்புப் பில்லாமல் எப்படி
இந்தக் கொழும்பு நகரில் விட்டு வைச்சிருக்கிறங்க
வாணிக்கு பொருத்தமான ஒரு பாதுகாப்பை ஏற்
படுத்துங்க.”

‘நாங்கள் பார்த்துக்கொள்வோம் தான் ஆனால்

சொந்தப் பாதுகாப்போடு இருப்பது நல்லது இல்லையா?''

“அதுதான் பிரசாந் இருக்கிறானே” வெடுக் கென்று சொன்னான் முரளி.

அங்கிள் பதில் சொல்லவில்லை.

இருவரும் தெருவை நோக்கி நடந்தார்கள்.

தாயின் மனதை அங்கிளின் வார்த்தைகள் ஊசி போல் குத்திக் கொண்டிருந்தது.

“வாணி!''

கலங்கிய கண்களுடன் நிமிர்ந்தவள்

கூந்தலைப் பிண்புறம் ஒதுக்கினாள்.

“ஏனம்மா நீ அழுகிறாய் நீ அவர் களோடு பேசியதெல்லாம் என் காதில் விழுந்தது.”

“நான் ஏதாவது தப்பா பேசி விட்டேனா அங்கிள்?''

“இல்லை ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்து ஆசை களை மிகத்தெளிவாகப் பெத்தவருக்கும் சகோதர னுக்கும் சொன்னாய்.”

“வாணி இதைவிட இவ்வளவு தெளிவாக எந்தப் பெண்ணாலும் சொல்ல முடியாது.”

“அங்கிள் நீங்களும் ஒரு தகப்பன் தான் ஏன் என் மனசை பெத்த தாயே அடிச்சு நோக வைக் கிறாங்க. என்னால் தாங்க முடியவில்லை அங்கிள் செத்துப்போகலாம் போல் இருக்கு:”

“நீ ஏனம்மா சானுகம் தெரியமான பெண் நீ எவ்வளவு எதிர்ப்பு வந்தாலும் மனம் தளரக் கூடாது. பிரசாந் இருக்கிறான் இன்பத்திலும் துன் பத்திலும் அவன் உன்னைத் தாங்கிக் கொள்வா னம்மா நாங்கள் உனக்கு பக்கபலமாக இருக்கிறோம். எந்த உதவி என்றாலும் நாங்கள் உனக்குச் செய்வோம்.”

“இல்லை அங்கிள் என்னால் முடியவில்லை பெத்த தாயும் உடன்பிறந்த அண்ணனும் எனக்கு எதிரியாக மாறிவிட்டாங்க என்னைப் புரிஞ்சுக்க வில்லை. மனம் களைத்துச் சோர்ந்துவிட்டது அங்கிள்.”

“வாணி நான் பிரசாந்திற்கு உடனே வரும் படி ரெவிபோன் செய்கிறேன் அவன் வந்தால் உன் கவலை எல்லாம் மறைந்துவிடும்.”

“ரெவிபோன் இலக்கத்தை தட்டினார்.”

“சீட்டமினி”

“வாணி குழம்பிப்போய் இருக்கிறாள் பிரசாந் வரும் வரை அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லு.”

அறைக்குள் வந்தாள் சாமினி.

“என்ன வாணி இப்படிச் சோர்ந்து போயிட மங்க.”

“இவ்வளவு தெளிவாகப் புத்திசாலித்தனமா கப் பேசவீங்க என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை”

“வாழ்க்கையில் மேடு பள்ளங்களைச் சந்தித்த பெண்ணால் தான் எதிர்காலத்தில் கால்களை உறுதியாக வைத்து நடக்க முடியும் எந்தப் பிரச் சினையையும் தெரியமாக சந்தித்து தீர்வு காணக் கூடிய மனபலம் உங்களுக்கு நிறையவே இருக்கு.”

“நான் பிரச்சினையைக் கண்டு பயப்பட வில்லை அக்கா. என்னுடைய முடிவை, செக்ஸ் உணர்ச்சியோடு கேவலமாக சம்பந்தப்படுத்தி என் இதயத்தை காயப்படுத்திவிட்டு போயிட்டாங்க.”

“அதைத்தான் என்னால் தாங்கமுடியவில்லை.”

“வாணி செக்ஸ் உணர்ச்சி கேவலமான தல்ல.”

“அது இயற்கை அது இல்லாவிட்டில் இந்த உலகமே இல்லை மனிதனாக இருந்தால் என்ன மிருகமாக இருந்தால் என்ன பறவைகளாக இருந்தால் என்ன. எல்லா உயிர்களிடமும் செக்ஸ் உணர்ச்சி இருக்கு சிலர் பயன்படுத்துகின்ற சொல் களால் அது விரசமான தோற்றத்தை உடையதாக காணபிக்கப்படுகிறது அவ்வளவு தான்.”

“வாணி நீங்க அம்மாவோடும் அண்ணாவோடும் பேசிய பேச்சில் ஒரு வரியைக்கூட என்னால் பேசமுடியாது எப்படி உங்களால் இப்படிப் பேசமுடிகிறது? ”

“எல்லாவற்றுக்கும் பிரசாந் தான் காரணம் அக்கா.”

“எதுவென்றாலும் பயப்படாமல் செய் பிழை வந்தால் என் தலையில் போடு நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று என்னோடு பழகத்தொடங்கிய காலத்தில் இருந்தே அடிக்கடி சொல்லி என்னை எந்தக் காரியத்தையும் பயமில்லாமலும் தெரியமா கவும் செய்யப்பழக்கினார்.”

“அவர் இல்லாமல் இந்த வாணி இல்லை அக்கா.”

உங்க பேச்சு நிச்சயம் அம்மா, அண்ணா இரண்டு பேரினதும் மனக்கண்ணைத் திறந்திருக்கும்.

“அக்கா இருக்க நான் கல்யாணம் செய்வது மனசை நெருடச் செய்யுது தான்.”

“என்ன நீங்க எத்தனை பேர் சொல்லிக் காமலேயே சோடியாக ஒடுக்கிறார்கள் நீங்க அப்படிச் செய்யவில்லையே.”

“கல்யாணம் என்பது அவரவர் தலைவிதி. அக்கா இருக்கிறாள் என்று பார்த்துக் கொண்

டிருக்கின்ற எத்தனை பெண்கள் கல்யாணமாகா மல் தவிக்கிறார்கள். முதல் பிறந்த பெண்கள் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களாகவே பரவாயில்லை தங்கச்சி கட்டிக் கொண்டு போகட்டும் என்று பெற்றோருக்குச் சொல்லவேண்டும். தனக்குக் கீழே உள்ள சகோதரிகளாவது வாழும் நூல்கள் என்று உணர்வுபூர்வமாகச் சிந்தித்து வழிவிட வேண்டும். அதுதான் மற்றவர்களின் உணர்வு களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கின்ற நல்ல மனப்பான்மை.”

“அக்கா நான் கல்யாணத்துக்கு அவசரப்படவில்லை. எனக்கு பாதுகாப்புத் தேவை அவசரத்துக்கு உதவ ஒருவர் தேவை அடிக்கடி மற்றவர்களிடம் கடமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமா சொல்லுங்க.”

“கொழும்பில் தனியே இருக்கிறானே என்று ஏன் அம்மா யோசிக்கவில்லை. அன்று காய்ச்சல் வந்ததும் பிரசாந்துக்கு ரெலிபோன் செய்தேன் ஒரு இடமும் போக வேண்டாம் வங்கி ஓய்வு எடுக்கும் அறையில் இரு வருகிறேன் என்றவர் நேரே வந்து ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிப்போனார்.”

“எந்த உரிமையும் கடமையும் இல்லாமல் ஏன் பிரசாந் இந்த உதவிகளை செய்ய வேண்டும்?”

“ஓரு ஆண்பிள்ளையைக் கொண்டு ஒருவரம் புக்குள் தான் வேலை செய்விக்கலாம்.”

“விழித்திருந்து மருந்து பருக்கவும் பாத்று முக்கு அழைத்துப் போகவும் ஒன் றில் பெத்த தகப்பனாக இருக்க வேண்டும். இல்லை கட்டிய கணவனாக இருக்க வேண்டும் இல்லையா?”

“அதுதான் பிரசாந்தைக் கல்யாணம் செய் தால் என்னெப் பார்த்துக் கொள்வது அவருடைய அரிமை, கடமையாக இருக்கும் என்று தான் வீட்டுக்கு கடிதம் எழுதினேன்.”

“பெண்களுக்கு பெண்களே எதிரியாக இருக்கிறாங்க என்பதை நினைக்கும் போது மனம் துவண்டு போகுது அக்கா.”

“வாணி நீங்க உங்க விருப்பப்படி செயல் படுங்க உங்களுக்கு ஒரு வாழ்க்கை கிடைக்கும் பாதுகாப்பு கிடைக்கும். முக்கியமாக நீங்க விரும் பியவரோடு வாழ்கின்ற ஆத்மதிருப்தி கிடைக்கும்.”

“உண்மை தான் அக்கா கடைசியாகச் சொன் னீங்களே.”

“அது தான் முக்கியம்.”

“சரி பிரசாந் வருகிறார் நான் போகிறேன்.”

“வாணி ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய் உடம்புக்கு ஏதாவது? ”

“இவன் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தான்.”

“குடு சாதாரணமாகவே இருந்தது.”

“அழுதிருக்கிறாய்? என்ன நடந்தது? ”

“அம்மாவும் முரளியும் வந்தாங்க.”

“அப்படியா? எங்கே அவர்கள்? ”

“போய்விட்டாங்க.”

“ஏன்? ”

“நீ ஏதாவது சொன்னாயா? ”

“உன்னைக் கேவலமாக ஏசினாங்க.”

“அதற்காக? ”

“நான் போகச் சொல்லவில்லை. என் கல்யாணத்தைப் பற்றி வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது.”

“நான் உறுதியாக உன்னைத்தான் கட்டிப் பேன் என்று சொன்னேன்.”

“கோபமாகப் புறப்பட்டாங்க நான் தடுக்க வில்லை.”

“உனக்கு மூளை இருக்கா எந்தப் பக்கம் போனாங்க?”

“என்?”

“எப்போ போனாங்க.” என்று கேட்டபடி எழுந்தான்.

“பிரசாந் போகாதே நில்லு.”

“அவர்களுக்கு எப்படி போவது வருவது என்று தெரியாது.”

“தெரியாமலா வீட்டைத்தேடி கண்டுபிடித்து வந்தாங்க வந்த மாதிரியே போகட்டும்.”

“போகட்டும் விடு.”

“நீ என்ன பேசுகிறாய் என்று புரிந்து தான் பேசுகிறாயா?”

“நல்லா புரிந்து தான் பேசுகிறேன்.”

“உன்னை நாய் மோசக்காரன் நம்பிக்கை துரோகி என்று பேசினால் என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியுமா? நான் கைநிறையச் சம்பா திக்கிறேன் என்று என்னை உன் வலையில் விழுத்திவிட்டாயாம். இன்னும் ஏதேதோ கண்டபடி பேசினால் எனக்கு கோபம் வராதா? மனசில் படுகின்ற மாதிரி பேசி அனுப்பிவிட்டேன்.”

“வாணி நீ கொஞ்சம் நிதானமாய் நடந்திருக்

கலாம் வந்த உடன் திருப்பி அனுப்பியது எந்த வழியிலும் நியாயம் இல்லை.”

“எழுந்து வெளியே போக முயன்றான்.”

“பிரசாந் எங்கே போகிறாய்?” என்றபடி அவன் முன்னே வந்து தடுத்தாள்.

“அவர்களை அழைத்து வரப்போகிறேன்.”

“வேண்டாம் பிரசாந்” என்றபடி அவனைக் கட்டி அணைத்தாள்.

“விடு வாணி” என்றபடி அவன் கீழே சொல்லினால்,

“விடமாட்டேன் நீ போக வேண்டாம் அவங்க மனசாட்சியே இல்லாதவங்க.”

“அவனுக்கு கூச்சமாக இருந்தது.”

“முதலில் விடு என்னை.”

“விட்டால் நீ போய் விடுவாய்.”

“இல்லை நான் போகமாட்டேன் விடு முதலில்.”

“அவன் கூச்சப்படுவது அவனுக்கு புரிந்தது.”

“அவனிடம் இருந்து விலகி கதிரையில் அமர்ந்தாள்.”

“நடந்தது உனக்குத் தெரியாது.”

“தாய் மனதை நோக்கி செய்யக் கூடாது வாணி!”

“தாய் மாதிரி நடக்கவில்லையே பிரசாந்.”

“உனக்கு கொழுப்பு கூடிப்போச்சடி அவசரமா மாப்பிள்ளை தேவைப்படுகுதா என்று கேட்டா.”

“துக்கம் தாங்காமல் விம்மி அழுதாள்.”

“ஏன் அழுகிறாய் அழுகையை நிறுத்து?”

“இப்படி கேட்கலாமா ஒரு தாய்.”

“அப்படியா கேட்டாங்க?”

“பின்னே நான் பொய் சொல்கிறேனா? என்மேல் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் அங்கிளிடம் கேட்டுப்பார்.”

“அங்கினும் இருந்தாரா?”

“நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் பெலத்து சத்தம் போட்டுத்தான் அம்மா ஏசினா.”

“ரொம்பத் தரக்குறைவான பேச்சுத் தான்.”

“என்னால் தாங்க முடியவில்லை. பிரசாந்தின்னும் பத்துவருஷம் ஆனாலும் கல்யாணம் முடிக்காமல் காத்திருக்க நான் தயார். காம ஆசையில் கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கவில்லை. என்பாது காப்புக்காகத் தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

“வங்கியில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வன் என்கூட ஒரு மாதிரியாகத்தான் பழக முயற்சிக்கிறான் ரேணுகா அவனுக்காகத் தூது வருகிறான்.”

“விஷயத்தைச் சொல்லி இருக்கலாமே.”

“நான் உன்னை விரும்புவது என் சொந்த விஷயம் அதை ஏன் மற்றவர்களுக்கு தெரியப் படுத்த வேண்டும்? மற்றது ராஜன் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது ரேணுகா சொல்லித்தான் எனக்குத் தெரியும் மற்ற விபரங்கள் எதுவுமே தெரியாது. அவன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. போன்மாத வாரப் பத்திரிகை படித்தாயா? இரண்டு பேர் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி இருக்கிறாங்க இது தெரியாமல் வேறு ஒருவனும் அவளை விரும்பி இருக்கிறான். அவள் வேறு ஒருவனை விரும்புகிறாள் என்று தெரிந்ததும் அவளைக் கடத்திக் கொண்டுபோய் கெடுத்திட்டான்.”

மாளிகையில் . .

“அப்படிப்பட்டவங்க கூட இருக்கிறாங்க அது தான் உன்னை விரும்புவதைச் சொல்லவில்லை ஒருவரிடமும். தாலியைக் கட்டிக்கொண்டு போய் நின்றால் பேசாமல் விலகி விடுவான்.”

“நீயும் எச்சரிக்கையாகத்தான் இருக்கிறாய்.”

“தாலி ஒரு பெண்ணுக்கு எவ்வளவு பாது காப்பு என்று உனக்கு இப்போ விளங்குகிறதா.”

“மற்றப் பெண்கள் என்ன நினைக்கிறார் களோ எனக்குத் தெரியாது என்னைப் பொறுத்த வரையில் தாம்பத்திய உறவு என்பது ஓர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மட்டும் தெரிந்த உணர்வு பூர்வமான அன்புப் பிணைப்பு சாகும் வரை வேறு ஒருவன் என்னைத்தொட அனுமதிக்கமாட்டேன். அதுபோல் நீயும் வேறு பெண்னைத் தொடுவதை அனுமதிக்கமாட்டேன். நீ எனக்கு மட்டும் தான் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும். நான் சில நேரம் செத்துப் போனாலும் நீ வேறு ஒருத்தியோடு உணர்ச்சியை பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடாது. சாகும் வரை நீயும் என் நினைவோடு தான் இருக்க வேண்டும் செய்வாயா?”

“உன் மேல் சத்தியம் உன்னைத்தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணையும் தொடமாட்டேன்.”

“உன்னை எனக்குத் தெரியும் பிரசாந். நான்

இல்ல படிக்கும் போது நாய் கடித்து விட்டது என்று ஆறு மாதம் வாழப்பழம் சாப்பிட வேண்டாம் என்று பாட்டி சொன்னபோது நீயும் அந்த ஆறு மாதமும் வாழப்பழம் சாப்பிடாமல் இருந்தாய் அப்பொழுதே உன் மனச எனக்குத் புரிந்து விட்டது. நான் உன் முன்னால் வாழப்பழம் சாப்பிட்ட பிறகுதான் நீ பழம் சாப்பிட்டாய் ஞாபகம் இருக்கா?''

ஆறுமாதம் சரியா? சாப்பிட்டால் ஒன்றும் ஆகாதா? என்று நீ சேட்டாயே நினைவிருக்கா?''

“நீ மறந்தாலும் நான் மறக்கமாட்டேன்.”

“என் அடி மனதில் காதல் உணர்வுகளைத் தூண்டிவிட்டவன் நீதான்.”

“உன்னை பார்க்கின்ற போது ஏற்படுகின்ற உணர்வுத் துடிப்பு வேறு யாரைப் பார்த்தாலும் ஏற்படுவதில்லை.”

“வங்கியில் ராஜன் போல் போக்குவரத்திலும் சிலரால் பிரச்சனை ஏற்படலாம்.”

“தாலியையும் கட்டி பெரிய குங்குமத்தையும் நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டு போனால் வில்லன் கள் விலகி விடுவார்கள்.”

“நீ அழகாய் இருப்பது தான் பிரச்சினைகுக்

காரணம் எத்தனையோ பெண்கள் வேலைக்குப் போகிறார்கள் எல்லோரையுமா காதவிக்கிறார்கள்.”

“அழகாய் இருப்பது என்தப்பா?”

“பிரச்சினை வரக் காரணத்தை சொன்னேன்.”

“நீ எனக்கு வேலியாகி விட்டால் பிரச்சினை மறைந்து போகும்.”

“சுற்றிக் கொண்டு கல்யாணத்துக்குத் தான் வருகிறாய்.”

“பின்னே எங்கே வருவது என் பிரச்சினையே இப்போது அதுதானே.”

“சரி வாணி நான் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக் கிறேன். இரண்டு பேரும் யாழ்ப்பாணம் போய் இரண்டு குடும்பத்தின் சம்மதத்தோடு கல்யாணம் செய்து கொள்வோம்.”

“சம்மதிப்பார்கள் என்று நம்புகிறாயா?”

“எங்க இரண்டு பேரிலும் தவறு இருக்கக் கூடாது.”

“சொல்லிப் பார்ப்போம் கேட்காவிட்டால் அடுத்ததை பிறகு யோசிப்போம்.”

“பிறகும் யோசிக்கப் போகிறாயா? முடிவெடுக் போகிறாயா?”

“சரி உன் விருப்பப்படி நடக்கிறேன்.”

“எனக்கென்னவோ அம்மாவும் முரளியும் சம்மதிப்பார்கள் என்று தொன்றவில்லை.”

“ஏன் பிரசாந் நாங்க இரண்டு பேரும் தானே வாழப்போகிறோம். கொழும்பிலேயே பதிவு திருமணம் செய்து கோயிலில் எளிமையாகத் தாலி கட்டினால் என்ன?”

“அது சரி இல்லை வாணி எங்களைப் பத்து மாதம் சமந்து பெத்து இவ்வளவு காலமும் நோய் துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றி வளர்த்து விட்டவர் களின் ஆசீர்வாதத்தோடு வாழ்க்கையை ஆரம்பிப் பது தான் முறை. பெத்த தாய் மனம் நொந்தால் எங்களால் மகிழ்ச்சியாக வாழ முடியாது.”

“நீ இப்படி நினைக்கிறாய் ஆனால் இந்தக் காலத்து பெற்றோர் பிள்ளைகளை வைத்து அவர்கள் உழைப்பில் வாழ்த்தான் விரும்புகிறார்கள்.”

“உன் ஆசையை ஏன் தடுப்பான் எப்போது யாழிப்பானம் போவோம்?”

“அதோ கலண்டரைப்பார் நாலுநாள் அடுத்தடுத்து விடுமுறை வருகிறது புதன்கிழமை பின்

னேரம் இங்கே இருந்து புறப்பட்டால் ஞாயிற்றுக் கிழமை திரும்பி வந்து விடலாம்.''

“யாழ்ப்பாணம் போகின்ற யோசனை எனக்கு நல்லதாகத் தோன்றவில்லை. முரளி ஒரு முரடன் எடுத்த வீச்சில் கை நீட்டுவான் இங்கிதம் தெரி யாதவன். அவன் உன்னை அடித்தால் என்னால் தாங்கமுடியாது. பகையை வளர்ப்பதில் தான்போய் முடியும். அம்மாவும் அக்கா இருக்க என் கல்யா ணத்துக்கு ஒரு நாளும் சம்மதிக்கமாட்டா வீனாக ஏன் சிரமப்படுவான்?’’

“உனக்கு எதுவுமே நடக்காது நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.’’

“நான் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வில்லை. உனக்கு ஏதும் நடந்திடுமோ என்று தான் பயப்படுகிறேன். அம்மாவுக்கும் முரளிக்கும் உன்மேல் கோபம் நீதான் என்னை வசியப்படுத்தி விட்டாய் என்று.’’

“உதவி செய்கின்ற மாதிரி உதவி செய்து என்னை வளைத்துப் போட்டியாம் முரளி சொன்னான்.”

“அவன் கோணத்தில் அவன் சொல்வது சரி.”

“வாணி நீ உன்னையும் என்னையும் பற்றித் தான் யோசிக்கிறாய் நாங்க கல்யாணம் செய்து

கொள்வதால் ஏற்படப்போகும் எதிர் விளைவு களையும் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும் நாங்கள் சேர்ந்து வாழ்வது மட்டும்தான் வாழ்க்கை என்று நினைக்காதே. சொந்த பந்தம் உறவு சுற்றம் எல்லாம் தேவை தனித்து வாழலாம் என்று நினைக்காதே.”

“பழகாமல் போனது சொந்தம். சொல்லாமல் கெட்டது சொந்தம். தனித்து நின்றால் தவிக்க வேண்டி வரலாம். அங்கிள் போன்றவர்கள் எங்கள் கல்யாணத்தைச் செய்து வைக்கலாம். எவ்வளவு காலத்துக்கு உதவுவார்கள் குறிப்பிட்ட எல்லையோடு நின்று விடுவார்கள் அதற்கு அப்பால்

“உறவுகாரர்கள் தான் உதவுவார்கள் மற்ற வர்கள் அவசரமான நேரத்தில் நமுவிவிடுவார்கள் கல்யாணம் முடிப்பது குழந்தைகளைப் பெறுவது மட்டும் வாழ்க்கை இல்லை எங்கள் இன்ப துண்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் தேவை. தக்க சமயத்தில் பிரதிபலனை எதிர்பாராமல் அறிவுரை கூறி ஆலோசனை சொல்லவும் பெரியவர்கள் நாலுபேர் தேவை எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு வாழ முடியாது.

“58, 77, 83 இனக்கலவரம் போல் மீண்டும் வந்தால் எங்களைக் கப்பலில் கொண்டுபோய் யாழ்ப்பாணத்தில் பறிப்பார்கள் எங்களுக்கு யார்

உதவி செய்வார்கள் தெருவிலா நிற்பது தாய் மண்ணும் தாய் வீடும் போல் பாதுகாப்பான இடம் எதுவுமே இல்லை. பணத்தினால் எல்லா வற்றையும் சாதிக்கலாம் என்று நினைக்கக்கூடாது அது பெரிய தவறான எண்ணம். யாழ்ப்பானை போய் அங்கே இருக்கும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பாடு வெடுப்போம்.”

“அங்கிள் போய் வருகிறோம்.”

“சரியம்மா.”

“சொகுசு பஸ்ஸில் பதிவு செய்திருந்ததால் அது வரும் வரை எதிரே இருந்த தேனீர் சாலையில் வட்டையும் பால்தேனீருக்கும் ஒடர் கொடுத்தான்.”

“ஏன் இவ்வளவு பெரிய பை கொண்டு வருகிறாய்? நான் மூன்று மாற்று ஆடைகள் தான் கொண்டு வருகிறேன் மூன்று நாளில் திரும்புவது தானே.”

“இந்தப் பையில் இருப்பதெல்லாம் என்தங்கச்சிக்கும், அம்மாவுக்கும் என் சொந்த உழைப்பில் வாங்கியவை தங்கச்சி அப்பா முகம் பார்க்காத வள் அவளுக்கு அப்பாவும் நான்தான் அண்ணும் நான்தான். என்னிடம் நிறைய எதிர்பார்ப்பாள்

அவள் விரும்பியதெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தான் எனக்கு ஆசை ஆனால் எடுக்கின்ற சம்பளம் தான் போதாது.”

“என்னைக் கேட்டிருக்கலாமே காச தந்திருப் பேன்.”

“பைத்தியம் என் சொந்த உழைப்பால் வாங்கிக் கொடுத்தால் தான் எனக்குத் திருப்தியாக இருக்கும். அம்மாவுக்கு மூன்று சேலை வாங்கிக் கொண்டு போகிறேன் அடுத்தமுறை நிறைய வாங்கிக் கொண்டு போவோம்.”

“உன்னைப்போல் ஓர் அண்ணே னா உன் அம்மாவைப்போல் ஒரு தாயோ எனக்கு அமையாமல் போச்சு பிரசாந். அப்படி அமைந்திருந்தால் என் வாழ்க்கை இன்றும் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும். இப்போ என்னவென்றால் அண்ணலும் அம்மாவும் தான் என் வாழ்க்கைக்குத் தடையாக இருக்கிறாங்க.”

“சரி விடு அதற்கேன் கவலைப்படுகிறாய் ஒன்று அமைந்தால் ஒன்று அமையாது. எல்லோருக்கும் பூரணமாக எல்லாம் அமைவதில்லை.”

“சத்தமில்லாமல் பஸ் வந்து நின்றது. பதின்நான்காம் பதினெந்தாம் இலக்க இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்தார்கள். இருக்கைகள் நிறைந்ததும் பஸ் புறப்பட்டது.”

“ ஏதாவது பேசேன்? ”

“ வாணி நான் ”

“ சொல்ல வாய் எடுத்தவன் இவருக்கு சொல்ல வேண்டாம் என்று பேச்சை பாதியில் நிறுத்தி னான் . ”

“ என்னவோ சொல்ல வந்தாய் பாதியில் நிறுத்தி விட்டாய்? ”

“ ஒன்றுமில்லை . ”

“ இப்போ சொல்லப் போகிறாயா இல்லையா? ”

சொல்லாவிட்டால் விடமாட்டாள் வேறு ஏதாவது சொல்வோமா?

“ சொல்ல வந்ததை தான் சொல்ல வேண்டும் வேறு எதையும் மாற்றிச் சொல்லக் கூடாது . ”

இவள் என்ன நினைத்ததைச் சொல்கிறாள்.

மெல்லச் சிரித்தான்.

“ ஏன் சிரிக்கிறாய்? ”

“ இல்லை நான் வேறு ஏதாவது சொல்லாம் என்று நினைத்தேன் எப்படி உன்னால் ஊகிக்க முடிகிறது . ”

“உன்னை எனக்குத் தெரியாதா? மற்றவர்கள் போல் பட்டென்று எதையாவது சொல்லித் தப்பிக்கத் தெரியாமல் யோசிப்பாய். மற்றவர்களுக்கு சொல்லி தப்பிக்கலாம். என்னிடம் நடக்காது. சொல்லு என்ன சொல்ல வந்தாய் முதலில்.”

“அம்மாவையும் தங்கச்சியையும் கண்டிக்கு அழைத்துச் செல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“ஏன் திஹர் என்று?”

“திஹர் என்று இல்லை எப்போதோ நினைத் திருந்தேன்.”

“அப்பாவை விரும்பிக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாங்க எனக்கு இரண்டுவயசாக இருக்கும் போது தங்கச்சி வயிற்றில். அப்பா கைவிட்டு வேறு ஒரு பெண்ணோடு போய்விட்டார்.”

“இதை ஏன் இப்போது சொல்கிறாய்?”

“காரணம் இருக்கு.”

“மூன்று வருடம் தான் குடும்ப வாழ்க்கை நடத்தினாங்க அதன் பிறகு”

“அம்மாவின் வாழ்க்கை பற்றிய கனவுகள் கலைந்து போய்விட்டன. எனக்காகவும் தங்கச்சிக் காகவும் உணர்ச்சிகளை சாக்டித்துவிட்டு பெத்த கடமைக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாங்க. அந்த

ஆக்மா யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு என் வீட்டிட
விட்டே வெளியே போவதில்லை ஆசைகள் எல்
லாம் மரத்துப்போக வாழ்க்கையையே ஒரு தவம்
போல் காலத்தை கடத்திக்கொண்டிருக்கிறாங்க
நீ இப்போது என்னுடன் வாழ வேண்டும் என்று
துடிக்கிறாயே அதே போல் அம்மாவின் உணர்ச்சி
களையும் பின்னோக்கிப்பார் நம்பி வந்த அம்மாவை
இரண்டு வருடத்தில் கைவிட்டு ஒடிப்போய் விட
டார் அப்பா. இதை அடிக்கடி நினைச்சு மனசுக்
குள் அழுவேன். பெண்களுக்கு ஆண்கள் துரோகம்
செய்வது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை. உணர்ச்சி
வேகத்தில் பெண்களின் வாழ்க்கையை சீரழித்து
விட்டு போய்விடும் ஆண்கள் எங்கே போனாலும்
நல்லாய் இருக்கமாட்டார்கள். அந்தப் பெண்களின்
பெருமூச்சு அவர்களின் நிம்மதியையும் எதிர்காலத்
தையும் எரித்து தண்டிக்காமல் விடாது.”

“என்னையும் தங்கச்சியையும் வளர்க்க
அம்மா எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டாங்க என்று எனக்
கும் தெரியும் வாணி. ஒரு தகப்பனின் இடத்தை
கடவுளாலும் நிரப்ப முடியாது. கடவுளின் படைப்
பில் தாய் புனிதமானது.”

“அதுதான் அம்மாவை என்னுடன் அழைத்
துப்போய் கஷ்டப்படாமல் வைத்திருக்க வேண்டும்
என்று ஆசைப்படுகிறேன். சமைப்பதும் சாப்பிடு
வதும் என்று வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்து ஒரு யந்
திர வாழ்க்கைக்கு தன்னை பழக்கிக் கொண்டு

விட்டாங்க. இந்த உலகத்தை அவர்களும் பார்க்க வேண்டும் வீட்டுச்சிறைக்குள் இருந்து வெளியே வந்து இயற்கை அழகையும் மனிதர்களையும் பார்க்க வேண்டும். அப்பாவால் வாழ்க்கையை துலைத்துவிட்ட அவங்களுக்கு நானாவது ஒரு மாற்றத்தைக் கொடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“அன்றி ரோம்ப நல்லவங்க தான் விரும்பிய ஒருவருடன் வாழவந்ததற்காக இப்படி தனிமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கக் கூடாது. இரண்டு குடும்பத் தில் ஏதாவது ஒரு குடும்பம் அன்றியை அரவணைத் திருக்கலாம். இப்படித் தண்டிச்சிருக்கக் கூடாது.”

“நடந்து முடிந்து விட்டது. இனி பேசி என்ன பயன்?”

“நானும் உதவுகிறேன் அன்றியை கொழும் புக்கு கூட்டி வா.”

“உன்னைப்போல் எத்தனை பேர் தாயைப் பற்றியும் தங்கையைப்பற்றியும் உண்மையான அன்புடன் வாழ்கிறார்கள்? தான் தப்பித்தால் போதும் என்று உறவுகளை விட்டுப்பிரிந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் உன் போன்ற நல்ல எண்ணம் படைத்தவர்களால் தான் யாழ்ப்பாணம் அன்னை இந்தச் போர் சூழ் நிலையிலும் ஈரமுள்ள இதயத்தோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.”

“பெண்மையும், தாய்மையும் மர்த்துப் போகா மல் உயிர்த்துடிப்போடு கனிந்து கொண்டிருக்கிறது.”

“செல்லமாக அவள் கண்ணத்தைத் தட்டி னான்.”

“மற்றவர்களுக்காக வாழ்வதிலும் ஆனந்தமான சுகம் இருக்கு இல்லையா?”

“உம் உன்னை என் வாழ்வோடு இணைத்துக்கொள்வதுடன் தங்கச்சிக்கும் கல்யாணம் செய்து வைத்திட்டால் நான் நேசிக்கும் எல்லோரும் என் அருகே இருப்பார்கள். ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவியாக இருக்கலாம்.”

ஸ்ரீராண் வேகத்துடன் சொகுசு பஸ் வண்டி கள் ஓன்றின் பின் ஓன்றாக ஒடிக்கொண்டிருந்தன.”

“நேரத்தைப் பார்த்தான் பதினெட்டாருமணி, குமிழுட்டு அடர்ந்த காட்டினூடாக ஒடிக் கொண்டிருக்கும் பஸ் வண்டியின் வேகம் தனிந்து மீண்டும் உயர்ந்தது அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் பிரசாந்.”

“தூக்கம் வரவில்லை அவன் கை பையை திறந்தாள் ரொபி இருந்தால் வாயில் போடலாம் என்று பேர்ஸ் கையில் சிக்கியது எடுத்துப் பிரித்தாள்.

O/L பரிட்சை எடுப்பதற்கு அஞ்சலக அறி முக அட்டைக்கு எடுத்த தன் படம் பளிச்சென்று தெரிந்தது.

நான் காணவில்லை என்று தேடிய படத்தை நீ தான் எனக்குத் தெரியாமல் எடுத்திருக்கிறாய் என்று நினைத்தபடி தூங்கும் அவனைப் பார்த் தாள். ஆரம்பத்தில் என்மேல் ஆசை இல்லாத மாதிரி நடந்து கொண்டதெல்லாம் பொய். மனம் நிறைய ஆசையை வைத்துக் கொண்டு ஏன் காத லிக்காதது போல் நடந்து கொண்டாய். நான் மறுத்துவிடுவேனோ என்று பயமா?''

“நீ ஒரு முட்டாள். ஒரு பெண் எப்படி முந் திக் காதலிப்பதாகச் சொல்வாள்? ஆண்பிள்ளை தானே தன் விருப்பத்தை முதலில் சொல்ல வேண் மெ இதுகூட உனக்குத் தெரியாதா?''

“மறக்க முடியாத அந்தச் சம்பவம். நினைவில் கழன்றது. ''

இணிக்கூட்டை எலாம் அடிக்க வைத்து விட்டு கட்டிலில் சாய்ந்தாள்.

“அதிகாலை எழுந்து பாடங்களை மேலோட்ட மாகப் பார்த்துவிட்டு யூனிபோமைப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட்டாள். ''

“ஏன்றி பன்டோல் இருக்கா” என்று கேட்டுக் கொண்டு பிரசாந் வந்தான்.

“என் தலையிடியா?”

“காய்ச்சல் காய்வது போல் இருக்கு?”

“வாணி நீ இன்னும் பர்ட்சைக்குப் போக வில்லையா?”

“நேரம் இருக்கு.”

“நேரம் இருக்கா? மணியைப் பார்.”

“இப்போது தான் ஏழேகால்.”

“இல்லை வாணி எட்டேகாலை ஏழேகால் என்கிறாய் சரியாகுப் பார்.”

“ஒடிப்போய் சுவர் மணிக்குட்டையைப் பார்த்தாள்.”

“எட்டேகால் காட்டியது.”

“பிரசாந் இன்னும் கால் மணி நேரம் தான் இருக்கு எப்படியாவது” என்று சொல்லும்போதே அழுது விட்டாள்.

“வேகமாக வீட்டுக்கு போய் தன் சைக்கிளை எடுத்து வந்தவன் ஏறு ஏறு என்று அவசரப்படுத்தினான்.”

மேடு பள்ளம் எதுவும் பார்ராமல் சைக்கிள் முடியது. மூன்று நிமிடம் இருக்க பர்ட்சை மண்டபத்துக்கு வந்தாள்.

“பயப்படாதே இன்னும் இரண்டு நிமிடம் இருக்கு. பத்திரப்படாமல் சோதனை எழுத நான் வருகிறேன்.”

“சோதனைப் பேய்ப் ரோம்ப கல்பமாக இருந்தது.”

“நன்றாகவே விடையை எழுதிவிட்டு விட்டுக்கு வந்தவள் நேரே பிரசாந்திடம் வந்தாள்.”

“பிரசாந் உன் உதவியால்.”

“ஏன் படுத்திருக்கிறாய்? என்று கேட்டுக் கொண்டு நெற்றியில் கை வைத்தாள்.”

“அனலாய்க் கொதித்தது.”

“பன்னோல் எடுத்து வந்து சூட்க்க உதவி னாள்.”

“மனம் சிலிரத்துக் கொண்டது. அன்று பர்ட்சை மண்டபத்துக்கு என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகாமல் இருந்தால் இன்று இந்த வேண்டியில் நான் இருக்க முடியுமா?”

“ டாம்பபாணத்தில் இருந்து இருள் விலகிக் கொண்டிருக்கும் நேரம் சல் நகரத் தரிப்பிடத் திற்கு வந்து சேர்ந்தது.”

“ ஒட்டோவில் போவோமா?”

“ வேண்டாம் சி. ரி. பி பஸ்ஸில் போவோம்.”

“ அவள் உள்ளே வந்த போது தாய் தான் எதிரே வந்தாள்.”

“ பஸ்ஸில் வருகிறாயா?”

“ ஓம்”

“ தனியாகவா வருகிறாய்?”

“ பதில் சொல்லாமல் உள்ளே போனாள்.”

முகம் கழுவ கிணற்றிடிக்கு வந்தவள் ஐந்து அடி உயரத்தில் வேலி அடைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் ஒரு விநாடி நின்றாள்.

பிரச்சினை இங்கேயும் வந்துவிட்டது.

“ அதிகம் பேசக்கூடாது காரியம் கெட்டுவிடும் என்று எண்ணியபடி முகம் கழுவினாள்.”

“அண்ணா என்று கூவியபடி ஓடிவந்தாள்.”

“பூவாய் மலர்ந்து சிரிக்கும் தங்கையைப் பார்த்ததும் அவன் இதயம் சிலிர்த்துக் கொண்டது.”

“உனக்கு வேலை கிடைத்து விட்டதாமே.”

“எனக்கு வேலை கிடைத்ததில் இந்த மலருக் குத்தான் எவ்வளவு சந்தோஷம். தன் வாழ்வே மலர்ந்தது போல் சந்தோஷப்படுகிறானே.”

“என்னண்ணா உண்மையோ?”

“உண்மை தான் உனக்கு ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்து தரவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் எனக்கு இந்த வேலை கிடைத்தது.”

“போ அண்ணா அதற்கு இப்போ என்ன அவசரம்.”

“இல்லை தங்கச்சி இந்த ஆவணி படிப்பு முடிந்ததும் உன் கல்யாணத்தை செய்து முடிக்க வேண்டும். அப்போது தான் எனக்கு நிம்மதி!”

“நல்லா படிக்கிறாயா?”

“படிக்கிறேன்.”

“முடிந்த வரை படி கஸ்டம் என்றால் விடு.”

“சரி யாரையாவது விரும்புகிறாயா?”

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை.”

“என்ன றப்பர் மாதிரி இழுபடுகுது. பயப் படாதே நான் வேண்டாம் என்று சொல்லமாட்டேன்.”

“எப்படிக் கண்டு பிடித்தாய் முகத்தில் எழுதி ஓட்டி இருக்கா?”

“என் தங்கச்சி தானே என் போலத் தானே இருப்பாய் எல்லாம் ஓர் ஊகம் தான்.”

“நான் விரும்பவில்லை.”

“அவன் தான் என்னெச் சுத்துறான்.”

“அழகா இருப்பானா?”

“உம் சினிமா ஸ்ரார் மாதிரி” நாக்கை கடித் துக் கொண்டாள்.”

“எவ்வளவு தூரம் பழக்கம்.”

“அவர் கடிதம் தந்தார் வாங்கினேன் ஆனால் நான் கொடுக்கவில்லை.”

“அவன் படம் இருக்கா?”

“இருக்கு”

“கொண்டா பார்க்கலாம்.”

“வேண்டாம் அண்ணா அம்மாவுக்கு தெரிந்தால் அவ்வளவு தான்.”

“பைத்தியம் போய் கொண்டா படத்தை எனக்கு அம்மாவை சமாளிக்கத் தெரியும்.”

.....

“படத்தை அவனிடம் தந்தாள்.”

“உம் அழகாய் தான் இருக்கிறான்.”

“உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா அவனை?”

“பயமா இருக்கண்ணா.”

“அவனை உனக்கு பிடிச்சிருக்கா என்று தான் கேட்டேன்.”

“உம்.”

இவனைப் பற்றி வேறு என்ன விடயங்கள் தெரியும்.”

“தகப்பன் மாஸ்ரர் தாய் ரீச்சர் வீட்டிற்கு முத்த பிள்ளை ஏ.எல் எடுத்தார் பாஸ் பண்ணி விட்டார். ஆனால் கெம்பஸ் கிடைக்கவில்லை இப்போ கொம்பியுட்டர் கோஸ் படிக்கிறார்.”

“சரி ஒன்றும் யோசிக்காதே நான் இரண்டு பேரையும் சேர்த்து வைக்கிறேன்.”

“உன்னால் முடியுமா அண்ணா?”

“இதைக்கூடச் செய்யாவிட்டால் அண்ணனாய் இருந்து என்ன பயன்? என்ன விலை கொடுத்தாலும் உன் விருப்பப்படி தான் கல்யாணம் நடக்கும்.”

“நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை அண்ணா.”

“ஆசை எல்லாவற்றையும் நெஞ்சுக்குள்ளே போட்டு புதைச்சிடலாம் என்று தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

“தப்பு தங்கச்சி உன் ஆசைப்படி தான் நீ வாழ்னும் உனக்காகத்தான் நீ வாழ்னும் எனக்காகவோ இல்லை அம்மாவுக்காகவோ வாழ்வதில் எந்த இன்பமும் இல்லை.”

“வாணி அக்கா எப்படி இருக்கிறாங்க?”

“நல்லா இருக்கிறாள். எங்கூட வந்திருக்கிறாள்.”

“அப்படியா!”

“விஷயம் தெரியுமா உனக்கு குறுக்கு வேலியை அள்ளி உயரமா அடைச்சிட்டாங்க இப்போ நான் அங்கே போவதில்லை.”

“கொழும்பில் இருந்து வந்த அன்றே பெரிதாக சத்தம் போட்டாங்க அன்றி.”

“நீ வாணி அக்காவை தங்களிடம் இருந்து பிரிச்சிட்டியாம் தாங்கள் செய்த உதவிகளை எல்லாம் நீயும் நாங்களும் மறந்திட்டோமாம்.”

“துரோகி நன்றி கெட்டவன் என்று ஏதேதோ சொல்லி ஏசினாங்க.”

“அம்மா ஏதாவது சொன்னவா?”

“வாயே திறக்கவில்லை.”

“அடுத்த நாள் காலை தெருவில் போன வண்டிலில் இருந்து கிடுகுகள் பறித்து வேலியை ஓட்ட அடைச்சிட்டாங்க.”

“தங்கச்சி நான் வாணியை கல்யாணம் செய்வதில் உனக்கு சம்மதமா?”

“அதற்கென்ன வாணி அக்கா நல்ல வங்க தானே.”

“உன் கல்யாணத்தைத் தான் செய்து வைப்பேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

“வாணி அக்காவுக்கு நல்ல மனசு சொன்னால் செய்வாங்க மாறுமாட்டாங்க.”

“ஓம்மா”

“சொல்லு காது கேட்கும்.”

“முக்கியமான விஷயம் பேச வந்திருக்கிறேன் பத்திரிகையை பிறகு படிக்கலாம்.”

“மடித்து வைத்தாள்.”

“சரி சொல்லு.”

“பிரசாந்தை கல்யாணம் செய்யலாம் என்று நினைக்கிறேன்.”

“நினைக்கிறாய் அவ்வளவு தானே வேறு ஒன்றும் இல்லையே?”

“ஒ என்ன பேச்சு இது. நான் பிரசாந்தோடு படுத்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறா வேநா?”

“என்ன கேவலமான மனசு. மனமெல்லாம் கசந்தது.”

“என்ன செய்வது பேசி ஆகனுமே.”

“என்ன பதிலைக் காணோம்?”

“நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்று எனக்கு விளங்குதம்மா. அவ்வளவு கீழ்த்தரமானவர் இல்லை பிரசாந்.”

“அம்மா நான் கெட்டுப்போகவில்லை ஒரு தாயாக என் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டாயா? ”

“நீயாகவே உன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளாப் போகிறியா? இல்லை நான் அமைத்துத் தருவதை ஏற்றுக்கொள்ளாப்போகிறியா? ”

“காதல் கல்யாணமா? பேச்சுக் கல்யாணமா? என்று நேரடியாகவே கேளேன்.”

“சரி அப்படியே கேட்கிறேன் உன் பதில் என்ன? ”

“உன் விருப்பம் என் விருப்பம் என்று பார்க்க இது சாதாரண விஷயம் இல்லை. இது என் வாழ்க்கை நான் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும் உரிமை எனக்குஇருக்கு. உன்பேச்சை மீறுவதாகளன்னாதேஒருபேச்சுக்குச் சொல்கிறேன் உன் விருப்பப்படி நடக்கிறேன் என்று சொல்லி விட்டு நீ பேசிக்கொண்டு வரும் மாப்பி ஸ்னை எல்லோரையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தால் நீ என்ன செவ்வாய்தா? ”

“கல்யாணமே கட்டிக் கொடுக்காமல் இப்படியே இருக்க விடப்போகிறாயா? ”

“நான் உன்னை பெத் தவள் உன்னைவிட
இருப்பத்தைந்து வயசு மூத்தவள் உன்னிலும் பார்க்க
எனக்கு உலக அனுபவம் நிறைய இருக்கு.”

“உன் விருப்பப்படி போவதென்றால் போ
நான் தடுக்கமாட்டேன். பிறகு வா சல்படி மிதிக்கக்
கூடாது”

என் மனக்கு பிடித்தவரைக் கல்யாணம்
செய்ய விரும்புவது தப்பா? நான் ஏன் பிரசாந்தை
கல்யாணம் செய்வதை எதிர்க்கிறாய் பிரசாந்திடம்
என்ன குறை காண்கிறாய்?”

“இரண்டு பேருக்கும் பொதுவான ஒருவரை
வைத்துக் கொண்டு பேசுவோம். அவர் சொல்கிற
படி நடப்போம்.”

“இது எங்கள் குடும்பப்பிரச்சினை இதில் ஏன்
மூன்றாம் ஆள் தலையிட வேண்டும்?”

“இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதி, என் சம்
பளப்பணம் முழுவதையும் அக்கா கல்யாணம் முடியும் வரை அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

உந்தப் பேச்செல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம்.”

“எழுந்தாள் தாய்.”

“சரி உன் விருப்பப்படி மூன்றாம் ஆளை
வைச்சுக் கொண்டு பேசுவோம்.”

“சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரரை அழைப்போம் இரண்டு குடும்பத்தையும் நன்கு தெரிந்தவர் பிரசாந்தையும் வரச்சொல்லு கதைப்போம் முடிவா மாஸ்ரர் சொல்வது போல் செய்வோம்.”

“சரி மாஸ்ரரை வரச்சொல்.”

“முரளி நீ போய் சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரரை கூட்டி வா.”

“அரைமணி நேரத்தில் சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர் வந்தார்.”

“ஞபினி போய் பிரசாந்தை வரச்சொல்லு.”

“ஞபினி வந்து சொன்னதும் பிரசாந் தாயிடம் கேட்டான்.”

“சரி போய்ப் பார்.”

“அண்ணா நானும் வரட்டுமா?”

“வேண்டாம் நான் தனியே போகிறேன்.”

“நானும் வருகிறேன் அண்ணா.”

“சரி வா அங்கே யார் எது சொன்னாலும் நீ வாய் திறக்கக்கூடாது.”

“மாஸ்ரர் தான் பிரசாந்தை வரவேற்று உட்கார வைத்தார்.”

“மாஸ்ரர் வாணியும் பிரசாந்தும் வா போ நீ என்று ஒருமையில் பழகினாங்க இவங்க சகோ

தரங்கள் போல் பழகுகிறார்கள் என்று இருந்து விட்டேன். திடீர் என்று காதலிப்பதாகச் சொல் கிறாங்க.”

“எப்படி நான் ஒத்துக்கொள்ள முடியும்? இதில் எனக்கு சம்மதம் இல்லை. பிரசாந், வாணிக்கு நிறைய உதவிகள் செய்தது உண்மைதான் அதை நான் மறுக்கவில்லை. வாணிக்கு வங்கியில் வேலை கிடைத்ததற்கும் பிரசாந் தான் முழுக்காரணம் இப்போ அவள் கைநிறையச் சம்பளம் வாங்கு கிறாள் என்றதும் திடீர் என்று காதலிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள் நம்பக்கூடியதாக இருக்கா மாஸ்டர் திட்டம் போட்டு வாணியின் மனசை மாத்தி அவளை எங்களிடம் இருந்து பிரிப்பதற்காகத்தான் இந்தக் காதல் நாடகம்.”

“இதற்கு நான் ஒருநாளும் சம்மதிக்கமாட்டேன். வாணி தகப்பன் இல்லாத பிள்ளை அவள் மனசில் ஆசைகளை வளர்த்து தாயையும் பிள்ளையையும் பிரிக்க திட்டமிட்டு சதி நடக்குது பெத்த தாய் எனக்குத் தெரியாதா பிள்ளைக்கு எது நல்லது எது கெட்டது என்று தாய் சகோதரங்கள் சாக வில்லை உயிருடன் தான் இருக்கிறோம். வாணி ஒன்றும் அனாதை இல்லை மற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் என்னப்படி அவளை ஆட்டிப்படைக்க. அவள் வாழ்க்கை எப்படி அமைய வேண்டும் என்று எங்களுக்குத் தெரியும்.”

“நீ வாணியின் பாதையில் இருந்து விழுதிப் போய்விட வேண்டும். நீயும் ஒரு தாய் பெத்த

பிள்ளை தான் இன்னொரு தாயின் மனசை நோகப் பண்ணி நல்லா வாழ்ந்திடுவாயா என்னுடைய சாபம் உன்னை அழிச்சிடும். நாசமாய் தான் போவாய்.”

“அம்மா” கத்தினாள் வாணி.

“நீ வாயை மூட்டி.”

“உன் அப்பா உன் அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடினான். நீ பிறந்து சுமதி வயிற்றில் இருக்கும் போது இன்னொருத்தியை இழுத்துக் கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டான். வயிற்றில் பிள்ளையோடும் கையில் உன்னை பிடித்தபடி உன் அம்மா திரும்பி வந்தாள் அழுது கொண்டு. பாட்டி நல்ல வளாய் இருந்ததனால் சேர்த்துக் கொண்டாள். நானாக இருந்தால் ஓடிப்போனவள் தானே மறுபடி ஏன் இங்கே வந்தாய் என்று தூரத்தி அடிச்சிருப்பேன்.”

“வயிற்றுப்பிள்ளையோடு கைவிட்டு இன்னொருத்தியோடு ஓடிப்போனவனுக்கு பிறந்த நீ இவளையும் அப்படி கைவிட்டு ஓடிப்போகமாட்டாய் என்று எப்படி நம்புவது? தகப்பன் குணம் தானே உனக்கும் இருக்கும். இரண்டு வருடத்தில் என் பிள்ளைவாழ்க்கையைத் துவைத்துவிட்டு கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு நிற்பதை நான் பார்க்க விரும்பவில்லை. உன் அம்மா பட்ட கஷ்டங்களை நீயே

பார்த்திருக்கிறாய் அதே கண்டங்களை என் பிள்ளை அனுபவிக்க விடமாட்டேன். உன் அம்மா மேல் உனக்கு அன்பிருந்தால் வாணியை மறந்திடு அவள் வாழ்க்கைக்கு தடையாக நீ இருக்கக்கூடாது வாணி நல்லா வாழ வேண்டும் என்று உண்மையாக நீ விரும்பினால் கண்காணாத இடத்துக்குப் போய் விடு. அதுதான் இவ்வளவு நாளும் அவளுக்கு நீ செய்த உதவிகளில் பெரிய உதவி.”

சூராவளி அடித்து ஓய்ந்தது போல் இருந்தது கப்பிரமணியம் மாஸ்ரருக்கு.

கதிரையை விட்டு எழுந்தான் பிரசாந்.

“முடிவைச் சொல்லிவிட்டு போகச் சொல்லுங்க மாஸ்ரர்.”

“வாணியின் வாழ்க்கையில் இனி தலையிட மாட்டேன்.”

“சும்மா சொன்னால் நம்பமாட்டேன் சத்து யம் செய்.”

“தேவையில்லை, பிரசாந் என் மாணவன் சொன்னபடி நடப்பான்.”

“சத்தியம் செய்கிறேன் ஸேர்.”

“என் தாய்மேல் ஆணை வருணி மின் வாழ்க்கையில் இனி தலையிடமாட்டேன்.”

தங்கையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.”

“பிரசாந் இதையும் கேட்டுவிட்டுப் போ..”

“இறைவன் மேல் சத்தியம் வேறு ஒருவரையும் நான் திருமணம் செய்யமாட்டேன் நல்லூர் முருகன் தான் சாட்சி.”

“தங்கையுடன் நடந்தான் எந்தச் சலனமும் இல்லாமல்.”

சரேல் என்று உள்ளே போனாள்.

தாய் சிலையாய் இருக்க மாஸ்ரர் எழுந்து நடந்தார்.

“பிரசாந்..”

“ஸேர்..”

“எனக்குப் பேசவே வாய்ப்புத் தராமலே பேசி முடித்து விட்டாங்க என்கால் ஒன்றும்.....”

“முடிந்த விழுயம் ஸேர் இனி பேச ஒன்றும் இல்லை.”

“ஸேர் ஒரு உதவி செய்ய முடியுமா?”

“சொல்லு பிரசாந்.”

“வாணி தங்கட்கிழமை வேலைக்குப் போக வேண்டும் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட முடியுமா?”

“வாணி சம்மதித்தால் கூட்டிக் கொண்டு போய் விடுகிறேன்.”

“தாங்ஸ் ஸேர்.”

“தங்கச்சி அம்மாவிடம் ஒன்றும் சொல்லாதே.”

“சரியல்ளா ஆனால் வாணி அக்கா நல்ல வங்க அன்னா.”

“அதற்கென்ன செய்வது?”

“அம்மா முன்று பேரும் கொழும்புக்கு போவோம்.”

“உங்களையும் தங்கச்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு போகும் திட்டத்துடன் தான் வந்தேன்.”

“சரி உன் விருப்பம் முன்று பேரும் ஒன்றாகவே இருப்போம்.”

அடுத்த நாள் பேர்வதற்கான ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்து முடித்தான்.

“தங்கச்சி இந்தக் காசைக் கொண்டு போய் வாணியிடம் கொடுத்திட்டு வா.”

“எவ்வளவு அண்ணா.”

“4800 ரூபா”

.....

“வாணி அக்கா” வீட்டுக்கு வெளியே நின் ரூ அழைத்தாள்.

“உள்ளே வாயேன்.”

“இல்ல இந்தக் காசை அண்ணா உங்களிடம் கொடுத்து விட்டு வரச்சொன்னார்.”

“என்ன காசு?”

“உங்களுக்கு தரவேண்டும் 4800 ரூபா சரியா இருக்கா என்று எண்ணிப் பாருங்க.”

வேகமாகத் திரும்பி வந்தாள்.

“கொடுத்து விட்டாயா?”

“ஓம்”

வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலை.

ஒட்டோ வாசலில் வந்து நின்றது.

திருநீற்றை எடுத்து நெற்றியில் பூசிக் கொண்டு ஓட்டோவில் ஏறினார்கள்.

“கண்டிக்குப் போகும் இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள்.”

“வாணி எங்கே புறப்படுகிறாய்?”

பதில் இல்லை.

முரளியும் ரூபினியும் வாணியையே பார்த்தார்கள்.

“என்ன வாய்க்குள் முட்டையா பதில் சொல் வேண்டி.”

“கொழும்புக்கு”

“வெள்ளிக்கிழமை வீட்டை விட்டு போகக் கூடாது. என்ன அவசரம் நாளைக்கு போ.”

பொட்டு வைக்கப் போனவள் வைக்க வில்லை.

திருநீற்று குறிமட்டும் பளிச்சென்று தெரிந்தது.

தாய் அவசரமாக தயாரித்துக் கொண்டு வந்து நீட்டிய காப்பியை வாங்காமல்

பையைத் தூக்கினாள்.

“குடித்து விட்டு போ.”

“வேண்டாம்.”

“நெற்றியில் பொட்டு வைத்துக் கொண்டு போ வேதக்காரி போல் இருக்கு.”

“தாலி இழந்தவர்களும் பொட்டு வைப்ப தில்லை.”

நெஞ்சில் ஓங்கி அறைந்தது போல் இருந்தது.

“வாணி செத்துப் போனாள் அவளிடம் இருந்து இனிப்பணம் வராது அநாதைப் பெண்கள் வாழ்வகத்துக்குத்தான் போகும்.”

தெருவில் இறங்கி நடக்க எதிரே பஸ் வந்தது கையை நீட்டி தொத்திக் கொண்டாள்.

நாங்கள் விரும்பவில்லை என்பதற்காக வாழ்க்கைப் பயணங்கள் முடிந்து விடுவதில்லை.

“உள்ளூர் பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி கொழும்பு செல்லும் பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தாள்.

“அண்ணா கதைப்புத்தகம் வாங்கட்டுமா? கொழும்பு போகும் வரை படித்துக்கொண்டு போகலாம்.”

நால் விபரம்

: உள்ளவைன்றும்
மாளிகையில் ..

: குகனேந்திரன்

: தமிழ்

: வெகாசி 2002

: 03

: 12புள்ளி

: 1x 8கிறவுண்

: 203

: 1000

: ஆசிரியருக்கு

: நிலாமலர்

: கே. ரவி

: ஷாமளி அச்சகம்

: 95-00நாடு

மாளிகையில் ..

201

“சரி வாங்கி வா..”

“சமதி”

“வாணி அக்கா நீங்க.....”

“கொழும்புக்குத் தான்.”

“நானும் அம்மாவும் அண்ணாகூடக் கண்டிக்கு போகிறோம்.”

“என்மேல் கோபமா சமதி.”

“இல்லை அக்கா நான் யாருட்டும் வினா யாட்டுக்குக்கூடக் கோபிப்பதில்லை.”

“என்ன கையில் புத்தகங்கள்?”

“பஸ்லில் போகும் போது படிக்க வாங்கி னேன்.”

“ஒன்றை கையில் வாங்கிப்பார்த்தான்.”

“உள்ளாம் என்னும் மாளிகையில்.”

“இந்தப் புத்தகத்தை எனக்கு தரு கிறாயா சமதி?”

“வைச்சிருங்க அக்கா.”

“காசு தாறேன் வேறு ஒன்று வாங்கிக்கொள்.”

“காசு வேண்டாம் அக்கா. என் அங்பளிப் பாக வைச்சிருங்க.”

“இன்னும் இரண்டு புத்தகங்கள் இருக்கு
போதும்.”

சமதியின் உச்சியில் முத்தமிட்டாள்.

பஸ் பயணம் ரெயில் பயணம் மாதிரி வாழ்க் கையும் ஒரு பயணம் தான் எத்தனையோ பேர் களை சந்திக்கிறோம் பிரிகிறோம். பயணங்களைத் தொடர்கிறோம் எங்கே போக வேண்டும் என்பதை இறைவன் தான் முடிவு செய்கிறான்.

“அக்கா வாரேன்.”

“சரி சுமதி.”

கொழும்பு போகும் பஸ் எல் ஏறி அமர்ந்தாள்.

பிரசாந் இருந்த பஸ் புறப்பட்டது. பின் னால் வாணி இருந்த பஸ் புறப்பட்டது.

பாலைகள் வேறு பயணங்களும் வேறு.

காதல், உள்ளத்தோடும் உணர்வுகளோடும் ஆத்மார்த்தமாக பின்னிப் பினைந்தது பல அம்மாக்களும் அப்பாக்களும் அதைப் புரிந்து கொள்வதே இல்லை. வாழ்க்கை, கல்யாணம் என்றால் வேறும் உடல் உறவை மட்டும் கவனத்தில் எடுக்கும் அறி வற்ற செயலால் பல இளம் உள்ளங்களின் கனவு களும், ஆசைகளும் மனக்குள்ளே புதைக்கப்படுகின்றன.

மாளிகையில் . .

பெத்தவர்கள் செய்த பாவம் பிள்ளை சேருமென்பார்கள் அய்பா நீ அம்மாவுக்கு பாவம் இப்போ என்னை அனுபவிக்க சிறது.

பாலைகள் பிரிந்தன.

பிரசாந்தின் பஸ் கண்டிப்பாலைக்கு பியது.

வாணி கொழும்பை நோக்கிப் போ பசுமையான நினைவு களை மட்டும் கொண்டு,

காலச்சக்கரத்தில் ஓயாமல் எழுதிக்கொ இருக்கும் விதியின் கை தான் எழுதியதை மீண்டும் எழுதுவதில்லை. கடந்து வந்த காலத் திரும்பிப்பார்ப்பதுவுமில்லை.

நடந்து வந்த காலமுச் சுவட்டில் ஓயாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் இதயங் அழுகுரல்களைக் கேட்பதுவுமில்லை உள்ள மாளிகையில் ஊழ மக்குயில் களின் கண்ண ஓயவதில்லை.

இந்த நாவலில் வரும் பெயர்களும் ஊர்களும் சம்பவங்களும் யாவும் கற்பணையே.

முற்றுங்.

என்னும் இரண்டு புத்தகங்கள் இருக்கு

தியின் உச்சியில் முத்தமிட்டாள்.

பயணம் ரெயில் பயணம் மாதிரி வாழ்க்
ஒரு பயணம் தான் எத்தனையோ பேர்
ந்திக்கிறோம் பிரிக்கிறோம். பயணங்களைத்
கிறோம் எங்கே போக வேண்டும் என்பதை

ஞ தான் முடிவு செய்கிறான்.

க்கா வாரேன். "

சுமதி. "

ஏழும்பு போகும் பஸ் வில் ஏறி அமர்ந்

சாந் இருந்த பஸ் புறப்பட்டது. பின்
வாணி இருந்த பஸ் புறப்பட்டது.

தைகள் வேறு பயணங்களும் வேறு.

தல், உள்ளத்தோடும் உணர்வுகளோடும்
அர்த்தமாக பின்னிப் பினைந்தது பல அம்மாக்
அப்பாக்களும் அதைப் புரிந்து கொள்வதே
வாழ்க்கை, கல்யாணம் என்றால் வெறும்
உறவை மட்டும் கவனத்தில் எடுக்கும் அறி
செயலால் பல இளம் உள்ளங்களின் கனவு
ஆசைகளும் மனக்குள்ளே புதைக்கப்படு
து.

பெத்தவர்கள் செய்த பாவம் பிள்ளைகளைச்
சேருமென்பார்கள் அப்பா நீ அம்மாவுக்கு செய்த
பாவம் இப்போ என்ன அனு பவிக்கச் செய்
கிறது.

பாதைகள் பிரிந்தன.

பிரசாந்தின் பஸ் கண்டிப்பாதைக்கு திரும்
பியது.

வாணி கொழும்பை நோக்கிப் போகிறாள்
பசுமையான நினைவுகளை மட்டும் சுமந்து
கொண்டு,

காலச்சக்கரத்தில் ஓயாமல் எழுதிக்கொண்டே
இருக்கும் விதியின் கை தான் எழுதியதை அழித்து
மீண்டும் எழுதுவதில்லை. கடந்து வந்த காலத்தைத்
திரும்பிப்பார்ப்பதுவுமில்லை.

நடந்து வந்த காலடிச் சுவட்டில் இருந்து
ஓயாமல் ஓலித்துக் கொண்டிருக்கும் இதயங்களின்
அழுகரல்களைக் கேட்பதுவுமில்லை உள்ளமெனும்
மாளின்கயில் ஊழ மக்குயில் களின் கண்ணீரும்
ஓய்வதில்லை.

இந்த நாவலில் வரும் பெயர்களும் ஊர்களும்
சம்பவங்களும் யாவும் கற்பணையே.

முற்றும்.

யாழ்ப்பாணம்

தாய் மண்ணே வணக்கம்

இந்த மண்ணுக்கிளன்று மொழி இருக்கிறது. கலை, கலாச்சாரம் பண்பாடுகள் இருக்கின்றன. நடை, உடை, பாவனைகள் இருக்கின்றன. வேற்று நாட்டுப் பண்யாடோ நடை, உடை, பாவனை, பழக்க வழக்கங்களோ பொருந்தாது. இந்த மண்ணுக்குப் பொருந்தாத சிறுவிகளைத் தரும் அன்னியக் கலாச்சாரங்கள் இறக்குமதியாவதை என்றும் எம் மன் விரும்பாது. வேறோடு முனைத்துத் தாய்வழி தப்பாத எம் தாய் மண்ணுக்கே சொந்தமான பாரம்பரியங்களை நாம் என்றும் காப்பாற்றுவோம். இது இந்த மண்ணில் வாழும் ஒவ்வொருவருடைய தாயக்க் கடமையாகும்.

வாழிய எங்கள் தாய் நடே.

- குகனேந்திரன்